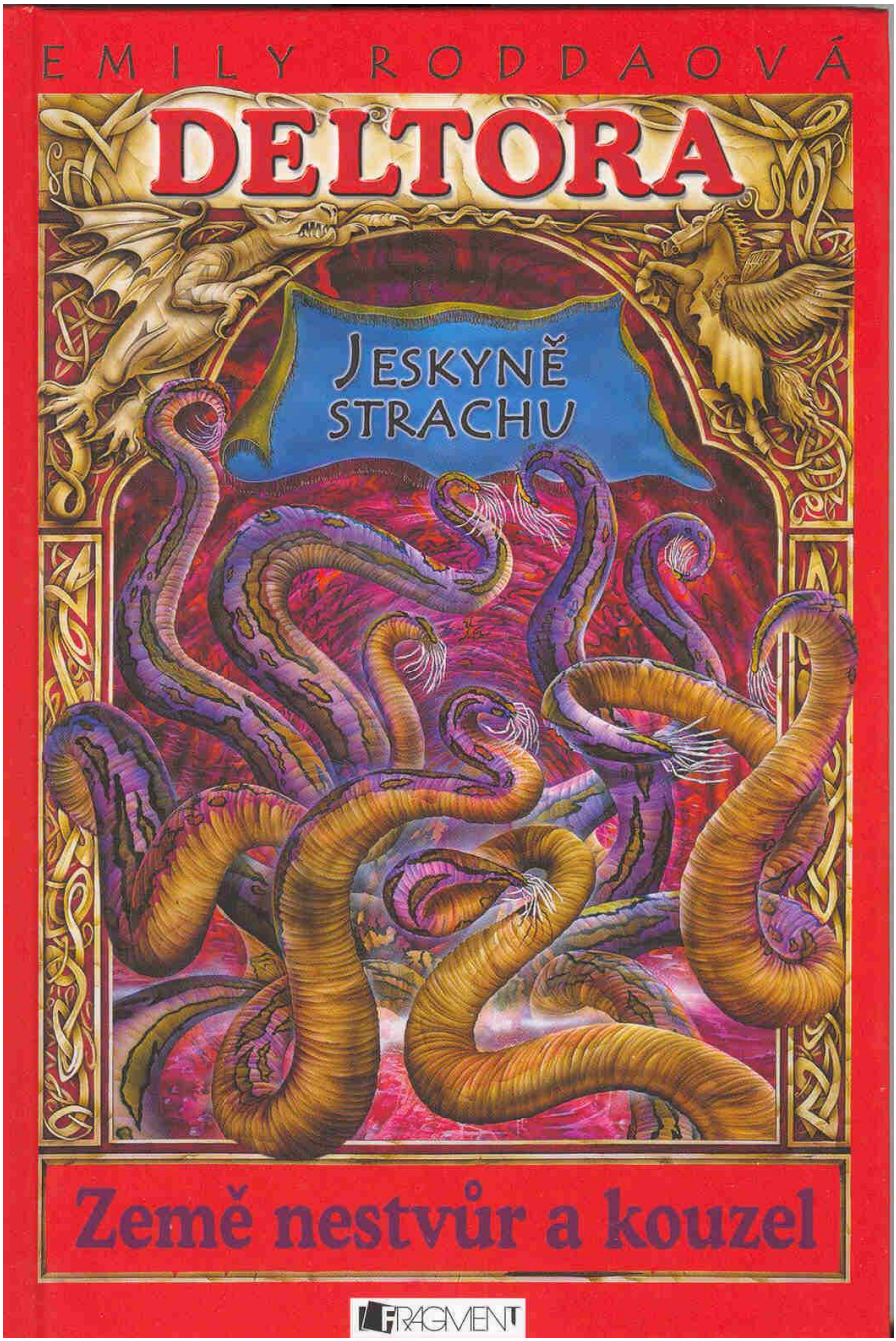

EMILY RODDAOVÁ
DELTORA
JESKYNĚ STRACHU
Země nestvůr a kouzel
FRAGMENT

EMILY RODDA

DELTORA 2

JESKYNĚ STRACHU

SÁGA DELTORA 1
1 - Lesy hrůzovlády
2 - Jezero prokletí
3 - Město krys
4 - Poušť zkázy
5 - Hora děsu
6 - Labyrint bestie
7 - Údolí ztracených
8 - Návrat do Del

SÁGA DELTORA 2
1 - Jeskyně strachu
2 - Ostrov přeludů
3 - Země stínů

OBSAH

1. Tajemství……..……. 7
2. Nebezpečné časy…….12
3. Stíny ……..…….19
4. Na příkaz krále …….……..27
5. Setkání …….……..35
6. Poklad…….…….……42
7. Doran Drakomil……..48
8. Odhalení……..…….55
9. Zrnka pravdy……..…….62
10. Hledání……..69
11. Přítel v nouzi…….77
12. Záhady …….. 85
13. Zlatá a červená ……..92
14. Darování ……..100
15. Výhodný obchod……..……108
16. Strach …… ……..115
17. Noční můra……..……121
18. Duhy……..……129
19. Ruka osudu……..…….135

1. TAJEMSTVÍ

Ve tmě poblikávala lampa a vrhala na stůl ostrůvek světla. Vrásčitá ruka se pomalu pohybovala po stránce.

Venku tiše odpočívalo město Del, zahalené ve spánku. Dokonce i ti, kdo zůstávali dlouho vzhůru a truchlili po svých ztracených blízkých, nakonec upadli do neklidné dřímoty. Lampa pisatele byla skrytá. Jediná viditelná světla v Del hořela v paláci na kopci. Světla, která měla poskytnout útěchu bdělým strážím střežícím schody. Světla, která vedla dva stíny, když tiše procházely palácem a vklouzly do nejskrytějších dveří.

Brzy bude svítat. Ale ruka nepřestávala psát. Pisatel úplně ztratil pojem o čase. Byl už tak dlouho sám, že pro něj den a noc skoro ztratily svůj smysl.

Najedl se, když měl hlad, a spal, když byl unavený. V dlouhých úsecích času mezi tím psal, takže se celý jeho svět smrskl do tajného ostrůvku světla…

Kouzlo a síla Kouzelného pásu Deltory skoncovaly s tyranií Pána stínů nad naší zemí. Zase jsme svobodní a naším králem se stal mladý hrdina, který se dvěma statečnými společníky vrátil ukradené drahokamy do Pásu a přinesl ho zpátky do Del.

Jistě si dokážete představit, jak se lidé radovali! Sám nemám o nic menší radost. Ale po tom všem, co jsem viděl za šestnáct let vlády Pána stínů i dlouho před ní, jsem stále obezřetný.

Nepřítele jsme porazili, ale nezničili. Byl i s výtvory svých kouzel zahnán za hory zpět do Země stínů. Bojím se však, že má pomocníky mezi lidmi, kteří jsou stále mezi námi.

Proto musím zůstat v utajení, dokud si nebudu jistý, že poklad, který jsem tak dlouho ochraňoval, mohu bezpečně dopravit do paláce. Snažím se být trpělivý, a pokračovat ve své práci, ale přiznávám, že je to obtížné.

Protože jsem sám, mohu jen tu a tam navštívit tržiště, abych se dozvěděl nějaké novinky. Neodvážím se odejít na dlouho. Chybí mi slunce a jsem velmi znavený z dlouhého, osamělého čekání.

Ale musím střežit poklad. To je teď nejdůležitější. Na slunce a novinky bude dost času, až bude poklad v rukou krále Liefa.

Obávám se. Že jsem odbočil od tématu. Tohle se mi poslední dobou stává čím dál častěji a nesmí to pokračovat. Na mých pocitech nezáleží. Musím se zaměřit na svůj hlavní cíl, a to zachytit slovy obraz Deltory v této převratné době.

Pána stínů jsme vyhnali, ale je před námi další boj – boj proti hladomoru, bídě a zkáze, kterou o sobě zanechal. Ze všeho nejhorší je narůstající vědomí, kolik našich lidí odvlekli do Země stínů a zotročili.

Farmy na severovýchodě a na západě jsou liduprázdné. Nejlepší bojovníci Merů a Lidu z Plání byli odvedeni. Stejně to dopadlo, až na jedinou výjimku, se všemi příslušníky kmene Jalisů, kteří nebyli povražděni v době vpádu. Tisíce lidí odvedli ze samotného Del.

Země se může zahojit a řeky vyčistit. Znovu můžeme osít pole. Domy a dílny lze opravit Po celé Deltoře již tyto práce začaly. Ale vězňům v Zemi stínů neumíme pomoci a jejich rodiny a přátelé se s tím nedovedou smířit.

Na tržišti se povídá spousta věcí. Čím dál víc lidí volá po tom, abychom se pokusili zachránit vězně. Poslední dobou už je volání tak hlasité, že jsem si jistý, že ho podněcují špióni Pána stínů. To by se nepříteli nesmírně hodilo, aby Lief táhl v čele vojska za hranice. Nemohl by mít snadnější cíl!

Lief bohudíky zatím odmítal byť jen uvažovat o vpádu do Země stínů. Jistě si je tak jako já vědom, že bez mocné zbraně proti magii Pána stínů by takový pokus nametal jen zbytečnou ztrátu životů.

Přesto ho musí velmi bolet srdce, když se k němu lidé obracejí a volají o pomoc, a on musí zklamat jejich naděje.

Kéž by věděl, že mu mohu pomoci! Kdyby věděl aspoň to, že existuji!

Říká se, že se začal vyhýbat davům a přenechal každodenní záležitosti své matce Šarn. Mnoho času tráví o samotě – prý se zavírá v palácové knihovně. Vyhýbá se dokonce i svým důvěrným společníkům z předchozí výpravy: Bardovi, veliteli palácových stráží, a Jasmíně, nebojácné dívce z Lesů hrůzovlády. Tráví čas jedině s někdejším vůdcem tajného Hnutí odporu, kterému všichni stále říkají Zmar.

Možná hledá nějakou cestu, jak by mohl zachránit vězně. Nebo se uchyluje do bezpečí knihovny, neboť si uvědomuje že je v neustálém ohrožení.

Pamatuj, drahý čtenáři: Kouzelný pás Deltory vyrobil v dávných dobách Adin, první král Deltory. Adin sjednotil proti Pánovi stínů sedm rodů Deltory a přesvědčil každý z nich, aby nechal do Pásu zasadit svůj talisman, drahokam nesmírné síly.

Od té doby jedině Adinovi pokrevní dědici dokážou probudit sílu Kouzelného pásu.

Lief je Aminovým dědicem. Sám je teprve o málo víc než chlapec a ještě nemá potomka, který by po něm převzal Pás, kdyby ho postihla nehoda nebo zrada. Nemá ani sestru. Po jeho smrti by byla Rektora vydána nepříteli napospas.

Jsem si jistý, že i v této chvíli Pán stínů spřádá plány, jak se znovu zmocnit naší země. Otroci v Zemi stínů jsou návnadou v jedné z jeho pastí. Ale on se nikdy nespoléhá na jediný plán. Jednoduchá intrika může uspět tam, kde prohnanost odejde s nepořízenou – a co může být snáší a rychlejší než bodnutí dýkou?

Nesmím myslet na takové věci. Nesmím ztrácet odvahu a modlím se za to, aby si ji uchoval i král Lief. Je životně důležité, aby ho zoufalství nedohnalo k nějaké pošetilosti. Příliš mnoho závisí na jeho bezpečí.

Už jsem unavený, musím se prospat. Lampa pohasíná a mé staré oči též. Až se probudím, možná zjistím, že mé dlouhé čekání skončilo.

Modlím se, aby to tak bylo,, v zájmu nás všech. Musím králi ukázat to, co skrývám, dřív než bude pozdě.

Musím mu konečně říci o Pirranské píšťale.

2. NEBEZPEČNÉ ČASY

Jakmile Lief vstoupil do své ložnice, ucítil, že uvnitř číhá nebezpečí. Letmo pohlédl na Kouzelný pás. Světlo svíčky, kterou držel, se zablesklo na drahokamech zasazených v ocelových medailonech. Sytá červeň velkého rubínu i zářivá zeleň elbaitu pohasly. Pás ho varoval.

Liefovi se sevřel žaludek. Vytasil meč. Unavenýma očima pátral mezi stíny.

Neviděl nic. Pokoj vypadal přesně tak, jako když jej ráno opouštěl. Zamřížovaná okna odkrytá a postel prázdná. Vše, co by mohlo skrýt nepřítele, odstranili už před několika týdny.

Přesto tu číhalo nějaké nebezpečí. Věděl to. Opatrně postoupil kupředu a napínal uši, jestli nezaslechne sebemenší zvuk. Blížil se úsvit a zapadající měsíc vrhal do pokoje světlo. Temné stíny okenních mříží dopadaly na postel.

Lief odložil svíci na skříňku u postele. Natáhl ruku a prudce stáhl pokrývku z lůžka. Nedotčená bílá prostěradla a polštář zazářily v měsíčním světle.

„Ukaž se!“ řekl polohlasem.

Nic se ani nepohnulo. Znovu se rozhlédl po pokoji, myšlenky mu divoce vířily hlavou. K čemu je král, kterého věznì jeho vlastní strach? Král, který nemůže udělat to, co si jeho lid nejvíce přeje?

Najednou ztuhl, když se mu v hlavě ozvalo tlumené zapískání, jediný pronikavý sladký tón. Trvalo to jen kratičký okamžik. Pak bylo ticho.

Lief zakroutil hlavou, aby si ji pročistil. Ten zvuk už slyšel. Jednou v knihovně a jednou tady ve své ložnici, asi před jedním nebo dvěma týdny.

Nikomu o tom neřekl. Matka s přáteli se o něj už beztak dost báli. Pokud mu zvonilo v uších, bylo to proto, že si potřeboval odpočinout. A on si nemohl dovolit odpočívat. Ne, dokud…

Ale už se nemůže skrývat před lidmi moc dlouho. Volání po tom, aby se pokusili vysvobodit otroky ze Země stínů, bylo čím dál hlasitější. Brzy by lidé začali mít pocit, že jejich skrytý král se o ně nezajímá. Jejich důvěra by pomalu slábla a nakonec by se vytratila úplně.

Lief to věděl stejně dobře, jako věděl, kým je. Jeho vlastní otec se vyhýbal lidu a ztratil jeho důvěru. A tak byly drahokamy z Pásu ukradeny a Pán stínů zvítězil.

Sevřel meč ještě pevněji. Mně se tohle nestane, ujistil sám sebe. Proč bych jinak pracoval ve dne v noci, než abych našel cestu z téhle pasti? Zítra…

Při pomyšlení na zítřek toužebně pohlédl na postel. Možná ho jen v nervozitě šálí smysly.

Přesně v tom okamžiku uslyšel nepatrné zaškrábání, tak tiché, že si nebyl jistý, zda bylo skutečné. Měl pocit, že se ozvalo těsně vedle něj.

Pomalu vklouzl hrotem meče za okraj uhlazeného bílého polštáře. Pak zlehka polštář nadzvedl.

A pod ním se krčil štír z Plání, temně rudý s černými pruhy, veliký jako mužská pěst. Štíra vyplašil náhlý pohyb, a tak se vzepjal a stočil smrtící bodec na ocase k útoku.

Lief s výkřikem odmrštil polštář stranou. Z roztrženého povlaku se rozlétlo peří, když do postele naplocho udeřil mečem. Napůl rozmáčknutý štír se stále snažil zaútočit. Lief se třásl hnusem a těžce oddechoval. Tloukl jej mečem, dokud se štír konečně nepřestal hýbat.

Dveře se rozlétly a do pokoje vtrhl Zmar s mečem v ruce. Zarazil se a zíral na červenou slizovitou kaši na bílém prostěradle.

Lief ztěžka dosedl na okraj postele. Kolem něj poletovalo peří, usazovalo se mu ve vlasech a na ramenou. Pokusil se o úsměv. „Měl jsem návštěvu," řekl.

„Co se děje?" Jasmína stála ve dveřích. Černý pták Krej, její věrný společník, se třepotal za ní. Malé chlupaté zvířátko, jemuž říkala Filli, jí rozespale mrkalo na rameni.

Jasmíniny zelené oči se leskly stejně jasně jako dýka v její ruce. Vešla do pokoje a stačil jí jediný letmý pohled, aby pochopila.

„Pláňský štír," řekla temně. „Ten se tu určitě nevzal sám od sebe. Ale jak…?"

„Jdi si zas lehnout, Jasmíno," přerušil ji Lief. „Je mi líto, že jsem tě vzbudil. Nic se neděje."

„Nic se *neděje*?" vykřikla Jasmína. „Liefe, kdyby sis lehl na ten polštář…"

Lief pokrčil rameny. „Naštěstí jsem to neudělal." Neřekl, jak málo chybělo, aby se to stalo.

Jasmína přešla k oknu a zalomcovala mřížemi. Zůstaly jí v rukou.

„Někdo je přepiloval a pak je vrátil na původní místo!“ řekla. „Tak se sem ten vrah dostal.“ Pohlédla k nebi a přimhouřila oči.

Lief si vyměnil pohled se Zmarem. Oba věděli, na co Jasmína teď myslí, když její první leknutí opadlo. Kde byl Lief celou noc, že se vrátil do ložnice teprve před úsvitem?

„Nemohl jsem usnout, ale teď se cítím hrozně unavený,“ řekl Lief. Aspoň to je pravda, pomyslel si smutně. Prahl po spánku. Stáhl ušpiněné prostěradlo z postele. Lehne si na holou matraci a bude za to rád.

„Tak to tě necháme v klidu,“ řekl Zmar a vykročil ke dveřím. Jasmína věděla, že ta slova platí jí. Ten muž, jemuž všichni stále říkali Zmar, byl její otec, ale v posledních týdnech se s ním dalo mluvit stejně těžko jako s Liefem. Každý den byl obklopený lidmi. Každou noc se vytrácel za nějakými záhadnými povinnostmi, o kterých Jasmína nic nevěděla.

Odešel z místnosti, ale Jasmína tam zůstala stát bez hnutí. Tohle bylo poprvé za poslední týdny, co byla s Liefem o samotě. Byla rozhodnutá si s ním vážně promluvit.

Ale Lief se na ni ani nepodíval. Začal si rozvazovat boty. „Musím si pár hodin odpočinout, Jasmíno,“ řekl kousavě. „Ráno odjíždíme do Tory.“

„Do *Tory*?“ Jasmína na něj ohromeně hleděla. „Liefe, teď nemůžeš odjet z Del! Lidé tě chtějí vidět. *Nemůžeš* jen tak utéct!“

„Dělám jen to, co musím,“ zamumlal Lief. „Pokud to chceš považovat za útěk, nemůžu ti v tom bránit.“

Jasmína měla pocit, že nevěří vlastním uším. Vztekle se vyřítila z pokoje. Slyšela, jak se za ní zavřely dveře a klíč se otočil v zámku.

Chodba byla prázdná. Zmar se vrátil do své ložnice a nikdo další nebyl vzhůru.

Najednou měla pocit, že se dusí. Toužila po otevřeném prostoru.

Pospíchala k velkému schodišti a sbíhala po něm dolů. Její bosé nohy neslyšně cupitaly po chladné mramorové podlaze. Kdyby tak měla někoho, s kým by si mohla promluvit! Ale nikoho takového neměla.

Barda odjel se svými oddíly do města Nenkris, aby osvobodil tamní lid od krutých vůdců, Krizarů, a získal nějaké jídlo pro hladovějící Del. Jasmína by byla jela s ním, ale lidé z Nenkrisu se báli Filliho a ona ho tu nemohla jen tak nechat. A tak zůstala.

Šarn se Zmarem byli pořád v jednom kole. A Lief jako by k ní ztratil veškerou důvěru. Měl tajemství, o která se nehodlal dělit. A teď uteče úplně, do Tory, velkého města na západě.

Tam bude určitě v bezpečí. V Toře žádné zlo nepřežije, protože ji střeží mocné kouzlo. Ale přece nevěří, že se může schovávat navždy?

Nebo možná ano. Lief se změnil. Ten starý Lief, Lief, kterého Jasmína znala, byl odvážný a odhodlaný jednat. Vůbec si nebyla jistá, zda se jí ten nový Lief líbí — ten uzavřený, opatrný a majestátní.

Dorazila do přízemí a statné stráže u schodů ukročily stranou, aby ji nechaly projít. Jestli jim připadalo divné, že je vzhůru tak časně, nedali to znát. Po pravdě, pomyslela si Jasmína zachmuřeně, asi čekají, že se budu chovat podivně.

O Jasmíně kolovala spousta historek. Že to byla neohrožená bojovnice, která vyrůstala opuštěná v strašlivých Lesích hrůzovlády, a že umí mluvit se stromy a ptáky. Vyprávělo se, jak její matka zemřela v Zemi stínů. Jak byl její otec zraněn tak vážně, že ztratil paměť, ale utekl, vrátil se do Deltory a stal se z něj Zmar, obávaný vůdce Hnutí odporu.

Jasmíně bylo nepříjemné, že na ni strážní upírají své zvědavé zraky, ale prokličkovala mezi schoulenými těly stovek lidí, kteří spali na podlaze prostorné vstupní haly.

Lidé sem přicházeli hledat pomoc a především naději. Celý den trpělivě čekali ve frontě, aby se setkali se Šarn a jejími pomocníky. Když přišla noc, ustlali si tam, kde stáli, aby nepřišli o své pořadí. Mnozí tu byli celé týdny.

Jasmína se pohybovala opatrně a doufala, že nikoho neprobudí. Bála se podívat do očí těm, jejichž milovaní byli v Zemi stínů. Co by jim měla říct?

Je mi to líto. Král říká, že s tím nemůžeme nic dělat.

Při pomyšlení na otroky Jasmínu jímala hrůza. Ztráta svobody pro ni byla horší než smrt.

S úlevou se dostala k obrovským vstupním dveřím a vyklouzla ven, kde právě začínalo svítat. K paláci se tryskem blížil osamělý jezdec. Jak se přibližoval, Jasmína ke svému překvapení i potěšení poznala, že je to Barda.

Když přitáhl koni uzdu, běžela se s ním přivítat, ale náhle se zarazila, protože uviděla starosti, které mu zvráskčily unavenou tvář.

„Bardo, co se stalo?“ vykřikla.

„Nesu špatné zprávy,“ řekl Barda stručně. „Nenkris je prázdný. Jídlo je zničené. A všechny obyvatele odvlekli — do Země stínů.“

3. STÍNY

Lief se opíral lokty o velký stůl v palácové kuchyni, poslouchal Bardovo vyprávění a zmocňoval se ho vztek. Naproti němu seděla Jasmína se svěšenou hlavou a vedle ní Zmar, jehož tvář jako obvykle neprozrazovala žádné pocity.

Barda se dozvěděl o osudu lidí z Nenkrisu od Toma, podivného obchodníka, kterého s Liefem a Jasmínou poznali při svých cestách severními končinami země.

„Když jsem našel město opuštěné, šel jsem za Tomem," vyprávěl Barda. „Věděl jsem, že jestli nám někdo může říct, co se stalo, bude to právě on. Tom tvrdí, že viděli Krizary, jak odvádějí lidi směrem k hranicím. Bylo to jen pár dní před porážkou Pána stínů."

Jasmína zvedla hlavu. „Ti lidé byli bezmocní," řekla hořce. „Byla mezi nimi Tira, která nám zachránila život. A přesto nic neděláme! Sedíme tu a *mluvíme!* Zatímco tisíce lidí po celé Deltoře by chtěly a mohly…"

„Jasmíno!" Liefovi se sevřel žaludek. „Nemůžeme napochodovat do Země stínů. Kouzla Pána stínů jsou příliš mocná, než abychom ho dokázali porazit na jeho vlastním území." „Ale Pás…" začala Jasmína.

„Pás byl přece vyrobený pro obranu, ne k útoku," vložil se do toho Zmar. „A drahokamy není možné přenést za hranice Deltory. Copak jsi na to zapomněla, Jasmíno?"

Jasmína na to opravdu zapomněla, ale odmlčela se jen na okamžik. „Tak musíme zaútočit na Zemi stínů bez Pásu," řekla tvrdošíjně. „Deltorané tam trpí v otroctví, možná je i mučí…"

„Já to moc dobře vím, Jasmíno! Neuběhne ani hodina, abych na to nepomyslel!" vykřikl Lief a vyskočil od stolu. „Ale nemůžu poslat tisíce dalších Deltoranů na smrt v beznadějném tažení na záchranu zotročených. Nemůžu dělat nic, dokud nenajdu zbraň, kterou můžeme proti Pánovi stínů použít. Nemůžu a ani to *neudělám*. Rozumíš?"

Jasmíniny rty ztvrdly do úzké linky. „Rozumím až moc dobře, Liefe," řekla chladně. „Máme se smířit s tím, že vězni jsou ztraceni, zatímco ty se odjedeš schovat do Tory. Tak s tím nechci mít nic společného!"

Otočila se a skoro vyběhla z místnosti. Barda tiše zaklel a vyšel za ní.

Lief se zhroutil zpátky do židle. „Nechápe to. Zmare, musím jí to říct…"

„*Nesmíš!*“ Zmar se naléhavě naklonil a sevřel Liefovi paži. „Musíš udržet plán v naprostém utajení. Je to tak důležité, Liefe. Je to ta *nejdůležitější* věc. Víš to!“ Lief zatnul zuby, pak pomalu pokýval hlavou.

❋

Jasmína už neslyšela Bardu, který volal její jméno. Vyšel ven, protože si myslel, že určitě vyběhla na čerstvý vzduch. Byla za to ráda. Nechtěla, aby ji našel a utěšoval. Chtěla zůstat rozzlobená. Zlost byl aspoň pocit, který chápala.

Zamířila do obrovské jídelny. Byla si jistá, že touto dobou tam nikdo nebude.

Byla proto otrávená, když zjistila, že jídelna není tak úplně prázdná. Na jedné straně obrovského stolu seděla shrbená mohutná, hrubá postava, v níž ihned poznala svého starého nepřítele Gloka. Naproti němu seděl někdo, koho měla ráda ještě méně — Pitkin, záludný mužík, který kdysi býval akrobatem v paláci.

Oba muži měli na jedné ruce velkou rukavici. Každý měl dřevěnou klícku, džbánek piva a hromádku mincí u lokte.

Mezi nimi na leštěném dřevě zápasili dva obrovští pavouci. Jeden měl hnědé tečky. Ten druhý byl tmavší, se žlutou skvrnou na zádech.

Když Glok s Pitkinem uslyšeli, že se otevřely dveře, prudce se otočili, ale oddechli si, když uviděli Jasmínu.

„No tedy, králova malá divoká přítelkyně, hrdinka výpravy za Kouzelným pásem,“ pošklebo val se Pitkin. „Čemu vděčíme za to, žes nás poctila svou návštěvou, dámo?“

Pavouk se žlutými zády mezitím převrátil svého soupeře a vyskočil na něj s vyceněnými tesáky.

„Zvítězil Běs?“ zahulákal rozjařeně Glok.

„Zvítězil!“ souhlasil Pitkin podrážděně. Odsunul svou hromádku mincí na Glokovu stranu stolu.

Glok chytil vítězného pavouka rukou v rukavici a strčil ho do klícky.

Pavouk, který právě unikl smrti, vyskočil a vrhl se proti mřížím klece.

„Klid, Blesku,“ řekl Pitkin a odtáhl jej pryč, ne zrovna něžně. „Brzy se dočkáš odvety.“

„To nemáte nic lepšího na práci než pavoučí zápasy?“ zeptala se zhnuseně Jasmína.

„Zdá se, že ty nemáš nic lepšího na práci než se na nás dívat, padavko,“ zavrčel Glok. „Tak koukej vymáznout!“

Pitkin si odkašlal. „Slyšel jsem, že král odjíždí do Tory,“ řekl s tváří nezbedně rozzářenou. „Doprovázíš ho, dámo?“

„To ani náhodou!“ odsekla Jasmína.

Pitkin se usmál, vytáhl z pláště svitek pergamenu a předstíral, že ho pročítá. „To mě nepřekvapuje, vzhledem k okolnostem,“ zamumlal.

Jasmína hořela touhou zjistit, co tím myslel, ale byla rozhodnutá se nezeptat.

„Lief by neměl odjíždět do Tory,“ zahuhňal Glok a dolil si do džbánku pivo. „Měl by dát dohromady armádu, která by vtrhla do Země stínů — měl by plánovat, jak osvobodit můj lid!“

„Ach, jistě, jsi poslední z Jalisů, můj těžkopádný příteli a Jalisové vždycky byli hrozně hrr do boje,“ ohrnul nos Pitkin. „Ale skutečně se chceš připojit ke zbytku svého rodu a stát se otrokem?“

„Mě by nezajali,“ zabručel Glok. „Jsem Glok, největší Jaliský bojovník. Chrání mě mocný talisman, který si moje rodina předávala po celé generace.“

„Och, samozřejmě!“ pošklebo val se Pitkin.

Glok zašmátral pod špinavou košilí a vytáhl malý vybledlý plátěný sáček, který mu visel na provázku kolem krku.

„Podívej!“ vykřikl, roztáhl pytlík a vysypal si do obrovské dlaně vyřezávaný kousek dřeva, tři kameny, pár drobných větviček a scvrklý fialový zámotek. „Talisman skřítka, kterého zabil jeden z mých předků. Kámen z břicha krajty a dva další z dračího hnízda. Byliny nesmírné síly. A květ chytače.“

„Ach, chápu!“ Pitkinova očička pobaveně zajiskřila. „Takže v Zemi stínů budeš v bezpečí, že? Mohl bys dovést naše vojsko k vítězství?“

„No ovšem!“ řekl Glok rozvážnějším tónem, zatímco opatrně strkal hromádku předmětů zpátky do váčku. „A taky to pořád znova a znova opakuju Liefovi. Jenže on mě neposlouchá!“

„Inu, on má teď v hlavě důležitější věci,“ řekl Pitkin s vševědoucím výrazem.

„Ty nevíš *nic* o Liefových starostech, Pitkine!“ vybuchla vztekle Jasmína.

Pitkin na ni škodolibě pohlédl. „Tak to se mýlíš, dámo. Vím, co jsem slyšel.“

„Mluvíš jako hlupák! a přestaň mi říkat ‚dámo'!“ vykřikla Jasmína.

Pitkin našpulil rty a dál si četl pergamen.

Ticho se prodlužovalo a nakonec byla Jasmínina zvědavost silnější než její hrdost. „Takže? Co jsi slyšel?“ dožadovala se.

Pitkin se potutelně usmál. „No, každý ví, že Lief si jede do Tory najít nevěstu,“ řekl.

Jasmína cítila, jak se jí rozpalují tváře. „To je k smíchu!“ vykřikla. „Lief je příliš mladý na ženění.“

Pitkin ji přelétl očima nahoru a dolů, od kudrnatých černých vlasů až po bosé opálené nohy.

„Taková nevědomost se dá nepochybně čekat u někoho, kdo vyrostl v lese a ne v paláci jako já,“ řekl a ohrnul přitom horní ret. „Ale myslel jsem, že to budeš vědět, když jsi tak *velká* přítelkyně krále. No, povídá se, že tvůj otec mu pomáhal vybrat pro nevěstu nejkrásnější královské klenoty.“

Glok si zamumlal něco pod vousy a zhluboka si přihnul, ačkoli už toho očividně vypil až až.

„Králové a královny Deltory vždycky uzavírali manželství mladí,“ pokračoval Pitkin, jako by jim dával přednášku. „Je to jejich povinnost. Lief musí mít co nejdříve následníka — dítě, které by mohlo nastoupit po něm, kdyby zemřel.“

Jasmína neodpovídala. To, co Pitkin říkal, nepochybně dávalo smysl. Jediný život je velmi křehká zábrana mezi Deltorou a Pánem stínů. Ale Liefova svatba! Proč jí o tom neřekl?

Jasmína si uvědomovala Pitkinův pronikavý pohled, a proto se usilovně snažila nedat na sobě nic znát.

Pitkin k ní postrčil pergamen. „Podívej se, když mi nevěříš,“ řekl. „Tohle je jedna ze starých listin, kterou si náš král četl. Zařídil jsem, abych… ehm… si ji dnes ráno mohl *půjčit* z knihovny. Rád držím krok se státními záležitostmi.“

„Chceš říct s drby,“ zavrčel Glok a znovu ponořil nos do piva.

Jasmína pohlédla na pergamen. Byl plný jmen, čar a znaků. Nahoře byl nadpis zdobným písmem.

Slavné toranské rodiny

„Rozumíš?“ vykřikl Pitkin. „Lief si vybere královnu z jedné z *nejlepších* toranských rodin.“

Glok si odfrkl. „Proč by si měl jet pro ženu až do Tory?“ zamumlal. „V Del je spousta pěkných děvčat.“

Pitkin na něj pohrdavě pohlédl. „Lief se drží starých zvyklostí,“ řekl povýšeně. „Sám Adin si vzal toranskou ženu a jeho potomci také. Adin byl mazaný ptáček. Věděl, že se vyplatí udržovat silné vazby mezi východem a západem.“

„Torané tvrdí, že Adin se oženil z lásky,“ odsekla Jasmína.

Pitkin se významně zachechtal. „Zmíněná toranská dáma byla nepochybně urozená, sečtělá a velmi krásná,“ řekl. „Troufám si říct, že Adin byl se svou volbou velmi spokojen. Tak jako bude i Lief.“

Glok se zařehtal do džbánku, až pocákal stůl chomáčky pěny.

Jasmína už prostě nemohla dál snést jejich společnost. Odešla z místnosti a zamířila do kuchyně.

Ale než tam stačila dojít, zastavil ji Šarnin hlas.

„Jasmíno! Barda tě hledá,“ zavolala Šarn a spěchala k ní. „Teď si šel odpočinout, protože byl celou noc na cestě. A já tě mám pozdravovat od Liefa se Zmarem. Před chvilkou vyrazili na cestu do Tory.“

Když Šarn uviděla Jasmíninu zamračenou tvář, nesprávně si to vyložila a vlídně se usmála. „Budou v naprostém bezpečí, Jasmíno. Toranské kouzlo urychlí jejich cestu. Možná už jsou na místě. Za den nebo dva se vrátí.“

„A řekla bych, že někoho přivezou s sebou,“ odpověděla Jasmína tvrdě. „Mladou urozenou dámu.“

Šarn vyvalila oči. „Kdo ti to řekl?“ zeptala se zostra.

Jasmína pokrčila rameny. „Teď si zrovna nevzpomínám,“ zalhala. „Ale předpokládám, že je to pravda.“

Šarn zaváhala. „Nemohu ti nic říct,“ řekla nakonec. „Promiň.“

Tahle odpověď Jasmíně stačila. Krátce přikývla a otočila se k odchodu.

Šarn skousla ret. „Nezlob se na Liefa, Jasmíno,“ hájila ho. „Dělá jen to, co musí — co je jeho povinnost.“

„Jistě, úplně to chápu,“ řekla Jasmína chladně. „Naprosto chápu.“

4. NA PŘÍKAZ KRÁLE

Než Jasmína dorazila k velkému schodišti, už byla rozhodnutá. Nemůže dál zůstat v paláci. „Půjdeme zpátky do Lesů, kam patříme," zašeptala Fillimu a Krejovi. „Jsem unavená z paláců a pravidel — a králů."

Stoupala po schodech a cítila svírání na prsou a tupou bolest v žaludku.

Něco ji ale zarazilo. Když se podívala dolů, uviděla tlusté stříbrné lano napnuté přes schodiště. Byla tak zabraná do myšlenek, že minula druhé patro, kde byly ložnice.

Ocitla se v poschodí s knihovnou — kam nesměl nikdo kromě Liefa, Zmara a Šarn.

Už jen pohled na provazovou zábranu Jasmínu naštval. Z náhlého, vzdorného popudu ji podlezla. Když může zákaz porušovat Pitkin, proč by to nemohla udělat ona.

Nad schody byl rozlehlý čtvercový prostor. Dva mohutní palácoví strážní seděli opření o protější zeď. Na stole mezi nimi stály poloprázdné džbánky s pivem.

Jasmína už byla připravená se otočit a vrátit se. Ale muži se ani nepohnuli, ani nepromluvili. Spali.

Jasmína se hořce usmála. To pivo byl nepochybně dárek od Pitkina. Tak takhle si to zařídil, aby mohl ukrást pergamen z královské knihovny.

Rozhlédla se kolem. Nalevo byly vysoké dveře označené nápisem „KNIHOVNA". Ale vpravo byla ještě široká chodba, která vedla do zadní části paláce. Přehrazoval ji další stříbrný provaz.

Tak v tomhle patře je víc tajemství než jenom knihovna. Jaká asi?

Krej se neklidně zatřepotal, když se Jasmína proplížila kolem stráží, skrčila se pod provazem a hbitě proklouzla do přítmí chodby. Nikdy neměl důvěru k tomuto tajemnému paláci, kde nerostou stromy a nebe je vidět jen skrz mříže v oknech. A tady se teď cítil zvlášť nesvůj.

Zprvu Jasmínu chodba dosti zklamala. Po pravé straně se nacházela skladiště, všechna plná knih a listin. Jen to poslední bylo začernalé a prázdné. Zřejmě kdysi dávno vyhořelo.

O nic jsme tím nepřišli, to jsem si jistá, pomyslela si trpce Jasmína. Starých knih je tady víc než dost.

Zeď po levé straně se zdála být úplně holá. Na jejím samotném konci však našla něco podivného.

Klenutý průchod zde ústil do krátké chodby, ale ta hned zase končila stěnou z nahrubo naskládaných cihel, na které byla nějaká cedule. Jasmína ucítila zvláštní záchvěv vzrušení. Utíkala ke zdi a pomalu přečetla slova na vývěsce.

Tak. Tady je další z Liefových královských tajemství.

Uposlechla nutkání, které nedokázala vysvětlit, a přitiskla ucho ke zdi.

Buch! Buch!

Zvuk přicházel z druhé strany zdi! Jasmína zavřela oči a soustředěně naslouchala.

Tlumené bouchání sílilo víc a víc, tlouklo jako obrovské srdce. Drsné cihly se zahřály pod její tváří. Ten zvuk vířil hlavou a rozechvěl jí tělo.

Buch! Buch! Buch!

Cedulka spadla. Ze spár mezi cihlami začaly opadávat drobné kousky malty, které ťukaly o zem jako kroupy. Cihly se zahřívaly víc a víc…

Najednou Jasmína ucítila neodolatelnou touhu dostat se ke zdroji zvuku. Dočista zapomněla na spící strážné a nutnost chovat se tiše a bušila pěstmi do zdi.

Cihly jako by se otřásly. Malta se mezi nimi začala drolit a padala jí na nohy.

Krej varovně zakrákal. Filli vystrašeně zapištěl.

„Nic se neděje," utěšovala je Jasmína. Ale celá se třásla, když vytahovala dýku a dala se do odškrabování dalších kousků drolící se malty.

Buch! Buch! Buch!

Cihly se zatřásly a se skřípotem se pohnuly. Jasmína sebou cukla, když se jedna uvolnila a spadla na podlahu. Za otvorem, který po ní zůstal ve zdi, byla těžká mosazná klika.

Lief i s Pásem jsou pryč. Teď máme šanci. Pojď ke mně…

Ta myšlenka byla jasná, tak jasná. Jako hlas. Jeho volání bylo naléhavé. Nedalo se odmítnout.

To už ze zdi padala další malta. Jasmína odložila dýku a začala vytahovat cihly jednu po druhé. Teď už viděla hluboce vyřezávané dřevo kolem kulaté kliky. Díra ve zdi už byla dost velká na to, aby tudy prolezla dovnitř.

Pojď ke mně…

Jasmína otočila klikou. Dveře se neslyšně otevřely. Bez ohledu na Krejův varovný křik se protáhla dírou do pokoje za tím hlasem.

Když byla uvnitř, zůstala stát a vyvalila oči.

Co je tohle za místo? Úplně se lišilo od všeho, co kdy v paláci viděla. Stěny byly hladké, bílé a lesklé, stejně jako podlaha. Nebyla tu okna, a přesto tu bylo světlo — ostré, bílé světlo, ze kterého ji bolely oči.

Najednou si byla naprosto jistá, že by tu neměla být. Filli zakňoural. Krej z chodby znovu varovně zakrákal. Jasmína se prudce otočila, ale to už se za ní dveře zavíraly. Než se k nim dostala, zapadly se slabým, konečným cvaknutím.

Buch! Buch!

Jasmína ztuhla. Ten zvuk byl hluboký, pulsující a hlasitý — tak hlasitý, že přehlušil každou myšlenku. Pomalu se odvrátila od dveří.

Tlukot přicházel ze středu pokoje. Z něčeho, co bylo zahalené těžkou černou látkou. Přitahovaná silou, které nedokázala odporovat, doklopýtala k černému obrysu, natáhla ruku a stáhla látku.

Buch! Buch! Buch!

Pod látkou byl stolek. Vrchní desku měl z tlustého skla, které se vlnilo jako voda. Jasmína vykulila oči. Zvuk naplňoval její tělo i mysl. Pohyblivý povrch jako by ji přitahoval. Naklonila se nad ním a pohlédla do jeho průzračných hlubin.

Bouchání zvolna utichlo. Vlnky začaly kroužit a červenat, až zešedly jako kouř s červenými okraji. A hluboko, uprostřed červené a šedé, byla jen prázdná temnota.

„Jasmíno! Jsi to ty!“

Hlas se nesl z vířivé tmy — mladý, sladký a srdečný.

Jasmína zatajila dech. „Kdo jsi?“ zašeptala. „Odkud znáš moje jméno?“

„Věděla jsem, že mě uslyšíš, Jasmíno,“ povzdechl si ten hlas. „Volala jsem a volala.“

„Kdo jsi? *Kde jsi*?“ Jasmína se sklonila nízko nad stolek a snažila se dohlédnout za nekonečnou tmu.

„Tam, kde jsem se narodila,“ povzdechl si hlas. „Ostatním otrokům se stýská po Deltoře, ale já nepoznala jiný domov než tento.“

Jasmína sevřela okraj stolu, aby se uklidnila. „Země stínů,“ zamumlala.

„Ano,“ zašeptal ten hlas. „Ano, samozřejmě, ale musím si pospíšit. Kdyby mě přistihli u krystalu…“

Ozval se tlumený vzlyk. Pak hlas opět promluvil, i když roztřeseněji než předtím.

„Nesmím plakat. Musím být statečná, tak jako ty, Jasmíno. Naše matka mi to říkala. Říkala, že ty se v Lesích ničeho nebojíš. Ty…“

Jasmíně jako by se zastavilo srdce. „*Co* jsi to říkala?“ zašeptala. „*Naše matka*?“

Mladý hlas pokračoval dál, slova se překotně hrnula.

„Matka říkala, že nám pomůžeš. Než zemřela, řekla mi to. Říkala, že se nějak musím dostat ke krystalu a přivolat tě. Říkala, že poznám, až přijde ten správný čas. A já to poznala, Jasmíno! Poznala!“

Jasmína ztěžka oddechovala, jako by utíkala. „Jak jsi to poznala?“ zašeptala.

„Rudé mraky se nesly zpátky přes hory. Hromobití a příšerný vztek. Zvířata sténala a skřípala zuby.“

„Počkej…“ prosila ji naléhavě Jasmína. „Řekni mi…“

Ale hlas najednou mluvil rozrušeně. „Věděla jsem, co ta zlost znamená. Porazili jste Pána stínů, že, Jasmíno? Ty — a ten druhý, syn přítele našeho otce. Ten, který mě neposlouchá. Ten, který uzavřel krystal, abys mě nemohla slyšet…“

„Lief,“ procedila Jasmína mezi ztuhlými rty.

„Ano. On nechce, abys o mně věděla. Bojí se Pána stínů. Ale já jsem se nevzdala naděje. Matka říkala, že nebudeš vědět, že máš sestru, protože jsem ještě nebyla na světě, když ji odvlekli z Lesů, ale měla bych ti říct…“

Jasmína se odtrhla od stolku, hlava se jí točila. Nedokázala to pochopit.

„Jasmíno, jsi tam ještě?“ Vyjekl hlásek, náhle plný strachu.

Jasmína se zhluboka roztřeseně nadechla. Předklonila se a znovu pohlédla do rozvířené, mlhavé desky stolu.

Soustředila se — pátrala a pátrala — a pak, kdesi hluboko v temném středu, uviděla tvář — tvář děvčátka, obklopenou spoustou černých spletených vlasů. Zašpičatělá brada, vyděšené zelené oči… Jako by se dívala do zrcadla, které odráželo její vlastní obraz před několika lety.

„Tady jsem," řekla Jasmína chraplavě.

„Musím si pospíšit," zašeptala dívka. „Mají nás zabít, nás všechny, velmi brzy. Pán stínů to nařídil. Je to pomsta za to, co jste mu ty a Lief s Bardou udělali. Prosím — jej!"

Obraz v temnotě se zachvěl a zmizel.

„Musím jít," řekl hlas. „Už je slyším."

„Počkej! Jak se jmenuješ?" zavolala Jasmína.

„Víra. Jmenuji se Víra." Hlas už byl velmi slabý. Obraz se vytratil, podlehl vířivé šedi, která už také slábla.

„Najdu tě, Víro!" zakřičela zoufale Jasmína. „Neztrácej naději! Já tě najdu!"

Jasmína se stále ještě třásla, když utíkala dolů po schodech do přízemí a prodírala se davem.

Lidé na ni hleděli. Někteří na ni zavolali, ale ona je neslyšela. Snědý muž s bystrou tváří ji chytil za paži. Setřásla jeho ruku a spěchala dál.

Dorazila ke vchodu a uviděla, že dav se táhne až na schody a dolů do zahrady. Utíkala k bránám a ven na silnici za nimi.

Musí si najít klidné místo, kde by si mohla všechno rozmyslet. Ale kam by mohla jít?

Pak ji něco napadlo. Liefův starý domov — kovárna! Není daleko od paláce a poskytne jí klid, který potřebuje.

Vyrazila rychle vysokou travou podél silnice. Ve vyděšené mysli se jí míhaly divoké plány. A tak se stalo, že neslyšela kradmé kroky za sebou ani necítila oči toho, kdo ji sledoval.

5. SETKÁNÍ

V překrásném pokoji, plném světla, v mramorovém městě Tora vzal Lief za ruku křehkou mladou ženu, jež na něj upírala tmavé oči. V místnosti byli další tři lidé, ale Lief mluvil k dívce, jako by byli sami.

„Souhlasíš, Marilen?“ zeptal se tiše.

Napůl nedočkavě, napůl vystrašeně dívka zvedla oči k vysokému muži, jehož ruka ochranitelsky spočívala na jejím rameni. Byla mu tolik podobná, že to nemohl být nikdo jiný než její otec.

Muž zaváhal. „Toranské kouzlo nebude chránit Marilen daleko v Del,“ pravil nakonec. „Je to mé jediné dítě a je mi nejdražší na světě.“

Zmar, který stál za Liefem, udělal krok vpřed. „Marilen je teď drahocenná pro celou Deltoru,“ řekl rozhodně. „Budeme ji dobře střežit.“

„Vše, co mám, bude její,“ dodal Lief o něco klidněji. „A má matka se o ni bude starat jako o vlastní.“

Muž sklonil hlavu. „Její vlastní matka by dnes na ni byla velmi pyšná,“ zamumlal.

Marilen se otočila zpátky k Liefovi. „Souhlasím,“ řekla. „Je to velká čest. Budu se tě snažit nezklamat.“

„Nebudeš se muset snažit, Marilen.“ Vedle dívky stanula šedovlasá žena.

Byla to Zena, vůdkyně Toranů, která málem přišla o život v závěrečném střetu s Pánem stínů v Del. Její šarlatové šaty zářily jako šperky ve slunečním svitu odrážejícím se od bílých stěn místnosti.

„Tento den pomůže odčinit hrůzy minulosti,“ řekla.

Ukázala na svitky pergamenu poházené na nedalekém stole. „Torané nejsou zvyklí uchovávat staré spisy. To jsme zcela přenechali knihovníkům v Del. Možná to byla chyba. Ale tyhle teď budeme pečlivě studovat.“

„Rozhodně,“ přitakal vřele Marilenin otec.

„Děkuji,“ řekl Lief. „A je tu ještě něco, co —“

„Možná bychom měli nechat Marilen, aby se připravila na cestu,“ přerušil ho klidně Zmar.

Zena se usmála. Uklonila se Marilen a jejímu otci a odvedla hosty z domu do dvora, ověšeného révou, kde zpívala šumivá fontána.

„Takže, Liefe?“ zeptala se, když se usadila na okraji fontány. „Na co jsi se mě chtěl zeptat, že to nemůže slyšet ani Marilen?“ Lief se předklonil. „Vězni v Zemi stínů, Zeno. Existuje naděje — jakákoli — že by nám toranské kouzlo mohlo pomoci je vysvobodit?“

Zena svraštila čelo a zavrtěla hlavou. „Je mi líto. Naše moc uvnitř Tory je obrovská, ale za hradbami města je velmi omezená. Nedokázala by vám pomoci při výpravě do Země stínů.“

Povzdechla si, když Liefovi pohasla tvář. „Obávám se, že se musíš smířit s tím, že nic takového, co by vám mohlo pomoci, není, Liefe. Podle pověstí se Pán stínů ve svém vlastním panství bál jedině hudby Pirranské píšťaly.“

Liefovi náhle hlavou projel zvuk. Jediný tón, téměř nesnesitelně sladký. Do očí mu vhrkly slzy. Hleděl s otevřenými ústy na Zenu, neschopen pohybu ani slova.

Zvuk utichl a on si uvědomil, že mu Zmar lomcuje paží a volá jeho jméno.

„Jsem v pořádku,“ dostal ze sebe. Zamrkal na Zenu. „Tahle — Pirranská píšťala. Řekni mi…“

„Myslím, že kouzlo Píšťaly je pouhá legenda, ne pravda, a vím o něm jen málo,“ řekla stařena s ustaranou tváří.

„Přesto — vyprávěj mi o ní, prosím!“ žadonil Lief.

Zena pohlédla na Zmara, pak váhavě přikývla. „Pirranská píšťala je — nebo byla — flétna nebo píšťala nesmírného kouzla a síly. Kdysi, velmi dávno, prý existovala v zemích za horami. Dřív, než se z nich stala Země stínů.“

„Takže — Pirranská píšťala existovala *před* vládou Pána stínů?“ zeptal se Zmar.

„Jistě. Slyšela jsem o ní jako dítě. Od jednoho jaliského pocestného, kterého jsem potkala u řeky. Byla to součást příběhu, který mi vyprávěl, zatímco si chytal ryby k večeři. Ale co to bylo za příběh…“ Zena urputně přemýšlela, ale nakonec zavrtěla hlavou.

„Bohužel. Je to tak dávno. Pamatuji si jen to, co jsem vám řekla, a podivný, drsný vzhled toho muže. A také říkal, že…“ Usmála se. „Říkal, že ten příběh původně vyprávěl jednomu děvčátku v mém věku černý pták.“

„Pak to musel být jeden z Ptačích příběhů!“ zvolal Zmar. „Prastarých jaliských lidových pověstí, o kterých mluvil Glok.“

„Gloka bych nepovažovala za příliš spolehlivý zdroj informací,“ podotkla Zena. „Ale pokud tyhle Ptačí příběhy pocházejí od Jalisů, můžete se snadno dozvědět o Pirranské píšťale. Lidové pověsti všech sedmi rodů jsou v prvním svazku *Letopisů Deltory*. Adin trval na tom, aby…“

Zarazila se, když Lief zoufale zaúpěl. „Co se děje?“ zeptala se.

„Všechny svazky *Letopisů Deltory* byly spáleny za krále Altona, mého děda,“ řekl Lief odevzdaně.

„*Spáleny*?' Zenina tvář, obvykle tak vyrovnaná, se naplnila čirým zděšením. „Ale *Letopisy* obsahovaly nejstarší dějiny Deltory! Byl to jediný záznam o…“

„Přesně tak,“ řekl Lief. „Přesto byly spáleny, na příkaz vrchního rádce krále Altona, Prandina.“ Tvář se mu zkroutila, když vyslovil to nenáviděné jméno. „Palácový knihovník, který byl donucen vykonat ten příkaz, se jmenoval Josef. Sám se vrhl do plamenů, než aby žil s vědomím toho, co udělal.“

„To je strašné!“ zašeptala Zena. „Proč by pálili *Letopisy*?“

„Protože země, která si nepamatuje vlastní historii, se nikdy nemůže poučit z minulosti,“ poznamenal Zmar věcně. „Mám za to, že tyhle staré knihy obsahovaly důležitá svědectví. A Pán stínů chtěl, aby se na ně zapomnělo. A spolu s nimi, možná, i na Ptačí příběhy. Zvláště na jeden…“

Lief rychle zvedl hlavu. „Na pověst o Pirranské pískle?“

„Proč ne? Někteří lidé tvrdí, že mnohé ze starých lidových pověstí se zakládají na pravdě,“ řekl Zmar. Kostnatou, opálenou tvář měl napjatou rozrušením.

„Určitě nemáte v úmyslu pokusit se najít Pirranskou píšťalu?!“ Zena nevěřícně zavrtěla hlavou. „Tedy, to je pěkné bláznovství. Jestli ta píšťala vůbec kdy existovala, určitě už není. Z její země se stala Země stínů! a ať už se Pán stínů bál čehokoli, nepřemohlo ho to.“

„Ještě neznáme celý příběh,“ řekl Lief. „Možná tu byl nějaký důvod…“

„Rozhodně,“ skočil mu do řeči Zmar. „Jakmile bude Marilen připravená, vydáme se co nejrychleji do Del. Musíme si promluvit s Glokem. Možná to není ten nejspolehlivější vypravěč, jakého bychom mohli najít,

ale je to jediný Jalis, který v Deltoře zůstal naživu. Jediný, kdo by nám možná řekl to, co potřebujeme vědět.“

❋

Daleko od Tory, v kovárně v Del, dlouhé ranní stíny dopadaly na domek a zarostlou bylinkovou zahradu.

Jasmína cítila, jak se její napjaté svaly začínají uvolňovat, jakmile ji obklopil klid tohoto místa.

Když se Lief stal králem, prohlásil, že nebude žít v paláci, ale vrátí se do kovárny, kde strávil dětství.

Jenže stěhování se stále odkládalo. A teď — no, teď si Lief bude brát toranskou nevěstu, takže na to samozřejmě nedojde vůbec.

Jasmína viděla na vlastní oči mramor, fontány a všechnu tu krásu v Toře. Nedokázala si představit, že by toranská dáma žila ve skromném obydlí.

Takže celý odchod do kovárny byl jenom sen a lež. Tak jako její důvěra k Liefovi.

Zadumaně hleděla na odloupávající se malbu na dveřích domku. Lief byl rozhodnutý nezaútočit na Zemi stínů, a proto usoudil, že ona se nikdy nesmí dozvědět o své sestře. A tak nechal zapečetit ten pokoj. Jak se mohl *takhle* rozhodnout?

Není divu, že se mi vyhýbal, pomyslela si Jasmína. Není divu, že se mi neodvážil podívat do očí.

Na příkaz krále…

Ucítila, jak se v ní znovu probouzí hněv, a tak se otočila zády k domku a přešla přes dvorek přímo do kovárny.

Nakoukla do prostoru, kde kdysi hořával velký oheň. Těžká kladiva, kleště a měchy ležely při ruce, jako by čekaly, až se jejich majitelé vrátí. Byla to zvláštní představa, že Lief kdysi pracoval tady a pomáhal svému otci vyrábět podkovy a radlice pluhů pro lidi z města.

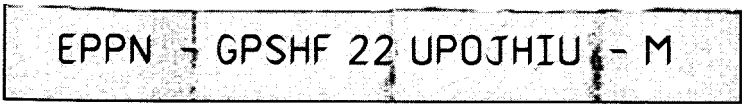
Ale něco tu nehrálo a Jasmíně to nakonec došlo.

Kovárna se nevyužívala už skoro rok. Nářadí by mělo být zaprášené. Jenže nebylo. A — jenom se jí to zdálo, nebo byla kovadlina teplejší, než by měla být?

Jasmína se rozhlédla kolem. Poblíž stála stará židle. Opěradlo měla pokryté prachem, ale sedátko bylo zčásti čisté, jako by přes něj nedávno někdo přehodil kabát nebo plášť.

A na zemi za židlí ležel složený kousek papíru. Nezdál se nijak zažloutlý stářím. Takže se to muselo stát nedávno. Nejspíš vyklouzl z kapsy oblečení, které bylo přehozené přes židli.

Jasmína zvedla papírek a rozložila ho.

Písmena a čísla nedávala Jasmíně žádný smysl. Ale jednou věcí si byla jistá: tuhle poznámku psal Lief. Vídala jeho písmo příliš často, než aby se mýlila. Byl to nějaký druh šifry. Další tajemství.

Vztekle odhodila lístek na zem.

„Zdá se, že tě to nepotěšilo," ozval se za ní pobavený hlas.

6. POKLAD

Jasmína vytasila dýku z opasku a prudce se otočila. Za ní stál muž, který si ji pečlivě prohlížel. Byl to ten snědý chlapík, který se s ní předtím pokoušel hovořit ve vstupní hale paláce. Musel se pohybovat potichu jako kočka, pomyslela si, protože ani ona, ani Krej ho neslyšeli přicházet.

Muž se usmál, až mu bílé zuby zazářily uprostřed tmavé tváře.

Když se usmíval, vypadal mladší, než si Jasmína prve myslela. Vlastně bylo těžké říct, kolik by mu asi mohlo být let. Měl štíhlou, ale svalnatou postavu a tvář bez jediné vrásky. Upíral na ni jasný, pobavený pohled oříškově hnědých očí. Dlouhé černé, rovné vlasy měl v týle svázané páskem.

Udělal krok směrem k ní.

„Drž se zpátky," hlesla varovně Jasmína a pozvedla dýku, takže se zaleskla v paprsku slunečního světla.

Muž se zastavil a odtáhl paže od těla, aby ukázal, že u sebe nemá zbraň. „Nechci ti ublížit," řekl bez nejmenší známky strachu. „Chci tě požádat o laskavost."

„Tak mluv," řekla Jasmína a proti své vůli obdivovala jeho ledový klid.

„Mám přítele, který vlastní něco velmi cenného a chce to dát králi," řekl ten muž. „Čekám kvůli tomu v paláci už řadu dní. Šel jsem za tebou v naději, že bys nám mohla pomoci."

Jasmína se hořce zasmála. „Jestli si myslíš, že mám na Liefa nějaký vliv, velmi se mýlíš," řekla. „Uděláš lépe, když se vrátíš do paláce a znovu se postavíš do fronty."

Muž povytáhl jedno obočí. „Už mám dost toho čekání," řekl.

Jasmína pomalu přikývla. Poznala v muži spřízněnou duši. Někoho, kdo nemá rád pravidla a kdo si dělá věci po svém. Ale poslední, co teď potřebovala, bylo zaplést se do dalšího problému spojeného s palácem. Musí plánovat, připravit se…

„Dovol mi, abych tě dovedl za svým přítelem, moc tě prosím," řekl muž. „Poklad, který střeží, má nevyčíslitelnou hodnotu. Věř mi, král za něj bude vděčný."

Jasmína nijak netoužila získávat si Liefovu vděčnost. Už nikdy ho nechce vidět. Přesto… jestli tenhle muž mluví pravdu a poklad jeho přítele je skutečně tak cenný, způsobí to v paláci obrovské pozdvižení.

A rozruch je přesně to, co teď potřebovala. Je příliš známá, než aby mohla nepozorovaně putovat celou cestu do Země stínů. Kdyby se Šarn dozvěděla, co chce udělat, pokusila by se ji zastavit. Ale pokud něco odvede Šarninu pozornost, aspoň na den nebo dva…

„Co je to za poklad?“ zeptala se prudce.

Cizinec potřásl hlavou. „To ti vysvětlí můj přítel,“ řekl. „Musel mnohé vytrpět, aby ho ochránil.“

Jasmína ho bedlivě sledovala. Snaží se ji nalákat do pasti?

„Nemáš důvod mi důvěřovat,“ řekl muž, jako by jí četl myšlenky. „Ani to po tobě nežádám. Můžeš jít za mnou s napřaženou dýkou.“

Jasmína se rozhodla. Rázně přikývla. „Tak mě veď,“ řekla. „Ale varuju tě. Jediný špatný pohyb a bez váhání tě zabiju. A ať je ten poklad cokoli, doufám, že stojí za můj čas!“

❋

Když ji cizinec vedl do středu Del, Jasmína usoudila, že bylo správné mu věřit. Přesto, když zastavil u ohořelé zdi staré hrnčírny, zakroutila hlavou.

„Skutečně čekáš, že s tebou vejdu dovnitř?“ vykřikla. „Nejsem tak hloupá.“

Muž si povzdechl. „Nepochybně máš dobré důvody k nedůvěřivosti. Ale já jsem poslední člověk, který by mohl ohrozit tvé bezpečí. Nemám ani tu nejmenší zálibu ve zbraních, natož v boji. Můj přítel žije uvnitř.“

„Řekni mu, ať mi ten poklad přinese ven,“ nakázala mu Jasmína.

„To neudělá,“ řekl její společník. „Nevěří, že je venku bezpečno.“

Krej byl z těch dohadů otrávený, a tak hlasitě zakrákal, pustil se Jasmínina ramene a vyletěl do vzduchu.

Jasmína přikývla. „Krej poletí za tebou,“ řekla. „Já tu počkám, dokud mi nepřinese zprávu, že je všechno bezpečné.“

Muž pohlédl do výšky na kroužícího ptáka a potichu písknul. „Takže ty historky jsou pravdivé,“ zamumlal. „Ty *mluvíš* s ptáky.“

Jasmína neodpověděla. Muž pokrčil rameny a svižně prolezl dírou v polorozpadlé zdi. Krej vletěl za ním. Brzy se oba ztratili z dohledu.

Minuty se vlekly. Jasmína náhle znejistěla a prudce se otočila, ale ulice byla liduprázdná.

Pak uslyšela pronikavé zakrákání a uviděla proti nebi, jak k ní míří černá šmouha.

Filli rozrušeně zašvitořil a vylezl zpod Jasmínina límce. „Ano, Filli, zdá se, že přece jen ten poklad objevíme," řekla Jasmína. Navzdory všemu cítila lehký záchvěv vzrušení.

Vlezla do hrnčírny a začala si hledat cestu zčernalými sutinami.

Cizinec na ni čekal vedle díry v podlaze blízko zadní části domu. Spolu s ním tam na obrovské truhlici, vyrobené ze splétaného rákosu seděl bělovlasý stařeček jako věchýtek. Jak stařec uviděl Jasmínu přicházet, s námahou se postavil.

Když k němu došla a on ji uviděl zřetelně, zatvářil se poněkud překvapeně.

„Jsi si *jistý*, že tohle je dáma z paláce, chlapče?" zeptal se ostrým šepotem.

Jeho společník se usmál. „Nic není jistějšího," řekl. „Tohle je Jasmína, která pomáhala králi Liefovi obnovit Kouzelný pás Deltory. Její přítomnost tady je pro nás velkou ctí."

Jasmína se zavrtěla a vrhla po něm rozzlobený pohled. Dál se usmíval, ani nehnul brvou.

Stařec zlehka přikývl. „Jistě, doba se mění," zamumlal. „Teď nemáme čas na splétané vlasy, krásné šaty a cetky. Možná je to lepší."

S nesmírnou důstojností se Jasmíně zhluboka uklonil. „Děkuji, že jsi byla ochotná se se mnou setkat, paní," řekl. „Vyšel jsem tě uvítat ven, protože se obávám, že schody našeho domova jsou velmi strmé."

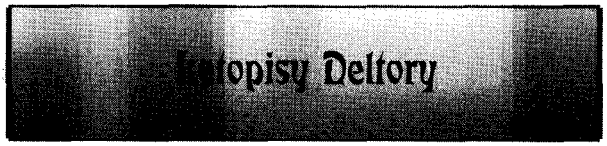
Mávl rukou k otvoru v podlaze a Jasmína si uvědomila, že to je ve skutečnosti poklop, který vede do hlubokého sklepa.

Nestačila nad tím nijak zauvažovat, protože stařec znovu promluvil. „Na tento okamžik jsem dlouho čekal," řekl. „Smím se představit? Jsem Josef, bývalý knihovník krále Altona. Já — rád bych ti dal tohle."

Ruka se mu třásla, když zvedl víko truhlice, na které seděl.

Jasmína pohlédla dolů a její nadšení pohaslo. Napadla ji spousta věcí, které by mohly být tím pokladem. Ale na tohle ani nepomyslela!

Truhlice byla po okraj naplněna starými knihami, všemi svázanými do stejné bledě modré látky, všechny stejně velké a všechny s tímtéž zlatým nápisem na přední straně.

Zvedla hlavu, aby znovu pohlédla na Josefa. Vypjal hruď a zjevně čekal na její reakci.

„*Letopisy Deltory*?“ zopakovala nechápavě.

Vrásčitou tvář starce rozzářil úsměv. „Přirozeně, že jsi šokovaná,“ řekl rozradostněně. „Myslela sis, že Letopisy před mnoha lety shořely ve skladišti v paláci. A já s nimi. Ale použil jsem na Prandina takovou malou lest, víš? Ano, tak jsem to udělal.“

Zasmál se. „Nemohl jsem otevřeně neuposlechnout jeho rozkaz. Ale ani jsem nedokázal spálit celé dějiny Deltory. A tak jsem zapálil skladiště a zanechal dopis se vzkazem, že jsem si vzal život. Pak jsem, spolu s Letopisy, uprchl z paláce, abych se skryl a vyčkal na příhodnější dobu.“

Oči mu jiskřily. „A přežili jsme, jak vidíš — v posledních letech s pomocí Raneše, mého učně, který tě sem přivedl. Není to úžasné? Nebude mít král radost?“

Jasmína se přinutila usmát a přikývla. Nechtěla zklamat zdvořilého, vzrušeného starce. Pomůže jemu a Ranešovi dostat staré knihy o dějinách do paláce.

Ale byla si jistá, naprosto, že vůbec nikoho nebudou zajímat. A ze všech nejméně Liefa.

7. DORAN DRAKOMIL

Jasmína často říkala, že nikdy nepochopí pravidla života v paláci. Byla si tím dokonce ještě jistější, když viděla, jak tam Josefa uvítali, když Šarn spatřila, co je v rákosové truhlici, vykřikla úžasem a radostí. A nebyla jediná. Během chvilky se po obrovské vstupní hale rozléhaly hlasy jásajících lidí. Jasmína stála mlčky stranou, zmateně vrtěla hlavou a čekala na vhodnou příležitost se vytratit.

„Děkuji, že jsi nám pomohla," ozval se jí někdo u ucha. Muž, o kterém teď věděla, že se jmenuje Raneš, stál vedle ní.

„To nestojí za řeč," řekla Jasmína a pokrčila rameny. „Ty nechápeš význam *Letopisů*, že?" pokračoval Raneš. „Viděl jsem ti to ve tváři, když Josef otevřel truhlici."

„Staré knihy nepovažuju za nějaký poklad, to je pravda," odpověděla úsečně Jasmína.

Raneš se zasmál. „Než jsem před lety poznal Josefa, souhlasil bych s tebou. Byl jsem tehdy jen otrhaný sirotek — živil jsem se jako drobný zloděj v ulicích Del. Myslel jsem si, že Josef je starý hlupák, když se vzdal života v paláci kvůli několika starým knihám. Ale teď — to vnímám jinak."

Jeho pronikavé oříškově hnědé oči roztály, když pohlédly na starce, jak se uklání obdivovatelům, kteří se kolem něj shlukli.

„Rád vidím, že se Josefovi dostalo cti, kterou si zaslouží," zamumlal. „Za mnohé mu vděčím. Naučil mě číst a psát. Dal mi domov. Naučil mě žít a nekrást — no dobrá, ne úplně!"

Bílé zuby se zableskly v dalším úsměvu. „Když hrnčírnu vyplenili Šedí strážci a odvlekli ty laskavé lidi, kteří nás živili, často jsme měli velký hlad. Čas od času, to připouštím, jsem přesvědčil sám sebe, že co se Josef nedozví, to ho nezraní, a vrátil jsem se ke starým zvykům, abych nás oba uživil."

„Měli jste štěstí, že jste přežili pustošení Strážců," řekla Jasmína.

Ranešův úsměv se rozplynul. „Šedí strážci nenašli sklep a oheň se ho také ani nedotkl. Přesto nám pěkně zatopili. Nějakou dobu to vypadalo, že se Josef a já upečeme jako kachny v troubě — a *Letopisy Deltory* s námi."

„Skutečně by na tom tak záleželo?" povzdechla si Jasmína. „Myslím na těch knihách," dodala honem, když muž povytáhl obočí.

„Myslím, že ano," řekl. „Není to jen suchý dějepis, víš, ale výčet událostí v království den po dni za celá staletí. Každý svazek je plný pověstí, náčrtků, map…"

„*Map*?' zbystřila najednou Jasmína pozornost.

„Samozřejmě," řekl Raneš a zvědavě na ni pohlédl. „Tebe zajímají mapy?"

„Když mi ukážou, jak se dostat na místa, kam chci jít," řekla opatrně Jasmína. „A pokud jim rozumím."

Raneš se zazubil. „Pak bys měla vidět mé nejoblíbenější v pátém svazku. Jsou to jen hrubé náčrtky, ale svěřil bych jim vlastní život. Nakreslil je Doran Drakomil."

Podíval se na Jasmínu, jestli jí jméno něco řekne, a když viděl, že ne, pokračoval:

„Doran byl slavný cestovatel, který prozkoumal Deltoru od pobřeží k hranicím Země stínů. Vždycky psal do *Letopisů* vlastní rukou. Tvrdil, že to nesvěří knihovníkům, protože dělají v textu chyby tím, že upravují jeho slova do příliš honosného jazyka a tahy v jeho mapách příliš uhlazují. Doran byl velká osobnost a muž nadaný v mnoha směrech, který…"

Ale to už ho Jasmína neposlouchala. Začala horečně přemýšlet a zvažovat nejlepší způsob, jak by mohla být nějaký čas o samotě s *Letopisy*. Doranovy mapy se zdály být přesně to, co potřebuje, aby našla co nejrychlejší a pokud možno skrytou cestu do Země stínů.

„Jasmíno?" To byla Šarn. Jasmína zvedla oči.

„Jasmíno, byla bys tak laskavá a odnesla *Letopisy* do knihovny a chvíli u nich zůstala?" zeptala se tiše. „Ráda bych, aby si Josef s Ranešem dali něco k snědku, ale Josef nebude v klidu, dokud knihy nebudou v bezpečí, pod dohledem někoho, komu důvěřuje."

Poněkud zaskočená tím, že se jí přání splnilo tak rychle, Jasmína ochotně souhlasila. Za okamžik už utíkala po schodech a za ní spěchali strážní s truhlicí knih.

Šarn vzala Josefa s Ranešem do kuchyně, kde jim nechala připravit jídlo. Vrátila se ke svým povinnostem s mnohem lepší náladou, než když se do nich toho rána pouštěla. Lief bude mít nesmírnou radost, až uslyší o nečekaném nálezu *Letopisů*!

Také bylo báječné zase vidět Jasmínu šťastnou. Dívce se podle všeho ulevilo, alespoň na čas, od trápení nad osudem vězňů v Zemi stínů.

A to znamená, pomyslela si s povděkem Šarn, že se může ulevit i *mně*, alespoň na čas, od obav, že udělá nějakou hloupost.

❋

Jakmile palácoví strážní odložili truhlici a opustili knihovnu, Jasmína rychle prohledala *Letopisy*, dokud nenašla svazek označený číslem 5.

Když ho zvedala, otevřel se na stránce bez nalinkovaných řádků, pokryté neupraveným písmem. Jasmína usoudila, že ji na tomto místě někdo otevřel už mnohokrát předtím. Stránka byla nadepsaná „Doran“.

Doran Drakomil byl možná schopný muž nadaný v mnoha směrech, pomyslela si Jasmína, ale očividně příliš nedbal na úpravu. Načmáral do knihy svou zprávu a básničku, obojí pak později opravil — navíc jiným perem a tmavším inkoustem.

Můj poslední zástav do Osmindvojčí vsi
byla katastrofální. Vydal jsem se tam
v naději, že najdu hrad dosud pose-
co jsem si předtím psáti ~~začátek~~ legendu
„Dívka se zlatými vlasy" v prvním
svazku Letopisů. Moje nesmyslné hledá-
ní skončilo jen rozbitým nosem, bole-
ním hlavy a rinnicí po jedné noci,
kdy jsem spal promáčený na kůži.
Nevzpomínám si, co způsobilo tyhle
pohromy. Vlnobuj to být asi Kamenář,
protože mám stále rozdrtěny pěsti na
rukou i nohou. Vědět jsem prostě jen
mlhavě, spadl do nějakého mizerného
potoka a praštil se při tom do své
hloupé lebky.

Když jsem se probral z mrákot,
pořád se mi na mysl vracela následu-
jící básnička. ~~Hrozně~~ ~~nic~~ ~~nic~~ ~~nic~~
~~nějaké podobbo nebo je to trochu~~
~~výplod~~ ~~rozbitého mozku.~~ ~~Hrozně to~~
~~vystihl~~

Píseň mrtvých hlasů

„Nad naší ~~písní~~ hlasů tmavě dujé,
ten boj po věky pokračuje.
Tam nenasytně sedíš, lidče,
však my zde dole ~~žijeme~~ jsme v klidu
Zde ~~věčný~~ proud času ~~plyne~~ pomalu smyje,
i bez zbraní dost svobody je.
Zde ~~klidné~~ ~~plány~~ ~~duchů~~ ~~žáří~~ ~~a~~ ~~draci~~ ~~naše~~ ~~haly~~ ~~hrdí~~."

Ozvěny

Poznámka: Já jsem přesvědčený,
že Osmindvojčí všechny jsou vysoce
nebezpečné a pro cestovatele
nezajímavé!

Jasmínu v očích pálily slzy, když četla poslední slova básně a vzpomněla si na svou matku, která zemřela v Zemi stínů. Přesto… připadalo jí, že něco v té básničce nezní tak úplně věrohodně.

Zamračila se a celou stránku přečetla znovu. Čím důkladněji studovala Doranovy spěšné opravy a vpisky, tím více byla přesvědčená, že se jimi snažil něco zakrýt. Zvědavost jí vířila hlavou jako otravný hmyz.

Hbitě se přehrabala knihami, které vyskládala na stůl v knihovně, aby našla první svazek.

⁕

O hodinu později se do knihovny dobelhal Josef, opřený o Ranešovu paži, a zavýskl radostí, když znovu uviděl své dávné pracoviště.

Potěšilo ho, že vidí Jasmínu sedět u stolu, na kterém leželo naskládaných několik dílů *Letopisů Deltory*. Jeden svazek před ní ležel otevřený a ona si z něj očividně něco vypisovala.

„Mohu ti nějak pomoci, drahoušku?“ zeptal se a spěchal k ní.

„Děkuji, ale to nebude třeba.“ Jasmína se odvrátila, spěšně zavřela knihu a zasunula si do kapsy papír, na který psala.

Odsunula .židli a vstala. „Musím vás teď opustit,“ řekla. „Mám něco na práci.“

„Ale ovšem!“ zvolal Josef a poplácal ji po paži. „Utíkej. Raneš a já máme také spoustu práce. Požádali nás, abychom zůstali v paláci a starali se o *Letopisy* a další knihy! Není to báječné?“

„To rozhodně je,“ řekla srdečně Jasmína. Byla opravdu ráda, že se starci dostalo uznání za jeho oddanost. Krom toho, sama mu za mnohé vděčila. Stěží dokázala ovládnout své vzrušení, když pomyslela na papír, který měla schovaný v kapse kabátu.

Pospíchala ke dveřím, ale pak se otočila. Byla si téměř jistá, že dospěla ke správnému závěru, ale nejlepší bude se ujistit.

„Josefe,“ řekla tak nenucené, jak jen dokázala, „když pisatelé *Letopisů* chtěli změnit to, co napsali, bylo dovoleno vytrhnout stránku?“

Josef vypadal překvapeně. „Ach, samozřejmě že ne!“ řekl. „Malé *opravy* se daly udělat, pod dohledem. Ale to bylo vše. Proč se na to ptáš?“

„Ale jen tak,“ odpověděla nedbale Jasmína, ale když odcházela z knihovny, srdce jí tlouklo jako o závod. Vesele kývla na stráže, které vy-

střídaly spáče, kolem nichž se toho rána proplížila, a seběhla ze schodů do své ložnice.

Během chvilky měla sbalené věci. Réva, která rostla po zdech u jejího okna, byla dostatečně silná. Hravě ji udržela, když se vyhoupla ven a začala slézat dolů.

Už byla skoro na zemi, když Krej varovně zaskřehotal. Jasmína pohlédla dolů a zasténala. Pod ní stál Glok a zabodával se do ní pohledem.

„Co si myslíš, že děláš, slečinko?“ zavrčel.

8. ODHALENÍ

Byla už hluboká noc, když se Lief se Zmarem a Marilen vrátili do Del. Jako zloději vklouzli kuchyňskými dveřmi do ztichlého paláce.

Šarn seděla u stolu a čekala na ně. Vyskočila s tváří rozzářenou úsměvem plným úlevy.

„Opravdu jste tady!“ zvolala. „Když dorazila vaše zpráva, že se vrátíte tak brzy, nemohla jsem tomu ani uvěřit.“

Přispěchala k Marilen, aby ji usadila u kamen s hrnkem horké polévky. Pak si odtáhla Liefa stranou. „Musím ti toho tolik říct!“ zašeptala. „Mám pro tebe úžasnou novinu, ale také špatné zprávy.“

Přerušil je Zmarův hlas. „Půjdu vzbudit Gloka,“ zavolal od dveří. „Měli bychom si s ním okamžitě promluvit.“

„Proč s *Glokem*?“ zeptala se Šarn. „Co on má společného s…“

„Řeknu ti to později, matko,“ řekl Lief potichu, když Zmar odešel z místnosti. „Pověz mi své novinky. Nejdřív ty špatné, když nás teď nikdo neslyší.“

Kývl směrem k Marilen, která se nakláněla ke kamnům, aby si zahřála promrzlé ruce. Dívka vypadala křehce, bezbranně a velmi unaveně. Pokud ji vyděsí hned první noc v paláci, mohla by se chtít vrátit do Tory. Taková prosba by se nedala odmítnout, a proto bylo životně důležité, aby k ní vůbec nedošlo.

„Stráže při střídání ve třetím patře dnes odpoledne zjistily, že ti dva muži, které mají vystřídat, spí a nedají se vzbudit,“ zašeptala Šarn. „Myslíme si, že jim někdo podal silný uspávací prášek v nějakém pivu.“

Lief ucítil mražení, které mu vždy přeběhlo po zádech, když pomyslel na třetí patro. „Zapečetěný pokoj!“ zašeptal. „Byla stěna…?“

Šarn zátahově přikývla a viděla, jak se starostlivé vrásky na tváři jejího syna prohloubily. „Malta mezi cihlami se rozpadla a některé cihly vypadly. Ale otvor byl malý a dveře za ním pevně zavřené. Možná vetřelce někdo vyrušil, než stačil vniknout dovnitř.“

„Doufejme, že to tak je,“ zamumlal Lief. „Už je to opravené?“

„Samozřejmě,“ odpověděla mu matka.

Pohlédla na skleslou postavu dívky v křesle. „Ubohé dítě. Kam se to dostala?! a je tak mladá…“

Lief se smutně usmál. „Ne mladší než já," připomněl jí. „Nebo Jasmína."

„Och!" zvolala Šarn. „To mi připomíná! Dobré zprávy! Máme zpátky *Letopisy Deltory*. A vděčíme za to Jasmíně."

Čekala, že to jejího syna potěší. Ale ani náhodou neočekávala tak obrovskou, nevěřícnou radost, která mu rozzářila tvář. Jenže než ho stačila požádat o vysvětlení, do kuchyně vkráčel Zmar a tvářil se rozezleně.

„Glok není ve své posteli!" zabručel. „Určitě chrápe pod stolem v nějaké hospodě ve městě."

„Ať si chrápe!" zazubil se Lief. „Už ho nepotřebujeme!"

❋

Zanedlouho Liefa se Zmarem nadšeně přivítal Josef. Bílé vlasy měl rozčepýřené a záhyby vypůjčeného županu mu vlály kolem hubených nohou, když popadl jednu z knih ležících na stole.

„Netušil jsem, že se vaše výsost vrátí tak brzy!" vykřikl, zatímco překotně listoval stránkami. „Je tu něco, co vám musím ukázat! Něco nesmírně důležitého."

„Rád bych se postupně podíval na všechno, Josefe," řekl honem Lief. „Ale zrovna teď sám pátrám po něčem, co…"

Uslyšel za sebou slabý zvuk a otočil se, aby pohlédl do bystrých, oříškově hnědých očí snědého muže s pobaveným úšklebkem na rtech.

Tohle, pomyslel si Lief, musí být Raneš, Josefův učeň. Jak potichu se připlížil! Na rozdíl od Josefa věnoval trochu času tomu, aby se oblékl, než vyšel ze svého pokoje v zadní části knihovny. Možná to vypovídalo něco o rozdílnosti jejich povah.

Raneš je muž, který nespěchá na žádost kdekoho. Je to muž, který si pečlivě zváží své rozhodnutí. Muž, u kterého je těžké poznat jeho pravou povahu.

Muž, jako je Zmar, napadlo Liefa, když pohlédl na svého přítele.

Zmar sledoval nově příchozího. Lief věděl, že se snaží posoudit, zda se dá Ranešovi důvěřovat.

„Měli jsme uklidit stůl, než jsme šli do postele," brebentil Josef, který stále hledal svou knihu. „Ale chtěl jsem vyčistit police, než do nich uloží-

me *Letopisy*. Obávám se, že knihovna je žalostně zanedbaná. Pak jsem začal být velmi unavený a…“

„Pochopitelně!“ řekl Lief, který už se nemohl dočkat, až bude moci být o samotě se vzácnými knihami. „Omlouvám se, že jsme tě svým příchodem probudili, Josefe. A tobě také, Raneši. Prosím, jděte zase spát. Dokážeme sami…“

„Ach, tady to je!“ zvolal Josef. Položil otevřenou knihu na stůl a odtáhl židli. „Čtěte, vaše výsosti,“ požádal ho. „A tady…“ Přisunul mu papír a tužku. „S tímhle si můžete dělat poznámky, jestli chcete, tak jako mladá Jasmína dnes odpoledne.“

„*Jasmína*?“ zvolal Lief. „Ona *četla*?“

„Ach ano!“ přikývl Josef. „Dělala si poznámky z *Letopisů*.“

„Z prvního svazku,“ vložil se do hovoru Raneš. „Náhodou jsem si toho všiml, než ho zavřela.“

Ach ano, ty si všímáš, Raneši, pomyslel si Lief. Mám za to, že toho není moc, co unikne tvým bystrým očím.

Pohlédl na Zmarovu bezvýraznou tvář a věděl, že Zmar stejně jako on sám uvažuje, jestli se Jasmína také nějak doslechla o Pirranské píšťale.

„Nuže, vaše výsosti,“ pobídl ho Josef a mávl směrem

otevřené knize. „Přečtete si…?“

„Určitě, Josefe, ale jen pokud nás ty a Raneš omluvíte,“ řekl Lief, který se ze všech sil snažil nedat najevo svůj neklid. „Nedokážu se soustředit, pokud vím, že kvůli mně ponocujete.“

Josef zaváhal, oči mu zatékaly mezi otevřenou knihou a Liefovou tváří.

„Brzy si zase promluvíme,“ dodal Lief a přinutil se k úsměvu.

Nakonec Josef přikývl. Zatahal Raneše za rukáv, aby se ujistil, že ho jeho pomocník následuje, uklonil se a odšoural se do postele.

Zanedlouho Lief se Zmarem slyšeli, jak si vzájemně popřáli dobrou noc, a zvuk zavírajících se dveří v zadní části knihovny.

„Konečně!“ oddechl si Lief. „Tak — najít ten příběh.“

Otočil se zpátky ke stolu. Kniha ležela otevřená na stránce, kterou jim starý knihovník tak úzkostlivě toužil ukázat.

Lief netrpělivě pohlédl na zažloutlé stránky a drobné, dokonale úhledné písmo. Název okamžitě upoutal jeho pozornost. Zalapal po dechu a vyvalil oči.

„Zmare!“ zašeptal. „Podívej!“

*

PŘÍBĚH O PIRRANSKÉ PÍŠŤALE

Velmi, velmi dávno, za Horami, bývala zelená země jménem Pirra, kde vánek šeptal kouzla. Žárlivé Stíny číhaly na Pirranských hranicích, ale zemi chránila tajemná Píšťala. která hrála tóny, tak překrásné, že žádné zlo nedokázalo zakořenit v dosahu jejího hlasu.

Na Píšťalu hrál vždy ráno, v poledne a večer vůdce lidu. Pištec, který byl nejlepším hráčem v zemi.

Jedné temné zimní noci tehdejší vůdkyně zesnula ve spánku. Příštího dne se tři velcí hudebnici nabídli namísto ní. Jmenovali se Plum Odvážný. Aurona Krásná a Keras Neznámý.

Ti tři hráli postupně před lidmi, jak bývalo zvukem. Plumova hra byla tak strhující, že dav jásal. Auronina hudba zněla tak lahodně, že posluchači plakali dojetím. A Keras vyloudil tóny tak neobyčejné, že ti, kdo je slyšeli, byli uchváceni.

Když lidé hlasovali, aby vybrali nejlepšího z nich, všichni hráči dostali stejný počet hlasů. Tak ti tři hráli znovu a znovu. Ale pokaždé byl výsledek stejný.

Padla noc, ale volba pokračovala dál. Lidé, kteří se teď rozdělili do tři táborů podle svých oblíbenců, začali byt unaveni a rozzlobení. Ale každý chtěl Pištce podle svého výběru a nehodlal hlasovat jinak

Nakonec dlouho po půlnoci. když už potřinácté vyhlásili rovné výsledky, se tři skupiny v zlosti obrátily, proti sobě a začaly se urážet a zraňovat pomoci kouzel.

Nějaký muž v plášti s kapuci vykročil vpřed. Byl ale shrbený slabostí, jako by, dlouhý den a noc plné hudby byty nad jeho síty. Každá část davu si myslela, že patří k nim. protože trávil čas se všemi třemi skupinami a pobízel jejich členy, aby si pevně stáli za svým.

„Mám řešeni, přátelé!“ vykřikl. „Dovolte soutěžícím, aby sdíleli čest stát se Pištcem. Píšťala je vyrobena ze tří části, které do sebe zapadají. Nechte Pluma, Auronu a Kerase, aby si každý vzal jednu část.“

A lidé byli tou dobou už tak unavení a tak rozzlobení, že souhlasili. Dali Plumovi zobec Píšťaly. Auroně střední troubel a Kerasovi koncovou část. Pak se každá skupina vydala jinam, za svým oblíbeným hráčem, protože stále ještě vůči sobě cítily zášť

Muž v kapuci si spokojeně promnul ruce a vyklouzl jako stín, dřív než vyšlo slunce.

Začalo svítat, ale hudba se neozvala a dlouhý den uplynul v tichu, neboť tři znepřátelené skupiny byly daleko od sebe a žádná část Pirranské píšťaly nedokázala hrát bez těch ostatních

Do Pirry, se vplížily Stíny. Stromy usychaly v jejich přítmí a květiny vadly. Kousek po kousku Stíny, pohlcovaly zelená pole i malebné vesnice a strašlivá sila, kterou v sobě skrývaly. každém okamžikem rostla

Tři znepřátelené skupiny, si nebezpečí uvědomily příliš pozdě. Stíny se už roztáhly mezi nimi. Už se nedokázaly dostat jedna ke druhé, aby, znovu složily celou Píšťalu. A když nakonec lidé viděli, že jejich země je ztracená, byli nuceni použit zbytky svých kouzel, aby uprchli a sami se zachránili.

A tak se zelená země jménem Pirra stala Zemi stínů. Její rody, které se stále vzájemně viní za dávnou ztrátu, dodnes žiji na třech odloučených ostrovech v podivném a tajuplném moři.

A Pirranskou píšťalu, navždy rozdělenou, už nikdy nikdo neslyšel.

9. ZRNKA PRAVDY

Zmar vstal od stolu. „Takže — Pán stínů na Pirru ušil stejnou boudu jako na Deltoru. Rozdělil lid, oslabil obranu země a pak do ní vpadl.“

„Pirrané mu to dovolili,“ zamumlal Lief a promnul si rukou oči. „Tak jako my v Deltoře. Využil jejich hněv, tvrdohlavost, ctižádost, jejich slabost…“

„Vaše výsosti!“

Ze zadní části knihovny se k nim pomalu belhala bílá postava. Josef.

„Odpusťte, výsosti,“ zamumlal stařec, když se přiblížil. „Ale zapomněl jsem…“

Lief se s námahou postavil a podal mu ruku. „Ty odpusť mně, Josefe,“ řekl. „Snažil ses mi říct o Pirranské píšťale a já tě neposlouchal.“

Josefova tvář se rozzářila dychtivým úsměvem, když přijal nabídnutou ruku. „Takže jste si přečetli ten příběh?“ zašeptal. „Věříte, že je v něm aspoň zrnko pravdy?“

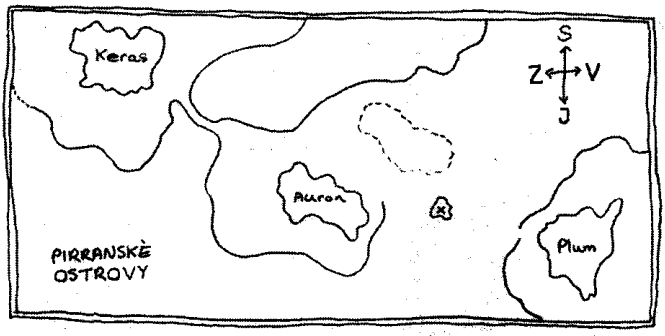
Když Lief přikývl, spěšně pokračoval. „Jsem si jistý, že každý z Pirranských rodů by opatroval svou část Píšťaly a ochraňoval ji. Takže pokud Pirrané stále žijí, tři části Pirranské píšťaly také existují.“

„Naprosto s tebou souhlasím,“ řekl Lief. „A vím, že Píšťala nám může pomoci, protože jsem ji slyšel.“

Josef na něj ohromeně zíral. „Musíte pochopit, vaše výsosti,“ odvážil se nakonec říci, „že nepřítel má teď Zemi stínů příliš pevně ve svých rukou, takže ho dokonce ani Pirranská píšťala nedokáže vypudit. Jediné, co Píšťala podle mě dokáže, je oslabit ho.“

„Rozumím,“ řekl odhodlaně Lief. „Neboj se, Josefe. Jediné, oč usilujeme, je čas — čas, abychom dostali naše vězně! Ale nejdřív musíme najít Pirranské ostrovy.“

„Ano!“ zvolal Josef. „A právě to jsem vám zapomněl říct!“ Rychle popadl pátý svazek *Letopisů* a zkušeně prolistoval zadní strany. Téměř okamžitě našel to, co hledal: soubor map. Ukázal na malou čtru nad další, mnohem větší mapou západního moře.

„Není tu podpis, ale jsem téměř přesvědčen, že tenhle nákres udělal Doran, náš největší cestovatel," řekl Josef. „Určitě nakreslil tu větší mapu dole. Poznávám jeho rukopis."

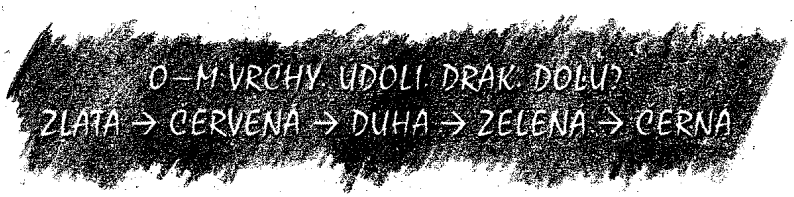
„Děkuji, Josefe." Lief byl tak plný pocitů, že nebyl s to říct víc. Mapa byla tak prostá, takže se zdálo, že je skoro k ničemu. Ale jemu potvrdila přinejmenším jednu věc. Že Pirranské ostrovy nejsou jen legendou. Existovaly. A to znamená, že je možné je najít.

Josef zazářil. „Je mi potěšením být vám k službám," řekl. Uklonil se a klopýtal zpátky do svého pokoje.

Lief sáhl po papíru a tužce. „Obkreslím tu mapu," řekl. „Možná se nám podaří najít další, se kterými ji budeme moci porovnat."

Pohlédl na štůsek papírů před sebou. Teď, když ho měl na lepším světle, viděl, že na horní stránce jsou vytlačené otisky, jak Jasmína psala na vrchní list papíru.

Přejel zlehka ploškou hrotu tužky po bílém povrchu papíru. Jak doufal, rýhy na jeho povrchu se začaly odkrývat v bílých čarách.

„To by mě zajímalo, co má tohle znamenat?" zamumlal.

„Můžeš se zeptat Jasmíny," řekl Zmar poté, co jen letmo pohlédl na stránku. „Půjdu ji vzbudit a Bardu také. Jestli se mají se mnou vydat na tuhle cestu…"

Lief k němu prudce obrátil hlavu. „Chtěl jsi říct s *námi*," řekl. „Půjdu s vámi. Skutečně si myslíš, že Pirrané vydají svůj nejcennější poklad komukoli jinému než králi Deltory?"

Zmar se zamračil. „Máš pravdu," řekl nakonec. „Musí je o to požádat král. Ale musíš přece jen souhlasit s jedním, Liefe — Jasmína, Barda a já budeme ti, kdo budou riskovat, jestli se dostaneme do nebezpečí."

Lief neochotně přikývl. Zmar se zlehka dotkl jeho ramene a odešel.

Když byl sám, pohlédl Lief znovu na Jasmíniny podivné poznámky. Neměl z nich dobrý pocit. O-M vrchy musí znamenat ty nebezpečné Osminské vrchy, na sever od Del. Ale co by mohl znamenat ten zbytek, to si nedokázal představit.

Raneš říkal, že Jasmína si četla v prvním svazku Letopisů — přesně v té knize, která teď před ním ležela otevřená. Lief začal obracet stránky a viděl další Ptačí příběhy. Příběh o třech rytířích. Sedm skřítků. Dračí vejce…

Pak našel ještě něco. Mezi dvěma stranami bylo zachycené černé pírko.

Krej! Lief si představil velkého černého ptáka, jak sedí na otevřené knize, zatímco Jasmína čte. Úplně viděl, jak se Krej rychle vznesl, když Jasmína při příchodu Josefa spěšně zabouchla knihu. A padající pírko, které uvízlo mezi stránkami.

S obavami začal číst na otevřené dvoustraně.

DÍVKA SE ZLATÝMI VLASY

Byla jednou jedna dívka jménem Alysa, jejímž jediným půvabem byly dlouhé zlaté vlasy, které zářily jako slunce. Ačkoli měla malé oči, dlouhý nos a uši velké jako netopýři křídla, její zlaté kadeře byly tak krásné, že měla spoustu ctitelů. Dodávala odtahu všem, až na jednoho, mladíka jménem Rosnan, který byl stejně obyčejný jako ona.

Jednoho dne si Alysa česala své krásné vlasy k obdivu všech, kdo ji pozorovali, když tu se z nebe snesl obrovský zlatý drak a unesl ji.

Všichni její pohlední ctitelé plakali a smířili se s její ztrátou, ale Rosnan vzal svůj meč a pronásledoval draka do jeho jeskyně v údolí Osminských vrchů. Když si ho drak všiml, zavrčel a začal chrlit oheň, ale Rosnan se ani nehnul.

„Pusť Alysu, velký draku!“ zakřičel. „Vem si místo ní mě!“

Drak se zasmál — byl to opravdu hrozný zvuk, z něhož dokonce i snovači v korunách stromů nad nimi utichli. „Ty mi nestačíš!“ řekl. „Máš snad zlaté vlasy, abys jimi vystlal mé hnízdo? To si nemyslím.“

Drak švihl ocasem a srazil Rosnana bezmocně k zemi, až mu vypadl meč z ruky. „Uteč, Alyso!“ Vykřikl Rosnan. když se připravoval na smrt. „Zachraň se!“

Ale Alysa sebrala ze země meč a jediným máchnutím si usekla vlasy. „Vezmi si je!“ zakřičela na draka a podala mu zlaté hedvábí, pevné a tak dlouhé, že ho měla plnou náruč. „Ale nech ho žít!“

Drak se odvrátil od Rosnana a jeho oči zazářily potěšením, když si bral její vlasy. „Děkuji,“ řekl, „nechám si je.“

Pak se Alysa uviděla v zrcadle dračích očí a tak ji vyděsila její ošklivost, že vykřikla a utekla. Utíkala hluboko do dračí jeskyně a dolů a dolů pod zem, do jeskyní, kde žiji skřítci. Rosnan volal její jméno a utíkal za ní. ale Alysa se nezastavila, protože na stěnách jeskyni zářilo zlaté světlo, které ji připomínalo bolestnou ztrátu.

Utíkali — Alysa vpředu. Rosnan za ní — temnem světem pod světem, kde se vlní moře zapomnění. Utekli tak daleko, že úplně zapomněli, proč utíkají, ale pokračovali bez újmy dál, neboť byli tak ošklivý, že je skřítci omylem pokládali za dvojici svého rodu.

Zlatá záře se proměnila v červenou, která svítila jako zapadající slunce. Pak přišly třpytivé duhy a zeleň lesa po dešti. A přesto honička pokračovala.

Ale když barva vybledla do potemnělé šedi a před nimi se rozprostřela temnota nejhlubší noci, Alysa se bála běžet dál a zastavila se. Pak ji Rosnan dohnal, vzal ji do náruče a řekl jí. že pro něj je tou nejkrásnější dívkou na světě. Což byla čistá pravda, protože ji miloval celým srdcem.

A Alysa na něj pohlédla a uviděla člověka, který je čestný, odvážný a věrný. A srdce jí zjihlo láskou.

Skřítci uviděli jejich lásku a podivovali se její síle. Pár jich odcestovalo do světa nahoru hledat stejné štěstí pro sebe, ale nikdy ho nenašli. A naši milenci už nikdy znovu nespatřili svit slunce a jenom ptáci vědí, že hluboko ve světě pod světem žili šťastně až do smrti.

Lief chvíli seděl zabraný do myšlenek. Pak uslyšel zvuk ode dveří. Zmar s Bardou k němu kráčeli se zachmuřenou tváří. Věděl, co mu přicházejí říct, dřív než promluvili.

„Jasmína odešla, viďte?“ zeptal se otupěle.

Vypadali překvapeně, ale neptali se ho, jak to ví.

„Postel není rozestlaná, nespala v ní.“ Barda si zlostně otřel čelo. „Musela vyklouznout včera, když jsem spal. Měl jsem to čekat! Teď už bude někde v Lesích. A sama!“

Lief zavrtěl hlavou. „Sama ne,“ odpověděl. „Pokud se nemýlím, je s ní Glok. A nešli do Lesů, ale do Osminských vrchů. Myslím — jsem si jistý, že Jasmína věří, že našla tajnou cestu do Země stínů. Podzemím.“

10. HLEDÁNÍ

Marilen se zachvěla a přitáhla si plášť těsněji k tělu. Ještě nesvítalo, ale Lief věděl, že se nechvěje zimou, leč úzkostí, kterou se zoufale snažila skrývat.

„Neboj se, Marilen," řekl něžně. „Nemusíš dělat nic, jen čekat. Zmar zůstane tady kvůli přípravám na cestu. Dá na tebe pozor. A my s Bardou se brzy vrátíme."

Doufal, že se ho nezeptá, kam se chystá. Dokonce i v Toře asi slyšela hrůzné historky o Osminských vrších. Potlačil povzdech úlevy, když mlčky přikývla.

„Neměl jsem v plánu opustit tě tak brzy," pokračoval opatrně Lief. „Ale nemyslím si, že se Jasmína vrátí kvůli někomu jinému než kvůli mně, protože já jsem ten, kdo jí ublížil."

„Rozumím, Liefe," řekla Marilen potichu. „A nesmíš si myslet, že jsem zbabělec, který začne panikařit, jakmile mi zmizíš z očí."

S rozporuplnými pocity vzteku kvůli Jasmíniné tvrdošíjnosti a hrozného strachu o její bezpečí se Lief už nemohl dočkat, až vyrazí. Ale musel se zeptat ještě na jednu věc.

„Jen velmi málo lidí ví, že jsme se dnes v noci se Zmarem vrátili, Marilen," řekl. „Většina ostatních si myslí, že jsme stále v Toře. Bude nejbezpečnější, pokud si to prozatím budou myslet dál. Zůstaneš v ústraní, zatímco budu pryč? Matka ti bude nosit jídlo."

Marilen pohlédla do jeho očí plných obav. „Neboj se o mě, Liefe," řekla klidně. „Zabavím se v knihovně."

Lief se usmál, aby skryl své pochybnosti. Na knihovnu nepomyslel. Ale nedokázal se odhodlat k tomu, aby ji Marilen zakázal.

Když odcházel, říkal si, že všechno bude jistě dobré. Stráže nedovolí, aby se Marilen zatoulala do zakázané chodby. A Josefovi se určitě dá věřit, že její přítomnost neprozradí.

A co Raneš? Znovu se vněm probudily obavy, ale Lief je vytěsnil z mysli a spěchal dolů po schodech.

Když se blížil ke kuchyni, kde se měl sejít s Bardou, uslyšel tlumený výkřik. Zrychlil krok, rozrazil dveře a uviděl něco nečekaného.

Barda držel Pitkina za límec a třásl jím. Pitkin v červené noční košili a s pusou umatlanou od marmelády naříkal a pokoušel se velikána kopnout do nohy.

„Tys věděl, že odešli, ty mizerný červe!“ zařval Barda. „A přesto jsi *nic* neřekl!“

„Jsem snad Glokův hlídač?“ zavřískal Pitkin. „Je dost starý a dost ošklivý, aby se o sebe postaral sám. A ta divoká zelenoočka, s kterou ode—“

Jeho hlas přerušilo pronikavé zakvílení, když ho Barda zvedl do výšky, až ho skoro udusil.

„Bardo, pusť ho!“ zažadonil Lief. „Probudí celý palác!“

Barda se prudce otočil a Pitkina obrátil s sebou. Pitkin vyvalil oči. „Nevěděl jsem, že jste se vrátil, vaše výsosti!“ zadrmolil. „Odvolejte svého brtníka, snažně vás prosím. Úplně se zbláznil!“

„Můžu být ještě bláznivější, Pitkine,“ zavrčel Barda. „Nepokoušej mě. Byl bys tak hodný a vysvětlil jeho výsosti, proč kradeš jídlo, zatímco my ostatní si utahujeme opasky a jíme jen svůj spravedlivý příděl?“

„Mám křehké zdraví,“ fňukal Pitkin. „Potřebuji často malá, chutná sousta, abych udržel své tělo a duši pohromadě.“

„Opravdu?“ řekl chladně Lief.

„Našel jsem ho, jak se cpe džemem,“ řekl Barda a pohrdavě pohlédl na Pitkina. „Chtěl se vyhnout potížím, a tak obvinil Gloka s Jasmínou, že jsou zrádci.“

„Udělali velkou chybu, že se vydali do Země stínů, když to vaše výsost zakázala,“ zakňučel Pitkin. „No, prožíval jsem mučivé rozhodování mezi oddaností jim a oddaností vaší výsosti, takže není divu, že jsem dostal závrať a potřeboval do sebe dostat něco sladkého.“

Barda si odfrkl. Lief se přiblížil k Pitkinovi. „Glok s Jasmínou si můžou chodit, kam se jim zachce,“ řekl. „Máme jen starost o jejich bezpečí. Víš, kam mají namířeno?“

„Neobtěžovali se mi to oznámit,“ odsekl Pitkin, který zapomněl, že má být nemocný.

Tvář se mu svraštila do vzteklého úšklebku. „Ta bestie Glok nebere ohledy na ostatní! Můj bojový pavouk prohrál v posledním souboji s tím jeho a je posedlý odplatou. Nenechal mě spát celou noc, pořád mlátil do své klece. Proto jsem potřeboval…“

„Pitkine!“ okřikl ho podrážděně Lief. Ale Bardův rozrušený hlas ho zarazil.

„Takže Glok si vzal svého pavouka s sebou?“ vykřikl.

„Jo,“ řekl Pitkin rozmrzele. „A co když bude pryč celé týdny? Nebo se vůbec nevrátí? Co budu —“

Zakvílel, když ho Barda začal táhnout ke dveřím. „Kam jdeme?“ panikařil. „Určitě ne do žaláře, že ne? Bylo to jen pár lžiček marmelády! Výsosti! Zastavte ho! Mějte slitování!“

„Zmlkni!“ zavrčel Barda. „Netáhnu tě do žaláře, hlupáku. Jdeš se obléknout a dát svému pavoukovi vodítko. A pak půjdeš s námi.“

Cesta do Osminských vrchů byla ta nejpodivnější pouť, jakou Lief zažil.

Barda držel naříkajícího Pitkina v sedle před sebou. Pitkin držel jeden konec dlouhého, jemného řetízku. A na druhém konci řetězu cupital před koňmi obrovský, hnědý tečkovaný pavouk jménem Běs.

„Bojoví pavouci nesnesou porážku,“ vysvětloval Barda Liefovi cestou. „Ten, který prohrál, nedá pokoj, dokud nevystopuje vítěze a nedonutí ho bojovat znovu. Běs bude sledovat pach Glokova pavouka třeba na kraj světa, když bude moct. Představuje teď naši největší naději, že rychle najdeme Gloka — a Jasmínu.“

Brzy bylo jasné, že se Lief nemýlil, když předpokládal, že Jasmína měla namířeno do Osminských vrchů. Běs je bez zaváhání vedl k rozeklaným horským štítům, na něž všichni v Del pohlíželi s hrůzou.

Pavouk se pohyboval tak rychle, že koně, kteří opatrně našlapovali v obtížném terénu, s ním stěží drželi tempo. Když ho donutili zastavit, zuřivě se vzpínal.

V noci Běs nepřetržitě tloukl na stěny své klece, do které jej Pitkin zavíral, když šel spát. Ne že by Pitkin nebo jeho společníci *mohli* spát. Bylo skutečně ohromující, že jediný pavouk, jakkoli velký, dokáže nadělat takový rámus.

Druhého dne se dostali k prvním nízkým skalnatým hřebenům Osminských vrchů. Cesta tu byla pro koně ještě náročnější a Běs se vzpínal na svém řetízku, jelikož se tempo ostatních členů výpravy zpomalovalo.

„Možná to bude lepší pěšky,“ řekl Barda, když jeho kůň už potřetí za hodinu klopýtl.

„Ne!“ zavřískal Pitkin. Zkroutil se v sedle s vyděšeným výrazem ve tváři. „Tohle je území Kameňáků! Copak jste neslyšeli ty příběhy?“

„Jistěže ano,“ řekl neochvějně Barda. „Zná je přece každý. Proto v téhle divočině nejsou žádné pěšiny. Po svých aspoň můžeme Běsa následovat bezpečněji.“

Pitkin otevřel ústa, aby něco namítl, ale nikdy svůj protest nevyslovil. Z křoví před nimi se totiž najednou vyřítila šedá postava, zacvakaly špičaté žluté zuby, koně se vzepjali na zadní, zaržáli bolestí a hrůzou a shodili vylekané jezdce na zem.

Když Lief pomalu přicházel k sobě, uvědomil si, že sedí na zemi, přivázaný ke stromu na okraji mýtiny. Něco mu funělo těsně u tváře. Páchlo tomu z pusy.

Lief otevřel oči a uviděl šklebící se čelisti, šedou, střapatou kožešinu, vlhký, posmrkávající nos. Jen nerad si připustil, že tohle musí být Kameňák. A bylo jích tu víc — hned několik, podle všeho toho mumlání a hihňání.

Stvoření, které právě stálo v jeho zorném poli, ucouvlo a dřeplo si na zem. Teď Lief uviděl i jeho společníky — byli čtyři. Všichni měli stejný zlomyslný úšklebek ve tváři. Čas od času jeden z nich nepříjemně zacvakal zuby.

Lief se snažil protáhnout, ale okamžitě poznal, že to není možné. Kotníky měl přivázané ke kolíkům zaraženým v zemi. Zápěstí měl upoutaná k těžkým dřevěným kládám, mezi nimiž ležel. Meč měl stále u pasu, ale nedosáhl na něj.

Když otočil hlavu, uviděl Bardu s Pitkinem. Byli svázaní úplně stejně jako on. Barda zuřivě řval, Pitkin měl ústa dokořán, oči šílené hrůzou a u zápěstí mu visely zbytky pavoukova řetízku.

Řetízek se musel přetrhnout, když Pitkin upadl, pomyslel si Lief. Dožene Jasmínu s Glokem bez nás. Možná už je dohnal. Znovu bezvýsledně zápolil se svými pouty. I když ho přivázali jen šlahouny révy, byly stejně pevné jako to nejsilnější lano.

„Pusťte nás, nebo to pro vás bude ještě horší!“ zaburácel Barda.

Kameňáci se bouřlivě zasmáli. „Bude to pro vás ještě horší!“ napodoboval ho jeden z nich. „Ach, já se tak bojím!“

„Tohle je Lief, král Deltory!“ zavrčel Barda a pohodil hlavou směrem k Liefovi. „Neopovažujte se mu ublížit!“

„Kašlem na krále,“ ušklíbl se první Kameňák, který byl zřejmě jejich vůdcem. „Draci jsou pryč. Teď jsou to *naše* hory.“

Zašklebil se na Liefa a výsměšně se uklonil. „Ale pokud jsi král, ty můžeš být tím, kdo s námi bude hrát hru na dvacet otázek. Ještě nikdy jsme neměřili svůj důvtip s králem.“

Jeho střapatí druhové se zasmáli, popotáhli nosem a zacvakali zuby. Liefovi přeběhl mráz po zádech.

První Kameňák přišel blíž a promnul si ruce. Hřbet rukou mu pokrývaly chomáče šedé srsti. Prsty tenké jako drátky končily nehty, které byly dlouhé, žluté a lemované špínou.

Lief na něj hleděl s úžasem a strachem zároveň. V prstech mu mravenčilo při pomyšlení, jak tyhle ruce sevřou jeho, ostré zuby se přiblíží…

„Pravidla jsou jednoduchá, králi,“ řekl Kameňák a hrozivě se zašklebil. „My ti dáme otázku a ty odpovíš. Pokud odpovíš špatně, zaplatíš za to. Jeden prst od tebe a po jednom i od tvých přátel. Ano?“

Pitkin žalostně zakvílel.

Lief se snažil uklidnit, a tak se soustředil na štěbetání ptáků v korunách stromů, které obklopovaly mýtinu. Nepochybně to byli osminští snovači, o nichž se učil jako dítě. V mnoha korunách visela jejich proslulá síťovitá hnízda.

Zhluboka se nadechl a cítil, jak na něj Barda upírá oči. Věděl, že Barda navzdory všemu doufá, že drahokamy Kouzelného pásu Deltory jim teď pomohou. Topas, který vyjasňuje mysl. Ametyst, který uklidňuje. Diamant, který dodává sílu…

Polkl. „Co když nebudu hrát?“ zeptal se.

Kameňák pokrčil rameny. „Když neodpovíš, než napočítáme do dvaceti, prohrál jsi. A každý z vás dá prst. Pak položíme další otázku. A tak dále. Chápeš?“

Lief tomu rozuměl až příliš dobře.

„A když odpovím správně?“ zeptal se.

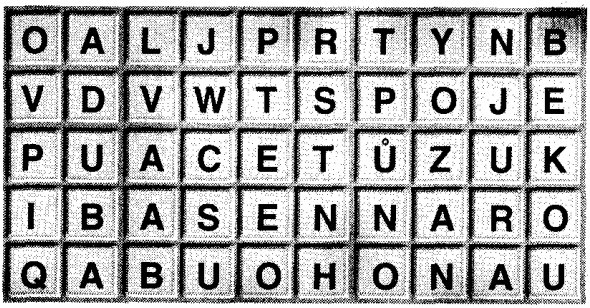
„Tak nepřijdete o žádný prst,“ řekl Kameňák. „A my položíme další otázku. Když skončíme s dvacátou otázkou, všichni jste volní a můžete odejít.“ Celá tvář se mu rozzářila dalším odporným úšklebkem. „Pokud

budete moct,“ dodal. „Protože až nám dojdou prsty na rukou, budeme pokračovat na nohou.“

Pitkinovo bědování ještě zesílilo.

11. PŘÍTEL V NOUZI

Vůdce Kameňáků položil Liefovi na klín malou dřevěnou tabulku. Tabulka byla nádherně vyřezávaná a zřejmě velmi stará. V řadách na ní byla vyrovnaná spousta dřevěných čtverečků, každý s namalovaným písmenem. „Kde jste to vzali?“ zvolal Lief.

„Měli jsme tu před tebou spoustu návštěv, králi!“ zachichotal se Kameňák. „Tak! Tvá první otázka zní — co jediného je na vás k užitku? Odpověď je skrytá v tabulce. Dá se přečíst nahoru, dolů, do stran nebo všechno najednou. Teď!“

Další Kameňák okamžitě začal tleskat a pokřikovat. „Dvacet. Devatenáct. Osmnáct…“

Lief upřeně hleděl na tabulku. Písmena jako by se mu točila před očima. Zamrkal ve snaze vyčistit si hlavu a zoufale hledal nějaký výchozí bod.

Ta slova jako by ho přímo bila do očí. SAD. SPOJ. HOUBA. SEN. RTY. Ale nevedla nikam.

Nahoru, dolů, do stran nebo všechno najednou…

„…Čtrnáct. Třináct. Dvanáct…“ Počítání bylo čím dál hlasitější.

Lief zoufale pohlédl na Bardu. Barda, který mžoural na tabulku a snažil se na dálku rozluštit písmena, zavrtěl hlavou. Za ním Pitkin se soustředěnou nehybnou tváří lesklou potem zíral přímo před sebe. Ale pak si Lief všiml, že jedna z akrobatových rukou se hýbe — prudce se snaží vykroutit z pout.

Pitkin zkoušel jeden ze svých starých triků. A tentokrát to nebylo pro pobavení druhých, nebo kvůli sázce, ale aby si zachránil život. Pokoušel

se vyklouznout z pout, zatímco si ho Kameňáci nevšímali. Lief se s bušícím srdcem honem podíval zpátky na tabulku.

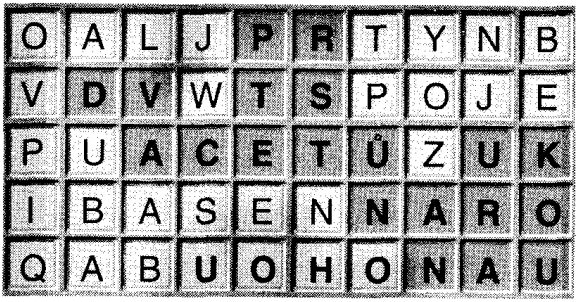
Vůdce Kameňáků zrovna předstíral, že potlačuje zívnutí. Ohavné zuby měl ostré jako břitva. Dost ostré, aby projely masem a zlomily kost.

Co jediného je na vás k užitku…

Pak Liefovi něco blesklo hlavou. Horečně začal prohledávat tabulku.

„Šest. Pět. Čtyři…“

A najednou uviděl odpověď, ukrytou v záplavě písmen, stočenou jako had.

„Dvacet prstů na rukou a nohou!“ vykřikl Lief.

Odpočítávání ustalo a ozvalo se zklamané zaúpění.

Lief se odvážil znovu pohlédnout na Pitkina. Mužíčkovi se podařilo uvolnit jednu ruku a opatrně sahal po dýce u opasku.

„Určitě si myslíš, že jsi nesmírně chytrý, králi,“ řekl hlavní Kameňák nevrle. „Uvidíme. Tady je druhá otázka. Pozorně poslouchej.“

Složil si ruce přes břicho a recitoval:

Král se sestrou hodují
s přítelem a jeho ženou.
Hladově se ládují.
Tolik jídlo milují!
Tři koláče zůstaly,
oni nůž však neměli.
Chtěli všichni stejné porce,
jak se tedy rozdělí?

Znovu začalo sborové odpočítávání. Lief se snažil nemyslet na Pitkina a soustředit se na rýmo vačku.

Tři koláče. Žádný nůž. Stejné porce pro čtyři lidi. Zní to jako nesmysl! Ale věděl, že v takových zdánlivě nesmyslných hádankách je vždycky nějaký jednoduchý fígl.

Kameňáci hlasitě odpočítávali dál a dál.

„….DVANÁCT. JEDENÁCT. DESET..."

„Liefe!" zašeptal naléhavě Barda. „Možná jednoho z těch čtyř ostatní zabili. V básničce se říká, že milují jídlo nade vše."

Lief zavrtěl hlavou. „Taky se tam říká, že všichni chtěli stejné porce," zašeptal k Bardovi. „Všichni. Král se svou sestrou, přítelem a…"

Pak mu něco blesklo hlavou.

„…PĚT! ČTYŘI…!"

Barda tiše zaklel.

„TŘI! DVA…!"

„Králova sestra byla ženou toho přítele!" vykřikl Lief. „ *Takhle* si koláče spravedlivě rozdělili. U večeře po celou dobu byli jenom tři lidé!"

Tentokrát odpočítávání přešlo ve zklamané výkřiky. Hlavní Kameňák se zakabonil, když na něj ostatní začali křičet a kritizovat jeho výběr otázek.

Lief se zdrceně opřel a předstíral úlevu, zatímco přimhouřenýma očima sklouzl k Pitkinovu stromu.

Akrobat byl pryč! Šlahouny, kterými byl svázaný, ležely volně na zemi. Právě teď se určitě plíží křovím za Liefem a Bardou s dýkou v ruce, aby jim mohl přeřezat pouta.

Pospěš si, Pitkine! povzbuzoval ho v myšlenkách Lief. Kameňáci se stále dohadovali a nevěnovali vězňům pozornost. Pitkin nemůže mít lepší příležitost než teď.

Barda na něj hlasitě sykl. Upíral zrak na skalnatý kopec, který vyčuhoval za stromy na druhé straně mýtiny. Lief se podíval tím směrem.

Do kopce se tam škrábala nějaká postavička. Pitkin!

Místo aby zůstal a snažil se zachránit své společníky, vzal nohy na ramena.

Jeden z Kameňáků najednou zapištěl a ukázal na kopec. „Vězeň uprchl!“ zařval. Celá skupina se okamžitě vrhla do křoví a vyrazila po akrobatově stopě.

„Doufám, že ho chytí, toho odporného malého červa!“ zamumlal Barda a urputně zápolil se šlahouny révy, jimiž byl svázaný. „Jak nás tu mohl nechat?“

Ze stromu nad Bardou sletěl snovač a usadil se na kládě, ke které měl Barda přivázanou pravou ruku. Naklonil hlavu stranou a prohlížel si ho bystrým černým okem.

Přikývl, jako by byl spokojen. Pak dohopkal k jeho zápěstí a začal klovat do zašmodrchaného šlahounu.

„Liefe!“ zašeptal užasle Barda. „Podívej!“

Uzlíky povolovaly! Ptákův dlouhý zkušený zobák dokázal to, co nesvedla ani Bardova síla.

Během mžiku měl volnou pravou ruku. Pták začal pracovat na uzlech, kterými byl přivázaný ke stromu, a Barda si mezitím další pouta rozřízl mečem.

Celý rozlámaný se s námahou postavil a dobelhal se k Liefovi, aby ho také osvobodil. Pak se spolu se snovačem, který letěl před nimi, oba dopotáceli z paseky do skrytu lesního podrostu.

Pták letěl dál a zjevně čekal, že ho budou následovat. Nezpomalil, ani když země začala, prudce stoupat, a netrpělivě zahvízdal, jakmile se zastavili k oddechu.

Nakonec dorazili na vrchol kopce a vyčerpáním padli k zemi. Vzduch byl plný ptačího křiku, a když Lief zvedl hlavu, uviděl proč.

Nedaleko pod nimi se rozprostíraly husté koruny stromů, obklopených vrcholky dalších šedých kopců. Tisíce ptáků pilně spřádaly svá hnízda nebo zobaly žluté bobule, jimiž byly stromy obsypané.

Jejich průvodce jim létal kolem hlavy a nedočkavě křičel.

Bylo by pošetilé myslet si, že nás ten pták vede za Jasmínou, řekl si Lief, když ho následoval dolů mezi stromy. Jasmína hledá údolí, ne vysoký les.

Přesto mu svitla naděje, když se za Bardou lopotil mezi stromy a nohy se mu propadaly hluboko do tlustého koberce dějícího listí.

Pak přímo před sebou uviděl desítky ptáků, jak se slétají kolem keříku, který sebou bez zjevné příčiny divoce házel ze strany na stranu. Snovač spěchal přímo k tomu místu.

A tam, s řetízkem zachyceným o keř, sebou zmítal Běs.

Pavouk byl věrný svému jménu — zběsile se kroutil, vzpínal se a výhružně cvakal obrovskými tesáky. Vodítko se mu zamotalo kolem keře a drželo ho pevně na místě.

Lief přemohl zklamání. Snovač měl asi za to, že žádná laskavost není zadarmo. On je osvobodil a teď na oplátku chtěl, aby vyhnali tohohle nevítaného hosta z jejich lesa.

Během chvilky Barda rozmotal řetízek. V okamžiku, kdy Běs ucítil, jak vodítko povoluje, divoce vyrazil kupředu, až ho skoro strhl k zemi. Liefovi znovu svitla jiskřička naděje.

„Stále sleduje pachovou stopu!“ vykřikl přes rozrušený pískot ptáků. „Glokův pavouk tudy musel projít!“

Halasně poděkovali svému, nyní již spokojenému ptačímu průvodci a vydali se mezi stromy za Běsem.

Jak se dostávali hloub do lesa, byla kolem čím dál větší tma a ticho. Tlusté, zlatavé můry, které se míhaly v přítmí jako zatoulané útržky slunečního svitu, představovaly jediné živé tvory těchto končin.

Běs se dlouho nezastavoval. Pak se však najednou zarazil. Postavil se na zadní, scvakl tesáky a přední nohy mu zamrzly ve Vzduchu.

„Co to dělá?“ zašeptal Lief.

Vykročili s Bardou opatrně kupředu. Hned za místem, kde stál nehnutě Běs, se při zemi třepotalo několik velkých žlutých můr.

„Určitě má hlad,“ řekl Barda.

Běs spustil přední nohy zpátky na zem a začal se plížit k můrám. Už byl skoro u nich, když si Lief všiml něčeho divného.

Najednou tu poletovalo víc můr než předtím. Přestože mezitím neviděl žádné další sletět dolů k ostatním.

Pak mu došlo, co se děje. Můry poletovaly kolem díry v zemi. A každou chvíli z díry vylétaly další a další můry.

„Asi tam dole kladou vajíčka,“ zamumlal Barda. Vtom rozmrzele vykřikl, protože Běs najednou vyrazil kupředu, vrhl se do díry a zmizel hluboko uvnitř.

Můry se zmateně rozlétly do stran. Barda bezvýsledně tahal za pavoukovo vodítko, proklínal ho a volal ho zpátky. Ale Liefovi se rozbušilo srdce, když se vrhl k zemi, odhrnul nakupené listí kolem díry a nakoukl dovnitř.

Když znovu pohlédl na Bardu, oči mu zářily.

„Bardo!“ vykřikl. „Bardo — tomuhle nebudeš věřit!“

A bez dalších slov přehoupl nohy do díry a vydal se za Běsem.

12. ZÁHADY

Barda se nahnul nad díru v zemi a vztekle zařval. Ale Lief, který se rychle ztrácel v šeru, jen zavolal, ať jde za ním. Ani Běs očividně neměl v úmyslu vrátit se na zem. Řetízek kolem Bardova zápěstí sebou divoce škubal.

Mohl udělat jen jedno. A tak nakonec i Barda s brbláním vlezl do díry. Co ten kluk dělá? Co hledá v téhle odporné noře?

Jak slézal pod zem a přidržoval se při tom kořenů stromů, které se proplétaly stěnami otvoru, padala mu do obličeje hlína a shnilé listí. Nohama šmátral po nějakém opěrném bodě. Ruce ho bolely. Když se podíval nad sebe, viděl jen malé, slabounké světýlko.

„Dávej pozor!“ donesl se k němu Liefův tlumený hlas.

„Ty jsi ten pravý, kdo má poučovat o opatrnosti!“ odpověděl mu nevrle Barda.

Za chvíli se nohama dostal do otevřeného prostoru.

Divoce kopal a hledal nějakou operu. Něco ho chytlo za kotníky a on vykřikl. „Držím tě!“ zavolal Lief. „Počkej!“ Barda s úlevou ucítil, jak mu Lief nasměroval nohy na pevnou zem. Pomalu slezl z tunelu.

První, co uviděl, byla Liefova tvář, zamazaná a plná vzrušení. Pak přejel pohledem dolů. A vykulil oči.

Díval se na rozlehlé prostranství, plné tisíců velkých šedých sloupů, sahajících od země až ke stropu. Mezi sloupy se klikatil klokotající potok, obklopený bledým kapradím, který o kus dál mizel ve tmě.

Pak mu došlo, na co se dívá, a čelist mu poklesla ještě víc.

„No tohle, to jsou obrovské stromy!“ zašeptal. „Tohle je les! Les pod lesem! Jak je to možné?“

„Myslím, že to museli způsobit snovači,“ zamyslel se Lief a dotkl se propletené sítě větví a šlahounů nad hlavou. „Kdysi žili v korunách těchto stromů, splétali tu svá hnízda a zobali bobule. Jak šel čas, klenba stromů začala být tak hustá a spletitá, že byla skoro neprostupná. Bobule, které ptáci upustili, nespadly na zem, ale zachytily se ve starých hnízdech a mezi větvemi.“

„A tak semena zakořenila, déšť je zaléval a na vrcholcích starých stromů vyrostly mladé,“ pokračoval Barda. „A za stovky let…“

„Za stovky let,“ dokončil za něj Lief, „už tu nezbyla ani stopa po starém lese. Ani známky po údolí, ve kterém rostl. Jenom stromy, můry a ptáci nad nimi znají to tajemství.“

Barda si uvědomil, že Běs už zase škube vodítkem. Pavouk slezl po stromě a teď se vzpínal a hrabal kolem sebe, protože nemohl dál.

„Přesto nevíme, jestli je tu i Jasmína s Glokem, nebo jenom Glokův pavouk,“ řekl.

Lief se ušklíbl. „Co vědí stromy a ptáci, to se brzy dozví i Jasmína,“ řekl. „Našla tohle místo s Glokem, o tom není pochyb. Podívej!“

Ukázal o kus dál, kde bylo kolem kmene stromu omotané lano, visící skoro až k zemi.

*

S takovým lanem to Liefovi s Bardou trvalo jenom chviličku, než se dostali na zem, ale i tohle nepatrné zdržení přivádělo Běsa k nepříčetnosti. Jakmile měl dostatek volnosti, vyrazil ostrým tempem podél potoka.

Tentokrát Lief s Bardou skoro nepotřebovali, aby jim pavouk ukazoval cestu. Země byla téměř všude pokrytá křehkými bílými houbami a ostrůvky jemného kapradí. Jasně tu byly vidět stopy dvou lidí — jedny těžké, velké otisky a jedny lehčí a menší.

Vzduch byl cítit hlínou a plísní. Kromě bublání potoka tady vládlo naprosté ticho. Kolem nich se tiše a strašidelně tyčily stromy. Jejich kmeny byly pokryté žlutými skvrnitými houbami, z nichž visely kroutící se trsy tlustých housenek. Můry z horního lesa zřejmě využívaly skryté údolí jako bezpečné místo pro kladení vajíček.

Čas od času Lief s Bardou zavolali Jasmínu jménem, ale nikdo jim neodpovídal. Liefa se pomalu, ale jistě začal zmocňovat strach. Nepřišli příliš pozdě? Na mysl se mu vracela slova z *Dívky se zlatými vlasy…*

Utíkala hluboko do dračí jeskyně a dolů a dolů pod zem, do jeskyní, kde žijí skřítci…

„Draci vymřeli v Deltoře před stovkami let,“ řekl Barda, jako by mu četl myšlenky. „Jestli je v tomhle údolí dračí doupě, je opuštěné. Les by se nikdy takhle neuzavřel, kdyby to bylo jinak. Kvůli drakovi by klenba lesa zůstala otevřená, protože by každý den vylétal na lov.“

„A skřítci?“ zamumlal Lief. „Ti také vymřeli?“

„Jestli vůbec někdy existovali," řekl Barda. „Má matka mi vyprávěla příběh o sedmi skřítcích, kteří se plížili krajinou na sever od Del. Ale ten příběh vždycky začínal ‚Byl jednou jeden', tak jako začínají pohádky."

„Glok jednou vyprávěl, jak jeden z jeho předků zabil skřítka," řekl Lief.

Barda si odfrkl. „Glok toho napovídal," řekl.

Obešli ohyb potoka a uviděli před sebou skálu, zvedající se za stromy jako stěna. Potok končil malým jezírkem u jejího úpatí.

„Došli jsme na okraj lesa," zašeptal zamyšleně Barda. „Tohle musí být úpatí jednoho z kopců, které jsme viděli, když jsme koukali dolů z protější strany."

Lief přikývl a ucítil náhlé mravenčení v týle. Stopy totiž vedly od potoka přímo do obrovské temné jeskyně ve skále.

Běs uháněl před nimi směrem k ústí jeskyně. Otvor byl hustě lemovaný kapradím, díky němuž vypadal ještě více jako otevřená bezzubá tlama. Uvnitř byla černočerná tma a hrobové ticho.

„Liefe," zašeptal Barda. „Co rubín…"

Lief si neochotně odhrnul plášť, aby odkryl pás s drahokamy. Sytá červeň rubínu se zdála být jen o malinko tlumenější.

„Pokud je tu nebezpečí, není velké," řekl Barda, kterému se znatelně ulevilo.

Lief si olízl rty. „Myslím, že bychom přesto měli být opatrní," řekl pomalu. „Pás tu možná nemá takovou moc jako na povrchu. A podívej na Běsa."

Barda pohlédl dolů před sebe. Obrovský pavouk stál nehybně a ostražitě u jeho nohou.

Zapálili pochodeň. Pak bok po boku s vytasenými meči vstoupili do jeskyně.

Pochodeň osvětlovala zem těsně před nimi, ale jinak její teplé, mihotavé světlo obklopovala neproniknutelná tma. Bylo to, jako by pluli černým mořem v malé bublině světla.

Lief si připadal jako ve snu. Bylo tu horko a dusno. A postupně tu sílil podivný pižmový zápach.

„Je tady něco živého," zašeptal.

Právě když promluvil, světlo pochodně dopadlo na něco před nimi. Na něco obrovského.

Mezi poskakujícími stíny se zlatě zaleskly šupiny. Zatřpytily se bělostné zuby a drápy. Uviděli stočený ocas, hustě pokrytý ostny ostrými jako jehlice. Na zemi ležela složená kožená křídla protkaná pavoučími sítěmi.

Drak!

V Liefovi se vzedmula hluboká, prastará hrůza, až se mu začaly podlamovat nohy. Zaslechl, jak se Barda zprudka nadechl.

Drak se nehýbal. Jediné, co se pohnulo, bylo světlo pochodně, poskakující po jeho obrovském těle.

„Má zavřené oči. Spí — nebo je mrtvý," sykl Barda.

„Mrtvý asi ne," řekl Lief, který se snažil uklidnit. „Ale spánek to taky není, jinak by nás ucítil a probudil by se. Tohle je nějaký druh kouzla."

Pavouk se stočil doleva. Lief s Bardou se plížili za ním. Světlo pochodně začalo dopadat na skalnaté stěny jeskyně. Brzy spatřili, že mezi stěnou a drakovou hlavou je úzká mezera.

A tudy budou muset projít. Běs už se tvrdohlavě cpal otvorem. Barda se zhluboka nadechl a vyrazil za ním, s pohledem upřeným přímo před sebe.

Lief se vydal za nimi. Věděl, že by se měl také dívat dopředu, ale nedokázal to. Otočil se a pohlédl okouzleně na hrozivou hlavu, která byla tak blízko, že stačilo natáhnout ruku, aby se jí dotkl. A vtom se drakovo veliké zlaté oko otevřelo.

Lief ztuhl. Jeho myšlenky se úplně zastavily. Necítil strach ani naději, nemyslel vůbec na nic. Bylo tu jen drakovo oko a jeho vlastní tvář, která se v něm zrcadlila — bledá, slabá a malá, vznášející se v chladném, nezvlněném moři, které bylo zlaté jako topas v Kouzelném pásu Deltory a plné prastarých vzpomínek.

Jeden nekonečný okamžik se na něj oko upíralo. Pak se zase pomalu zavřelo.

Lief se uvolnil. Zatočila se mu z toho hlava. Byl v šoku, ale potácel se dál k místu, kde na něj čekal Barda.

„Proč ses zastavil?" zašeptal Barda. „Zešílel jsi, Liefe? Vždyť riskuješ —"

Lief omráčeně prošel těsně kolem něj. Před nimi zela jen černota, ale bylo to lepší než to, co leželo za nimi. Do tváře mu zafoukal chladný vítr,

až ho zamrazil pot na čele. Jediné, na co dokázal myslet, bylo dostat se odsud — a schovat se.

Slyšel, jak za ním pospíchá Barda, cítil, jak se ho snaží zadržet. Ucítil další poryv studeného větru. Pochodeň naposledy zazářila a pak úplně zhasla.

Lief klopýtl, narovnal se a vykročil dopředu do — vzduchoprázdna. Na zlomek vteřiny tomu nevěřil. Ale pak padal, stáhl Bardu s sebou a padal dolů, dolů do tmy.

13. ZLATÁ A ČERVENÁ

Hluboká, studená voda ho táhla ke dnu. Nahoru! Nahoru! Nadechnout se! Liefovi skoro pukly plíce, než si probojoval cestu k hladině. Plácal se tam, zhluboka oddechoval a rozhlížel se zvířenou vodou kolem sebe.

„Bardo!“ vzkřikl zoufale.

Bardo… Bardo… Bardo… Odpověděla mu jen ozvěna — tisíce ozvěn, volajících a šeptajících ze všech stran.

Najednou vedle něj něco zašplouchalo. Liefovi se úlevou hlava zatočila, když uslyšel Bardu, jak kašle a lapá po dechu.

„Bardo! Tady jsem!“ zakřičel a divoce se prodíral za zvukem.

Tady… tady… tady…

Když se Lief rozkoukal, uviděl tmavý obrys Bardovy hlavy ve vodě, která se pohupovala jako světlé, tekuté zlato. Všude kolem bylo tlumené zlaté světlo, zářící ze stěn obrovské jeskyně, která jako by neměla žádný začátek ani konec.

Všechno tu bylo zlaté jako drakovo oko, jako drakovy šupiny. Zlaté jako veliký topas.

Tohle je jeskyně, kterou kdysi utíkala Alysa. Tohle je místo, které hledala Jasmína. Začátek podzemní cesty do Země stínů.

Ale ve starém příběhu se neobjevil jeden důležitý detail. Totiž že jeskyně je zatopená. A… Liefovi se sevřel žaludek.

A Jasmína neumí plavat.

Udělaly se mu při tom pomyšlení mžitky před očima, takže jen matně vnímal Bardovu paži, jak se natáhla a chytila něčeho, co se pohupovalo ve vodě vedle něj. Jeden úděsný okamžik si Lief myslel, že je to tělo. Pak ale poznal, že je to jen kláda.

Otvor, kterým sem s Bardou spadli, byl jen malá, nejasná temná skvrna v dálce. Stěží ji viděl. Neexistovala žádná cesta, jak by se k ní s Bardou mohli dostat zpátky.

Barda doplaval k Liefovi, napůl opřený o kládu. „Tohle nás aspoň na chvíli udrží nad vodou,“ oddechoval ztěžka. „Dokud nenajdeme jinou cestu ven. Nebo…“

Nebo co? pomyslel si Lief, když Barda nedopověděl větu. Dokud nakonec dřevo nenasákne vodou a nepotopí se? Dokud nebudeme tak vyčerpaní, že se na něm déle neudržíme?

„Dál už třeba bude voda mělká," řekl chraplavě. „Musíme to zkusit."

Když promluvil, koutkem oka zahlédl pohyb. Něco malého a tmavého se k nim blížilo zčeřenou vodou. Lief nevěřil svým očím, když poznal spletenec divokých nohou a rozhněvaný rudý pohled.

„Běs!" vykřikl, když pavouk doplaval ke kládě.

Běs se lopotně vyškrábal z vody, řetízek visel stále za ním. Vylezl na vršek klády a nasupeně si dřepl.

Barda nevěřícně zakroutil hlavou. „Myslel jsem, že aspoň tebe jsem se zbavil, pavouku," zavrčel.

Přes to všechno je návrat Běsa oba povzbudil. Přidržovali se klády a druhou rukou začali pomalu plavat kupředu.

Zpočátku spolu mluvili a obdivovali tajemnou krásu tohoto místa, dokonce i žertovali o tom, jak je Běs stále rozběsněný. Ale jak hodiny míjely, mluvili čím dál míň a nakonec zmlkli úplně.

Bylo to mlčení z vyčerpání, zimy a postupné ztráty naděje. Lief už necítil nohy. Neměl dál sílu pádlovat. Položil si hlavu na kládu a ucítil na tváři její podivnou, houbovitou měkkost.

„Liefe, vydrž! Nesmíš zemřít…"

Bardův hlas k němu promlouval jakoby odněkud z dálky. Lief mu nedokázal odpovědět. Jeho mysl někde plula, vznášela se. Tak jako on plul po téhle třpytivé vodě. Jako se jeho odraz vznášel v zrcadle dračího oka…

❋

Lief pomalu vyplouval z hlubin slábnoucího spánku. Netušil, kolik času uplynulo. Otevřel oči a zamrkal. Zlaté světlo se mezitím proměnilo v rudé. Samotný vzduch jako by byl zbarvený do červena. Slyšel šplouchání vody a měl pocit, že se trhavými pohyby posouvá kupředu.

Pomalu mu došlo, že leží na dně lodi. Barda ležel vedle něj. A uprostřed lodi seděly a rychle v dokonalé souhře pádlovaly dvě podivně vyhlížející bytosti.

Byly malé, ale vypadaly jako lidé. Možná když se postaví, budou asi tak vysoké jako gnómové, ačkoli nejsou tak podsadité. Hlavu měly úplně holou a jejich tvář se díky podlouhlému nosu a velkým špičatým uším podobala psí tlamě.

Nejdřív si Lief myslel, že mají červené šaty a že jejich kůže je také červená. Pak si ale uvědomil, že je to jen zdání způsobené šarlatovou září. Ve skutečnosti byla pleť těchto prapodivných stvoření mrtvolně bledá a stejně jemná, jakou mají všichni plaziví tvorové, co žijí trvale pod zemí.

Lief se zachvěl. Tohle musejí být skřítci, ta škaredá, zlomyslná stvoření ze starých příběhů, i když nevypadají tak, jak si je představoval.

Nechtělo se mu prozradit, že už se probral, a tak sledoval přimhouřenýma očima, jak skřítci mlčky pádlují a upírají bledé oči přímo před sebe.

Připadalo mu, že spěchají. V jejich pohybech i nehybných tvářích bylo něco naléhavého. Muselo jim to nějaký čas zabrat, než naložili Liefa a Bardu do lodě. Teď se zdálo, že mají zpoždění, nebo jim hrozí nějaké nebezpečí.

Vždycky se říkalo, že skřítci jsou zlí. Přesto tihle dva zachránili jeho a Bardu před utopením, i když si tím způsobili nějaké nepříjemné zdržení.

Možná se špatná pověst skřítků nezakládá na pravdě. Možná se jich těch pár Deltoranů, kteří se s nimi v dávných dobách setkali, bálo prostě jen kvůli jejich podivnému vzhledu.

V tu chvíli Lief sáhl po meči. Byl pryč. Pootočil hlavu a uviděl, že Bardův meč také zmizel. Přimhouřil oči a v tlumeném červeném světle zahlédl u nohou skřítků záblesk kovu.

Byli s Bardou odzbrojeni. Je to ze strany skřítků jenom opatrnost? Nebo to znamená něco horšího?

Jeskyní se náhle rozezněl hluboký, skřípavý zvuk, jako když kámen drhne o kámen. Oba skřítkové se zarazili, uši se jim zachvěly a oni se ostražitě rozhlíželi kolem.

Jeden něco zamumlal tomu druhému. Pak oba začali pádlovat ještě rychleji. Šplouchání vlnek o loď zesílilo, jak plavidlo nabralo rychlost.

Znovu se ozval ten skřípavý zvuk, v dálce něco zaburácelo a najednou se příď lodi strašlivě zvedla a pak zase prudce klesla. Lief zalapal po dechu, když přes bok lodi vyšplíchla studená voda a pocákala ho. Barda se pohnul a zasténal.

Skřítci na ně letmo pohlédli, ale ani na vteřinu nepřestali usilovně pádlovat. Loď se znovu nepříjemně zvedla a klesla. Teď už Lief jasně viděl obrovské červené vlny, které se vzdouvaly kolem nich a každým okamžikem narůstaly.

Vypadalo to, jako by je zastihla bouře, ale nefoukal žádný vítr. Byl tu jen ten hrozivý skřípavý zvuk a tlumené dunění, které bylo čím dál hlasitější a v němž teď Lief poznal zvuk vln narážejících na pevninu.

Pevninu!

Pokusil se posadit, ale okamžitě spadl zpátky, protože loď přeskočila přes další vlnu, a on sklouzl na druhou stranu. Převaloval se ve studené zpěněné vodě a s námahou se pokoušel znovu vstát.

„Nehýbej se!“ vykřikl zlostně jeden ze skřítků.

On a jeho druh měli zpěněnou vodu téměř po kolena, ale nepřestávali pádlovat se stejným urputným soustředěním jako dosud. Mohutné červené vlny se teď zvedaly nad loď ze všech stran, ale skřítci upírali bledé, jakoby krátkozraké oči jen před sebe a nervózně škubali protáhlými nosy.

A pak, úplně nenadále, dno lodi zaskřípalo o písek. Lief vykřikl úlevou.

Skřítci odhodili vesla, skočili do vody, začali vytahovat loď ven a volali na pomoc své druhy.

Lief s Bardou, oba celí potlučení, vylekaní a roztřesení, si klekli. Skřítci vytahovali loď na blátivou pevninu, která vyrůstala z rozbouřené vody. Poblíž stály další lodě přivázané k něčemu, co zpočátku vypadalo jako podivně tvarované stromy. Lief ale brzy poznal, že jde o obrovské, rozvětvené červené houby.

Lief se omámeně rozhlédl a snažil se pochopit to, co kolem sebe vidí. Spousta červených a hnědých houbovitých stromů. Ty, které rostly u vody, byly zlomené nebo vyvrácené silnými vlnami. Úhledná políčka, kde z vody vykukovaly řady jakéhosi obilí. A za blátivým pobřežím vesnice. Vlny se dostaly přes nízkou zídku, která ji obklopovala, a ulice byly zaplavené.

Několik skřítků vyběhlo z vesnice a radostně je vítalo. Liefovi a Bardovi zachránci, kteří se podle všeho jmenovali Clef a Azan, byli zřejmě s úzkostí očekáváni.

Ale při pohledu na Liefa a Bardu měli vesničané ještě větší radost a dychtivě jim pomáhali ven z lodi.

„Vezměte je do bezpečí, rychle,“ řekl Azan, který se sehnul, aby zpod sedátka lodi sebral meče.

Houf postrkoval Liefa s Bardou směrem k vesnici. Když dorazili k zídce, ten pronikavý zvuk se ozval znovu a tentokrát vystoupal do vysokého, skřípavého tónu, který přímo trhal uši.

K Liefovu překvapení skřítci zpomalili a jejich napjaté tváře se trochu uvolnily. Po chvíli si uvědomil, že vlny už nenarážejí do zdí. Zdálo se, že nejhorší už je za nimi. Alespoň prozatím.

Vešli do vesnice a začali se brodit liduprázdnými, zatopenými ulicemi s domky po obou stranách.

Domy byly všechny tmavě červené nebo hnědé. Mnohé z nich poničila bouře. U jiných se prostě jenom rozlétly dveře, takže voda protékala místnostmi. Proud unášel pestře malované misky a hrnce, menší kusy nábytku, dokonce i lůžkoviny a šaty.

Clef se rozzlobeně rozhlížel ze strany na stranu, zatímco pospíchali jednou ulicí za druhou. „Tohle je horší, než co jsem kdy viděl!“ zabručel nakonec. „Proč Worron ještě nepřikročil k Darování?“

„Nebyl čas,“ ozval se upjatě skřítek vedle něj. „Přípravný obřad musel kvůli novému Daru začít znovu a ještě není dokončený.“

„Co na tom záleží?“ vykřikl za nimi Azan. „Už jsme dostali poslední varování. Jsou snad obřady důležitější než naše životy?“

Barda přidušeně vykřikl. Lief na něj rychle pohlédl.

Ale Barda ho nevnímal. Díval se přes hlavy skřítků směrem k otevřenému prostranství na konci vesnice, kde byl shromážděný dav.

Uprostřed prostranství se za davem, který se hrnul přivítat nově příchozí, jasně rýsovala hrozivá klec. Zezadu byla opřená o vysokou zeď a obklopená složitým obrazcem z červených kamenů.

A uvnitř té klece stáli, s rukama spoutanýma za zády, Glok s Jasmínou.

14. DAROVÁNÍ

Barda zuřivě vykřikl, srazil nejbližší skřítky k zemi a prudce se otočil, odhodlaný protlačit se k Azanovi a mečům. Lief mu vyrazil na pomoc. Ale než stačil udělat dva kroky, objevil se oslnivý blesk a oba je přikoval na místě.

V tutéž chvíli se v jeskyni rychle setmělo. Lief bezmocně stál, roztřesený a oslepený zábleskem, paže a nohy ho odmítaly poslouchat. Všude kolem zavládl zmatek. Vzduchem se nesly výkřiky a nářek.

Pomalu, velmi pozvolna se začalo navracet slabé světlo — ta nejslabší červená záře, jako by mělo svítat.

Lief začal rozpoznávat tvary a pohyby. Barda stál strnule poblíž, stejně nehybný jako on sám. Skřítci, které Barda smetl k zemi, se s pomocí ostatních zase postavili na nohy.

„Svažte ty stvůry — a pospěšte si!“ nařídil neznámý hlas. „Neudržím dlouho je i světlo zároveň.“

Lief s hrůzou ucítil, jak se ho zmocnili, přitáhli mu paže za záda a svázali zápěstí k sobě. Kotníky mu také spoutali, i když ne tak pevně, aby nemohl chodit. S Bardou udělali totéž.

„Jak to, že nebyli svázaní od začátku, Clefe?“ zeptal se podrážděně ten nový hlas. „Museli jste přece vědět, že Vlasatci se začnou prát, jakmile uvidí Dar?“

„Jak je mohli vidět z takové dálky?“ řekl pohrdavě Clef. „Mají snad kouzelné oko?“

„Kdybys poslouchal, když se vyprávěly staré příběhy, chlapče, věděl bys, že Vlasatci mají výjimečně bystrý zrak,“ odsekl ten druhý. „Svojí neopatrností jsi nás všechny ohrozil.“

„A ty, Worrone, jsi nás všechny ohrozil svým zpožděním!“ odsekl mu vztekle Clef. „Darování už mělo být dávno hotové. Azan a já jsme bojovali o přežití na moři, zatímco tys tady lelkoval, pokoušel jsi hněv Stracha a dovolil jsi, aby vesnice byla –„

„Nesnaž se odvést pozornost od své vlastní chyby!“ vykřikl skřítek jménem Worron. „A pokud nemáš úctu ke mně, Clefe, můžeš aspoň respektovat mou funkci a oslovovat mě náležitým titulem.“

Clef zasmušile mlčel, ale v šeru Lief viděl, jak vztekle ohrnul ret.

Worron chvíli čekal a pak znovu zvýšil hlas. „Teď pustím Vlasatce, abychom měli víc světla," řekl. „Pevně je držte."

Jeskyně se pomalu rozjasnila a Lief ucítil mravenčení v pažích a nohou, když se mu do nich vrátila síla.

Někdo ho zezadu popadl za ramena a otočil. Bardu dotlačili vedle něj.

Před nimi stál vrásčitý skřítek v dlouhém červeném hávu a vysokém, tuhém čepci pošitém červenými kameny. Tohle, jak se zdálo, musí být Worron.

Worron se naklonil dopředu, aby si zblízka prohlédl vězně, pak se najednou odtáhl, trochu se oklepal a nakrčil nos. Očividně mu Lief s Bardou připadali neobyčejně oškliví a jejich pach se mu také nezamlouval.

„Doveďte je do Darovací zátoky," řekl. „Obřad musí ihned pokračovat. Strach už začíná být netrpělivý."

Jeho šaty zašustily, když se otočil a začal se belhat zpátky k otevřenému prostranství.

Lief s Bardou, které postrkovali zezadu a pevně je drželi za paže, se neochotně vydali za ním.

Jasmína, která vedle zavalitého Gloka vypadala jako trpaslík, přitiskla tvář k mřížím klece. Liefovi se sevřelo srdce.

Krej seděl Jasmíně na rameni a Filli jí vykukoval z límce. Jasmína měla vlhké a zacuchané vlasy. Vypadala přesně tak, jako když ji Lief poprvé uviděl v Lesích hrůzovlády.

Ale tenkrát byla volná. Byla to muka, vidět ji uvězněnou.

Jasmíně divoce plály oči, když dorazili ke kleci. Bylo zřejmé, že nedokázala uvěřit tomu, co vidí.

„Liefe! Bardo! Co tady děláte?" vyhrkla. „Jak…?"

„Mlč!" zařval Worron. Otevřel dveře klece a dal znamení, aby Liefa s Bardou strčili dovnitř.

„Co to děláš?" vykřikl zlostně Clef, když byl příkaz splněn. „Snad nechceš použít všechny Vlasatce pro jedno Darování?"

„To tedy chci," řekl Worron. Pohlédl na zem, rozmrzele zamlaskal a sehnul se, aby urovnal některé z červených kamenů, které v obrazci patrně nebyly na patřičném místě.

„Ale to je šílenství!" zavrčel Azan, který si protlačil cestu davem, aby stanul Clefovi po boku. „Strach vyžaduje jen jeden Dar ročně. Když si

necháme tři z těchto Vlasatců na příště, naši lidé si další tři roky nebudou muset tahat los!“

Mnozí v davu přikývli a souhlasně zamumlali.

Worron pohrdavě potřásl hlavou. „Není to bezpečné, tak dlouho si tu držet Vlasatce. Jsou stejně ničemní jako oškliví. Kromě toho — pokud teď bude Strach spokojený, možná se o to déle nebude dožadovat dalšího Daru.“

„Mnohem pravděpodobnější je, že příště naopak bude požadovat čtyři Dary místo jednoho!“ vykřikl Clef.

Davem to nespokojeně zašumělo, zatímco Worron pokračoval s uklízením kamenů, aniž by se obtěžoval odpovědět.

„O čem to mluví?“ zašeptal Lief. „Co je Strach?“

„To je smrt,“ zabručel Glok.

Jasmína se beze slova otočila a kývla směrem k desce na zdi za klecí. Liefovi se sevřel žaludek, když uviděl, co je na ní vyryté.

Byl to obraz hrozné mořské příšery s deseti kroutícími se chapadly. Zvíře svíralo křičícího skřítka. Trhalo ho na kusy.

„Strach žije v jeskyni jménem Třpytivá brána, nedaleko odtud,“ špitla Jasmína. „Každý rok požaduje živou oběť. Když se zpozdí, tluče do vody a dělá obrovské vlny, které zaplavují ostrov a ničí vesnici. Neopovažují se mu vzdorovat.“

Lief se otočil a s hrůzou sledoval rozrušený dav, který se shromáždil u klece. Viděl Worrona, jak se napřímil, zvedl ruce a pak si je přitiskl k ústům. Okamžitě nastalo ticho.

Worron pomalu pohnul rukama spojenýma konečky prstů a začal zpívat podivnou, pronikavou píseň beze slov. Pomalu se k němu přidávali ostatní skřítci. Zvuk sílil a narůstal, byl podivně mocný a vzrušující.

„Nejstarší z nich si tahají los, kdo bude Darem,“ zamumlal Glok. „Letos to měla být támhleta stará bába.“

Ukázal na shrbenou vrásčitou ženu, která tiskla Clefovu paži a pobízela ho, aby se přidal ke zpěvu. Clef se zamračil a odešel směrem ke kleci. Zakroutila hlavou a šla za ním.

„Jmenuje se Nola. Právě ji připravovali na Darování, když jsme sem přišli my s Glokem,“ dodala Jasmína nevýrazným hlasem. „Jedna z jejich rybářských lodí nás vytáhla napůl utopené z vody. Kdyby Glok neriskoval vlastní život, aby mě udržel nad hladinou, byla bych dávno mrtvá.“

Glok si odfrkl. „Riskoval svůj život?“ pošklebovalse.

„Udržel bych dvacet takových, jako jsi ty, padavko! Můj talisman mě ochraňuje před utopením.“

„Jistě!“ řekla Jasmína suše. „A ochrání tě také před Strachem?“

Glok si přejel jazykem přes rty a zmlkl.

„Jásali, když nás uviděli,“ pokračovala Jasmína, zatímco sledovala dav venku. „Mysleli jsme, že nás vítají. Ale oni měli jen radost — protože Nolu tu všichni mají rádi — že našli cizince, které mohou obětovat místo ní.“

Zasténala. „Chtěli jsme je zastrašit, aby nás pustili, a tak jsme jim řekli, že tu nejsme sami. Neměli jsme tušení, že je to *pravda*! Ach jo, proč jen jste se vydávali za námi?“

„Co jiného jsme mohli dělat?“ řekl zostra Lief, aby skryl bolest, která ho uvnitř svírala. „Řítila ses střemhlav do nebezpečí — a přemluvila jsi i Gloka!“

„Glok mě přinutil, abych ho vzala s sebou!“ odsekla Jasmína. „Hrozil mi, že mě nepustí, když to neudělám.“

„Myslel jsem, že víš, co děláš,“ odfrkl si Glok. „Byla to moje chyba. Spadl jsem do vody. Pak utekl můj bojový pavouk, který stál pět zlatek. A teď mám být obětován nějaké nestvůře.“

„Proč jsi tohle riskovala, Jasmíno?“ povzdechl si Lief. „V *Dívce se zlatými vlasy* se psalo o skřítcích pod zemí a jasně tam stálo, že si na ně máme dávat pozor.“

Jasmína tvrdošíjně zavrtěla hlavou. „Muž jménem Doran Drakomil tady byl taky. Navštívil to tu nejméně dvakrát a pro něj to bylo krásné a mírumilovné místo.“

„Jak to můžeš vědět?“ zeptal se Lief.

„Četla jsem to v *Letopisec*h,“ řekla Jasmína. „Po své první návštěvě Doran napsal básničku o těchto lidech. Po té druhé ji pozměnil, aby skryl skutečný význam toho, co prve napsal.“

„Proč?“ zeptal se stroze Barda.

„Nechápete to?“ zvolala Jasmína. „Doran chtěl zachovat jejich tajemství. Myslel si, že *my* jsme hrozbou pro skřítky, ne naopak.“

„Pak byl ten Doran pěkný hlupák,“ zabručel Barda.

„*To nesmíš říkat!*“

Společníci uviděli tu stařenu, Nolu, jak si je prohlíží skrz mříže klece.

„Tady nesmíte špatně mluvit o Doranovi,“ zopakovala tišeji. „V dávných dobách byl naším přítelem. Než Strach vyrostl.“

„Pojď pryč, babičko,“ zamumlal Clef a táhl ji pryč.

„Doran je jen postava z bájí,“ řekl Clef netrpělivě. „Ať si o něm říkají, co chtějí.“

„Doran není jenom legenda!“ zvolala Nola. „Nebyl to snad on, kdo nám řekl, abychom se měli na pozoru před Vlasatci a dalšími tvory ze světa nahoře? Nebyl to Doran, kdo říkal, že někteří z nich jsou přisluhovači Pána stínů? Jak jinak bychom to věděli?“

„Doran byl skutečný. A měl pravdu, když vás varoval,“ řekla naléhavě Jasmína. „Ale my jsme nepřátelé Pána stínů, ne jeho spojenci.“

Dvě tváře, stará a mladá, se na ni v tu chvíli překvapeně otočily.

„Přišli jsme sem jen proto, abychom našli tajnou cestu do Země stínů,“ pokračovala rychle Jasmína. „Pán stínů zajal mnohé z našich lidí — našich blízkých. Musíme se k nim za každou cenu dostat a zachránit je. Musíme! Než bude příliš pozdě.“ Hlas se jí třásl, když pronášela poslední slova.

Lief s Bardou na ni rychle pohlédli, zaskočení zoufalstvím v jejím hlase. Jasmína byla vždycky odhodlaná osvobodit otroky. Ale to, jak silně to tentokrát prožívala, se zdálo být mnohem osobnější. A proč řekla „než bude příliš pozdě“?

Rozhněvaný výraz Noliny vrásčité tváře se proměnil v něco jako soucit.

„Pokud to je pravda, vaše cesta byla od začátku marná,“ řekla a smutně potřásla hlavou. „Třpytivá brána je jedinou cestou do vzdálenějších moří a tu střeží Strach.“

Jasmína svěsila hlavu a skousla ret. Jak to udělala, okolní zpěv zesílil a pak náhle ustal.

„Clefe! Nolo!“ zakřičel zostra Worron. „Vraťte se! Darování už každou chvíli začne.“

15. VÝHODNÝ OBCHOD

Clef vzal Nolu za paži a jemně ji vedl pryč. V tutéž chvíli se rytá deska za klecí začala neslyšně odsouvat stranou.

Škvírou vězni uviděli úzký pás pevniny a červenou vodní plochu. Na druhé straně vody stála vysoká, zářivě rudá, strmá skála. A v té skále, přímo naproti kleci, zel vstup do další jeskyně.

Lana připevněná k vršku klece se táhla přes vodu a vedla přímo do ústí temného otvoru. Lief vyděšeně sledoval, jak několik vesničanů uchopilo jedno z lan. Klec sebou trhla a začala se posouvat směrem k vodě.

„Zadržte!“ vykřikl Lief. „Můžeme vám pomoci! Nevyužívejte nás k tomu, abyste nakrmili Stracha, ale abyste ho zničili!“

Skřítci, kteří tahali za lano, zaváhali.

„Neposlouchejte toho Vlasatce!“ zaburácel Worron. „Obřad musí pokračovat!“

Klec sebou cukla a znovu se dala do pohybu.

„Jsme bojovníci!“ vykřikl Lief. „Společně jsme přemohli mnoho nestvůr — některé z nich byly sluhy Pána stínů. Pusťte nás, vraťte nám naše zbraně a my vás navždy zbavíme Stracha!“

Klec se znovu zastavila. Skřítci, kteří táhli za lano, se začali potichu dohadovat.

„Já říkám: nechme je, ať to zkusí!“ zvolal Azan ze středu davu. „Jsou to Vlasatci — vysocí, silní a zkušení v boji. Mají ocelové zbraně. Pokud by dokázali zničit Stracha — pomyslete, co by to pro nás znamenalo!“

„Ne!“ Worron měl tvář zkroucenou zlostí. „Zešílel jsi? Pokud pustíme tyhle Vlasatce, obrátí se proti nám a naše síla je nedokáže všechny zadržet.“

„Neublížíme vám — přísaháme!“ zvolal Barda. Ukázal na Liefa. „Tohle je král Deltory. Kouzelný pás, který nosí, je toho důkazem. Copak vám Doran nevyprávěl příběhy o jeho moci?“

Mnozí z davu zvědavě popošli o kousek dopředu, když si Lief vyhrnul plášť, aby jim ukázal svůj opasek. Očividně už o Kouzelném pásu Deltory slyšeli.

Worron podezíravě přimhouřil oči a nakoukl mřížemi klece.

„Podobá se pásu z pověstí,“ řekl pomalu. „Ale nevidím v něm žádná kouzla.“

„Možná toho tvoje chabé oči nejsou hodný, skřítku!“ zaburácel Glok, který nevnímal Bardovy snahy ho umlčet.

Lief ztratil poslední naději, když viděl, jak Worronova tvář ztvrdla a odtáhla se.

„Vidíte?“ zvolal Worron a otočil se čelem k davu. „Vlasatci lžou a podvádějí stejně snadno, jako dýchají. Slyšeli jste, co mi ten jeden řekl? Už si nevzpomínáte, jak Vlasatci zabili ty zrádce, kteří šli v dávných dobách hledat slunce, a nazvali je ‚skřítky', aby omluvili své hanebné vraždy?“

Glok ohrnul ret. „Jestli nejste skřítkové, tak co tedy?“ zamumlal si pro sebe.

„My nejsme žádní lháři, Worrone!“ vykřikla Jasmína, která se zoufale snažila napravit škodu, kterou Glok nadělal. „Dodržíme své slovo! Máme k tomu dobrý důvod. Potřebujeme projít Třpytivou branou. Potřebujeme se dostat na druhou stranu. A proto se tak jako tak musíme Strachovi postavit.“

„Věřím, že mluví pravdu,“ řekla roztřeseně Nola. Hlavy se otočily jejím směrem a ona zvedla bradu a pokračovala hlasitěji. „Ať říkáš cokoli, Worrone, nemůžeme se obrátit zády k možnosti zbavit se Stracha. Taková příležitost už nemusí nikdy přijít.“

„A co když nás Vlasatci zradí?“ ušklíbl se Worron. „Když utečou, ukradnou naše lodě a vydají se na moře? Co bude s Darováním? Už jsme dostali poslední výstrahu.“

Nola mu hrdě pohlédla do tváře. „Já jsem byla vybraná jako Dar předtím, než ti cizinci přišli. Pokud nás zradí, zaujmu jejich místo v kleci.“

„Pokud jim věří Nola, tak já také!“ ozval se někdo z davu. Řada dalších hlasů se přidala, aby ji podpořila.

Ale Worron zamračeně zavrtěl hlavou. „Strach se nedá zničit,“ řekl a založil ruce. „Oběť, kterou si žádá, je tvrdá, ale utrpení patří k životu. A pokud je Třpytivá brána uzavřená, tím lépe. Nijak netoužíme poznat ty, kdo žijí na druhé straně.“

„A jsme u toho!“ vykřikl rozvášněně Clef. „Sto smrtí nebo jedna, tobě to je ukradené, Worrone. Jen když se nic nezmění!“

Utíkal ke kleci a začal otvírat zámek.

„Stůj!“ vykřikl vztekle Worron a zvedl ruku. Objevil se záblesk, světlo zesláblo a Clef zůstal stát jako zmrazený.

Chvíli bylo napjaté ticho. Pak Nola pomalu přešla ke svému vnukovi a stanula mu po boku.

„Pusť ho, Worrone," řekla klidně. „Jinak si vezmeme zpátky moc, kterou jsme ti dali."

Worron vycenil zuby. „Nemůžete…"

„Ale můžeme," pravila Nola. „Můžeme a uděláme to."

Worron, oněmělý zlostí, přelétl očima dav. Nezahlédl v něm však jedinou známku podpory. Místo toho viděl zlost, odhodlání a — naději.

Rozmrzele znovu zvedl ruku. Světlo se vrátilo. Clef trochu zavrávoral, otřásl se a beze slova začal opět zápolit se zámkem na dveřích klece.

Během chvilky se dveře otevřely. Jeden po druhém se Lief, Barda, Jasmína a Glok vyšourali na svobodu. S úlevou si protáhli paže a nohy, když jim Clef a Azan přeřízli pouta. Další skřítci jim donesli zbraně.

„Teď se tedy uvidí," vyštěkl pohrdavě Worron, který stál v bezpečné vzdálenosti.

„Myslím, že si na něm zahřeju meč, než vyrazíme," zamumlal Glok, když si protahoval strnulé ruce.

„Šetři si meč na nestvůru!" odsekla Jasmína. Poměřila očima vzdálenost k jeskyni. „Jak se tam nejlépe dostaneme?"

„Mám plán," začal Lief. „Klec…"

„Vím, na co myslíš, a souhlasím," přerušil ho Barda. „Ale ty se tohohle nezúčastníš, Liefe. Ty musíš čekat v bezpečí."

Lief zavrtěl hlavou. „To nemůžu. A taky neudělám." Hlavou mu prolétla myšlenka na Marilen, která úzkostlivě čeká doma, ale okamžitě ji zapudil.

„Dělej, co ti Barda říká, Liefe," přidala se Jasmína. „Nemáš na výběr."

„Půjdeš do horní části vesnice, nebo tě tam odtáhnem," zavrčel Glok. „Musíš být v bezpečí."

„Na to je příliš pozdě!" zvolal Lief. „Tady teď nikdo není v bezpečí. Pokud se nám nepodaří zabít Stracha, zničí vesnici. A z téhle jeskyně není žádná cesta ven."

Clef, Nola a Azan je neklidně sledovali. Teď přišli blíž. „Prosím, už to dál neodkládejte," zamumlal Clef. „Strach každou chvíli ztratí trpělivost."

Přesto společníci otáleli a Lief vzdorovitě hleděl na ostatní.

Krej zakrákal a zamával křídly. Jasmína pohotově pohlédla vzhůru.

„Ta věc v jeskyni se hýbe," zamumlala.

Ale skřítci už to věděli. Všichni se třásli a couvali. Některé děti začaly plakat.

Lief vyrazil kolem Bardy a vrhl se na vrch klece. „Pospěšte si!" vykřikl.

Když viděli, že převzal velení, Glok, Jasmína a Barda vyšplhali za ním.

„Chopte se lan!" zavolal Lief na Clefa s Azanem. „Odtáhněte nás do jeskyně!"

Když se Clef s Azanem rozběhli k lanům, za vodou se již ozval pronikavý, hrdelní řev. Zněl drásavě a výhružně. Z jeskyně se začaly valit zpěněné vlny. Voda se rozstříkla o skalní stěnu a nahrnula se otvorem po odsunuté desce do klece a dál.

„Vidíš?" zasyčel Worron na Clefa. „Tvůj vzdor a Nolino bláznovství budou nás všechny stát život!"

Clef neodpovídal. Bok po boku s Azanem tahal za lano. Klec sklouzla po pobřeží a dostala se nad vodu. Několik jedinců v davu zajásalo.

„O pochodně jsme přišli a v jeskyni je tma," zavolal Lief. „Dokázali byste ji osvítit?"

„Worron ano," odpověděl mu Clef. „Jestli se mu bude chtít. Má ve svých rukou všechnu naši sílu." Otočil hlavu směrem, kde stál rozzuřený Worron. „Rozsvítil bys Třpytivou bránu, Worrone?" zeptal se. „Pokud to budou lidé chtít?"

„Ne, to neudělám!" zavřískal Worron v záchvatu vzteku. „Jak se opovažuješ to po mně žádat? Rozhodl ses jednat proti mým příkazům. Všichni zemřeme kvůli tvému bláznovství. A já nehnu ani prstem, abych ti v něm pomohl!"

Z jeskyně se ozval další hrůzostrašný řev. Houf vyděšené ustoupil. Dokonce i Clef s Azanem klopýtli dozadu a lano povolilo a prověsilo se.

Ale Nola zůstala stát pevně na místě. „Táhněte dál!" zakřičela. Clef s Azanem sevřeli lano a znovu zatáhli. Rozhoupaná klec se čtyřmi společníky ležícími na ní se zvedla nad vlny a začala se sunout od břehu.

Lief se ohlédl. Pěna vířila Nole kolem kotníků, když s tváří plnou opovržení upřeně hleděla na Worrona. Její hlas k nim jasně doléhal přes vodu.

„Protože jsme si tě vybrali, oddaně jsem tě následovala, Worrone, navzdory svým pochybám. Ale teď se ukazuješ v pravých barvách. Jsi tyran a zbabělec! Ty…“

„Ta bába má stejně nabroušený jazyk jako ty, padavko,“ popíchl Glok Jasmínu.

„Ty si dávej pozor na svůj vlastní jazyk, Gloku, jinak ti ho vytrhnu!“ dopálila se Jasmína. Glok byl spokojený, že se mu podařilo ji rozzlobit, zachrochtal smíchy a zmlkl.

A tak poslední slova Noly slyšeli dostatečně jasně a hlasitě. Slova, která zasáhla Liefa a Bardu jako blesk.

„Odebírám ti svou důvěru, Worrone,“ zvolala Nola. „Nejsi hoden vést Plumy. Nejsi hoden být Pištcem.“

16. STRACH

Lief se ohromeně otočil ke břehu a k davu, který se na něm shromáždil. Najednou uviděl pevninu v jejích skutečných obrysech — viděl ostrov.

„Tajné moře!“ zašeptal. „Našli jsme ho a ani jsme o tom nevěděli! a ten ostrov, ti lidé…“

„Skřítci,“ zabručel Glok.

„Ne!“ zvolal Lief ochraptěle. „Pirrané! Potomci Pirranů, kteří následovali Pluma. Vlastníci zobce Pirranské píšťaly!“

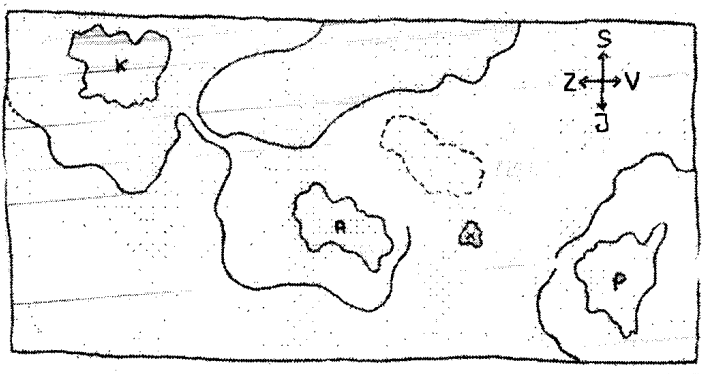
„Ani ve snu mě nenapadlo, že ty ostrovy by mohly být jinde než na otevřeném moři,“ řekl ohromeně Barda.

„Nikoho z nás,“ řekl Lief. „Doran dobře zamaskoval svou mapu tím, že pod ní namaloval další, mapu západního moře. Ovšem kdybychom si pečlivě rozebrali jeho příběh, mohli jsme uhádnout pravdu.“

„O čem to mluvíte?“ zeptala se Jasmína. „Jakou pravdu?“ Ale Lief ani Barda jako by ji neslyšeli, což ji ještě víc rozzlobilo.

„Pirrané neměli čas přemýšlet,“ zamumlal Lief. „Pán stínů je přepadl. Museli se skrýt a to hned! A tak prostě nařídili zemi, aby je pohltila. A dole našli nový svět. Svět, o kterém nevěděl ani Pán stínů.“

Lief se přidržel jednou rukou klece, vytáhl obkreslenou mapu a zatřásl s ní, aby se rozevřela.

„Ty čáry neznamenají, kam sahá příliv a odliv,“ řekl pomalu. „Jsou to stěny jeskyně!“

„Jestli je to tak, tak my jsme — tady.“ Barda ukázal na půl cesty mezi ostrovem Plumů a mezerou v čáře, která ho.obestupovala. „A ta mezera je Třpytivá brána. I když nevím, proč se jmenuje zrovna takhle, protože je tam černočerná tma.“

Lief si strčil mapu zpátky do kapsy. „Pokud se nám tohle podaří, jedna část Pirranské píšťaly bude naše! Plumové nám to určitě neodmítnou. A budeme mít otevřenou cestu k dalším ostrovům.“

„Nemám tušení, o čem to mluvíte,“ řekla zostra Jasmína. „Ale zase vím, že jestli se nám tohle nepodaří, všichni budeme mrtví.“

Otočila se a pohlédla na jeskyni, ke které se blížili. Voda se utišila a teď pokojně šplouchala o skalnatou stěnu.

„Strach uslyšel nebo ucítil, že se blíží klec,“ řekla. „Tiše čeká na svůj Dar.“

„Pak se asi bude pěkně divit,“ řekl Glok, který se divoce zašklebil a vytasil svůj těžký meč.

„Abychom to nebyli my, kdo se bude divit,“ řekla Jasmína.

Glok nafoukl hruď. „Tahle stvůra může vystrašit ty zakrslé skřítky, ale proti jaliskému válečníkovi nebude mít šanci. Zabiju ji sám.“

„Raději bychom si měli udělat plán, jen pro případ, že bys potřeboval pomoc,“ řekla Jasmína suše. „Bardo?“

„Strach čeká, že Dar bude v kleci, takže se bez obav přiblíží,“ řekl Barda. „Můžeme využít okamžiku překvapení. Glok, Lief a já máme meče, takže my dohlédneme na chapadla. Zatímco odvedeme jeho pozornost, ty, Jasmíno, zaútočíš na jeho tělo zezadu. Domluveno?“

Lief s Jasmínou se na sebe podívali a přikývli. Glok si netrpělivě odfrkl.

„Strach žije ve tmě, takže nepochybně loví pomocí hmatu, sluchu, nebo dokonce čichu spíš než podle zraku,“ řekla Jasmína. „Ale my potřebujeme vidět. Potřebujeme světlo.“

Lief se ohlédl přes rameno k pobřeží. Nola s Worronem se stále ještě hádali. Dav váhal a nervózně hleděl k jeskyni.

„Pokud se Nole nepodaří přesvědčit lidi, aby se k ní přidali, žádné světlo nebude,“ řekl. „Nemůžeme na to spoléhat.“

Už byli přímo před jeskyní. Jak se klec kymácela do jejího ústí, Lief ucítil na tváři průvan — chladný, nakyslý vánek, ze kterého mu šel mráz po zádech.

Během chvilky světlo zvenčí přešlo v pouhý tlumený paprsek. A pak byla už jen tma. Klec se zastavila a posadila se s vrznutím v neproniknutelné, nakysle zapáchající tmě. Mělká voda zlehka šplouchala o její dno.

Bylo tam naprosté ticho, nic se nehýbalo, všude tma. A v té tmě se něco pohnulo.

„Připravte se," zašeptal Barda.

Lief zatajil dech. Ruku, ve které držel meč, měl zpocenou.

Ozval se další zvuk, připomínající plazení velkého hada, který se stáčí přes kámen. A jemné vlnky, jako když se vodou vlní obří úhoř.

Ale zvuky jako by přicházely ze všech stran. Odrážely se od stěn jeskyně a od stropu, ozývaly se ze všech směrů, takže se nedalo říct, odkud vycházejí. Ve tmě se to doslova hemžilo plazivými zvuky a cákáním.

Společníci se otočili na jednu stranu, pak zas na jinou a zmateně do sebe naráželi.

„Kde to je?" zasyčel Glok. „Prokletá tma!"

Klec se otřásla, když něco strčilo do mříží na jedné straně.

„Támhle!" zašeptal Barda. Ale téměř okamžitě přišel další otřes, tentokrát z opačné strany.

„Pohybuje se to rychle," zavrčel Glok. „Budeme se muset rozdělit. Já…"

„Ne!" Jasmínin hlas byl velmi tichý. Ale z něčeho v jejím rozhodném, vyrovnaném hlase přeběhl Liefovi mráz po zádech. Slyšel, jak se zhluboka nadechla.

„Já si myslím…" začala.

Ale už to nestačila dořící, protože v tom okamžiku začalo ze stěn jeskyně zářit slabé červené světlo. A jak světlo sílilo, společníci uviděli Stracha.

Lief uslyšel Gloka, jak potichu zaklel, viděl, jak Jasmíně potemněly oči, cítil, jak Bardovo tělo ztuhlo, a sám bojoval se svým vlastním zděšením.

Strach totiž nebyl na jedné, nebo druhé straně klece. Nebyl nad nimi, nebo pod nimi.

Byl všude.

Obří chapadla zaplňovala jeskyni jako pokroucené kmeny obrovských stromů ode zdi ke zdi, od podlahy ke stropu. Klec se najednou zdála

maličká — zakrslá vedle obrovských skvrnitých závitů, které se stáčely kolem ní a nad ní.

Na konci každého chapadla se kroutily svazky kluzkých bílých vláken zakončených hrozivými háčky. Některá z nich už zlehka klouzala mřížemi klece. Jiná se vlnila jako červi po vlhkých stěnách jeskyně, jak se chapadla, ze kterých vyrůstala, plazila na své místo.

A na nejvzdálenější stěně jeskyně se dalo zahlédnout, tedy jen když se chapadla pohnula, srdce celé té hrůzy. Rýsovala se tam nafouklá hora slizkého, vzdouvajícího se masa, přetékající z krunýře tak starého, tak tlustého a tak tvrdého, jako by to byla součást skály.

Drobounké oči zvířete ani nebyly vidět. Nenasytně otvíralo ohavný zobák, zatímco chapadla prozkoumávala jeho panství. Strach možná poznal, že je klec prázdná. Ale asi cítil, že oběť je nablízku.

Nikam se nehnal. Věděl, že odsud není úniku.

„Plán!“ zamumlal Glok. „Co budeme…“

Lief pocítil šílené nutkání se rozesmát. Plán? Jejich plán byl fraška. Jejich plán byl založený na znalostech, které byly tak zastaralé, že byly horší než úplná nevědomost.

Ta rytina na desce — před kolika lety ji asi udělali? Dvě stě let zpátky? Pět set? Víc?

Jak to, že je to nenapadlo? Po celá staletí byl Strach nedotknutelný. Nikdo ho neviděl, dokonce ani jeho oběti. Znali ho jenom podle jeho hrůzného řevu a vln, kterými zaplavoval ostrov.

A on mezitím ve své temnotě rostl.

Lief si všiml, že se Glok postavil a pomalu se sune k nejbližšímu zkroucenému chapadlu, s mečem zdviženým vysoko nad hlavu.

„Gloku! Ne…“ zařval Barda.

Ale bylo příliš pozdě. Glok divoce vykřikl a vší silou se ohnal mečem. Mohutná čepel zasáhla chapadlo se stejným zvukem, jako by dopadla na kámen — a meč se zlomil vejpůl.

17 NOČNÍ MŮRA

Glok ohromeně zíral na svůj zlomený meč. Zdálo se, že nemůže uvěřit tomu, co se stalo. Nereagoval na chraplavé vrčení, které se rozléhalo jeskyní. Ani se neotočil, když se potlučené chapadlo začalo znovu sunout.

„Gloku! Pozor!“ vykřikla Jasmína.

Koneček chapadla se vymrštil do výšky a zaútočil jako had. Slizká bílá vlákna chytila Gloka kolem krku a háčky se mu zasekly hluboko do masa. Padl na kolena a řval bolestí. V mžiku se mu chapadlo omotalo kolem těla a zvedlo ho do vzduchu.

Jasmína vyrazila kupředu.

„Ne, Jasmíno!“ vykřikl Lief.

Ale Jasmína ho nemohla, nebo nechtěla slyšet. S Krejem, který jí zakrákal nad hlavou, přeskočila na zvedající se chapadlo, jako kdysi v Lesích hrůzovlády skákala ze stromu na strom. Chvíli se nehybně držela, pak si strčila dýku mezi zuby a začala šplhat po tvrdém, kluzkém povrchu.

„Tvoje dýka ti proti němu bude k ničemu, Jasmíno!“ zakřičel Barda. „Glok je ztracený. Zachraň se aspoň ty!“

Ale to už Jasmína byla u Glokova bezvládného těla a hbitě přes něj vyšplhala na špičku chapadla. Konec chapadla byl ohnutý, bílá vlákna byla pevně natažená. Nelítostně rdousila a svírala kolem krku těžce sténajícího muže.

Jasmína si vytáhla dýku z úst a uřízla bílá vlákna u kořenů. Vlákna jedno po druhém odpadla a z otevřených ran začala vytékat hustá zelená tekutina.

Strach zaburácel vzteky. Poraněné chapadlo se zkroutilo, sevření povolilo a Glok sletěl dolů jako kámen. Jasmína seskočila za ním a zavolala na Kreje.

Barda s Liefem s hrůzou pohlédli dolů. Zahlédli Jasmíninu tmavou hlavu, jak se vynořila z vody, a viděli, jak se škrábe vzhůru mezi neklidnými strakatými záhyby netvora. Táhla Gloka za ramena a přidržovala mu hlavu nad vodou.

Krej se s vříškotem znovu a znovu snášel na špičku poraněného chapadla, zobal do ní a uhýbal stranou, když se po něm vrhalo. Neměl šanci

Jasmínu zachránit. Jediné, co mohl udělat, bylo pokusit se odvést pozornost nestvůry a dát tak Jasmíně čas, aby se zachránila sama.

Je Glok ještě naživu? To Lief nedokázal říct. Ale srdce ucítil až v krku, když v rozvířené vodě zahlédl stříbrný záblesk.

Glokova mohutná ruka stále svírala meč, jako by se ho, ať živý nebo mrtvý, nikdy nehodlal vzdát.

Jeskyní se rozléhal hrůzostrašný ohlušující řev Stracha. Tloukl do vody, takže Glok s Jasmínou brzy zmizeli ve víru pěny. Vzedmuly se obrovské vlny a hnaly se k ústí jeskyně a Liefovi hlavou probleskl obrázek Plumů, kteří čekají na břehu.

Chapadla se sevřela kolem klece a mříže popraskaly jako větvičky. Končetiny netvora nad Liefem a Bardou se začaly rozmotávat a kroutit. Spodní stranu měly bledou a žebrovanou jako břicho hada.

Světlo zablikalo a pohaslo.

„Skoč!“ zařval Barda.

Lief skočil právě včas, protože v tom okamžiku se klec pod ním zřítila. Dopadl do zpěněné vody a potopil se. Klesal bezmocně ve smrtícím chladu, jeho ústa a nos byly plné chuti a zápachu zvířete. Kusy roztříštěné klece a kosti dávno mrtvých obětí se točily v páchnoucí pěně spolu s ním.

Pravým ramenem narazil na něco tvrdého a paží mu projela trýznivá bolest. Oslepen natáhl druhou ruku, pod prsty ucítil skálu a podařilo se mu postavit se.

Zjistil, že ho to smetlo až ke stěně jeskyně. Po pás ve zpěněné vodě se přidržoval skály, celý rozechvělý a zadýchaný. Oči měl pevně zavřené, ale pomalu přes víčka začal vnímat kmitavé světlo. Skupinka Plumů i přes velké vlny, které neúnavně narážely do jejich ostrova, dokázala přece jen nějak znovu posbírat síly a světlo obnovit.

Lief se přinutil otevřít oči, které ho nepříjemně pálily, a přes červený opar uviděl výjev jako z noční můry.

Jeskyně byla přeplněná obrovskými chapadly, která mlátila kolem sebe. Voda se vzdouvala pod jejich nárazy. Chapadlo, do kterého se prve pustila Jasmína, se zmítalo divočeji než ta ostatní. Jeho useknutý konec se hrozivě mrskal a stříkal na stěny a strop kapky hustého zeleného slizu.

Lief ucukl dozadu a teprve teď si všiml, že se přidržuje tlusté skalní římsy, která vystupuje ze skály ve výšce hladiny.

Pomalu se s námahou vytáhl na skalní převis. Postavil se, přitiskl se ke skále a začal zoufale očima hledat nějakou stopu po Jasmíně, Bardovi a Krejovi.

Ale neviděl nic. Nic než svíjející se chapadla, která se teď zklidňovala a začala být ve svém pátrání po oběti trpělivější a důkladnější. Vlákna na konečcích devíti nezraněných ramen se kroutila, napínala a pulsovala jako odporní červi, zatímco zkoumala skalní stěny a pročesávala temně rudou vodu. A hledala, hledala…

Kolik rozdrcených, utopených těl plave právě pod touhle zpěněnou hladinou a čeká, až je někdo najde? Je mezi nimi Glok? Barda? Jasmína?

Lief zavřel oči a snažil se potlačit zoufalství, které se ho málem zmocnilo. Pokoušel se ze své mysli vytěsnit všechno kromě pudu sebezáchovy. Musel přemáhat bolest, aby opatrně pohnul poraněnou paží.

Teprve teď si všiml, že jeho ruka je nejen ochromená, ale také prázdná. Meč byl pryč.

Snažil se přemoci paniku a přemýšlet. Byl si jistý, že držel meč, když dopadl do vody. Pamatoval si, že cítil rukojeť meče v ruce, když se zmítal ve vlnách.

Ale pak narazil na skálu — na skalní římsu, na které teď stál. Pohlédl do temné zpěněné vody, která mu šplouchala u nohou. Žaludek se mu sevřel, když uviděl, jak se tu pomalu svíjí bledé, žebro váné tělo netvora.

Jedno z chapadel nestvůry se plazilo přímo pod římsou. Kdyby tam ještě stál…

Špička chapadla vystřelila nad vodní hladinu. Lief s hrůzou sledoval, jak se červovité prsty natáhly ke skalnímu výběžku, dotkly se ho a začaly se sunout po jeho povrchu.

Stál nehybně, strnulý, ani se neopovážil nadechnout. Kdyby se pokusil odsunout, prsty by ucítily pohyb a ohnaly by se po něm jako po Glokovi. Ale pokud zůstane tam, co stojí, vlákna se brzy dostanou až k jeho nohám. Pak se budou plazit po jeho kotnících. A jakmile ucítí teplé maso…

„Ani se nehni.“

Ten hlas byl téměř neslyšný. Lief opatrně otočil hlavu doprava a jen na délku paže od sebe uviděl Bardu, jak se sune z mělké prohlubně ve stěně jeskyně.

Barda byl promáčený a urousaný. Tvář měl umazanou od krve a krev měl i v mokrých vlasech. Ale když zvedl ruku, zaleskl se mu v ní meč.

Lief znovu pohlédl dolů. Špičky bot měl pokryté spoustou kroutících se vláken s háčky. Na čele mu vyrazil studený pot. Žaludek se mu sevřel hnusem.

Vlákna se sunula dál. Špička chapadla, ze kterého vyrůstala, vystoupala ještě výš z vody a hrozivě se houpala ze strany na stranu…

„Běž!“ zařval Barda a zaútočil. Čepel meče čistě přesekla bílá vlákna těsně u kořenů.

Lief lezl po kluzkém hrbolatém povrchu skalní římsy. Voda pod ním se začala zvedat a bublat, jako by se vařila.

„Dostaň se tam za ten krunýř!“ slyšel volat Bardu.

Lief se ohlédl přes rameno. Obrovské záhyby poraněného chapadla se zvedaly nahoru, vystřelovaly z vody, až voda stříkala všude kolem. Useknutá špička, ze které vytékal sliz, se stále znovu vrhala na skalní římsu, kde ještě před chvílí stál.

Barda se honem přitiskl do svého mělkého úkrytu. Ale ani tam nebude dlouho v bezpečí. Nikde nebude dlouho v bezpečí.

Netvor zběsile řval a neúnavně tloukl chapadly do vody. Světlo začalo poblikávat. Do Liefa narazila vlna, smetla ho na kolena a on znovu ucítil pulsující bolest v paži. Ztěžka oddechoval, zatímco napůl ve vodě lezl dál.

Nemohl se vrátit. Nemohl zůstat na místě. Jeho jedinou možností bylo jít dál.

Nekonečné trýznivé minuty se plazil a každou chvíli čekal, že ho něco popadne a vyhodí do vzduchu. Ale nakonec si všiml, že voda pod ním se zklidňuje. Skalní římsa se rozšířila. Všude kolem něj ležely na hromádkách vybledlé, bílé kosti. Opovážil se pohlédnout nahoru.

Dorazil na konec jeskyně, k srdci Stracha.

Teď jasně viděl, co všechno leží za obrovskou masou chapadel. Viděl ukrutný, zuřivý zobák. Viděl dokonce i malá bledá očka, která hleděla nepřítomně před sebe. Viděl roztékající se beztvaré tělo a obrovský jakoby kamenný krunýř, který se tyčil do půlky jeskyně. Byl bledě modrý a byly na něm zřetelně vidět vroubky, jak po staletí narůstal.

Krunýř se stal součástí stěny jeskyně. Strach se nemohl hýbat. Ale to ani nepotřeboval. Jeho mohutné končetiny byly dlouhé víc než dost, aby dosáhly do všech koutů jeho panství. Žádná oběť mu neunikla.

Lief zahlédl, jak se něco mihlo na krunýři. Podíval se tím směrem a skoro vykřikl.

Protože to byla Jasmína! Jasmína s dýkou v ruce šplhala po modrých kamenných výrůstcích.

Podívala se dolů, jako by ucítila Liefův pohled. Jejích oči se střetly a ona se zeširoka usmála.

Možná viděla Liefovu radost, že ji vidí naživu. Možná měla sama radost. Ale neřekla nic. Prostě jen ukázala dolů, mávla na Liefa a lezla dál.

Liefovi se rozbušilo srdce a podíval se směrem, kam ukázala. U krunýře uviděl shrbeného Gloka, který stále svíral v ruce zlomený meč.

Glok mělce, bolestně oddechoval. Na krku a na tváři mu plály velké, červené, oteklé rány. Vedle něj stál nehybně Krej, jako na stráži.

Když se Lief znovu podíval nahoru, Jasmína už byla na vrcholku krunýře. Lief s hrůzou pozoroval, jak zlehka seskočila na vzdouvající se masu, která z něj přetékala, skrčila se a začala se plazit kupředu.

Strachova drobounká očka nevykazovala ani známky toho, že by o ní věděl. Možná o ní skutečně neměl tušení. Nebo možná už Jasmínu nepovažoval za víc, než za co člověk považuje lezoucí mouchu.

Jasmína napůl klouzala, napůl lezla, dokud nebyla přímo za očima nestvůry. Rozvážně zvedla dýku. Lief stál na skalní římse, ochromený, bezmocný, neschopen udělat nic, jen se dívat.

Srdce mu poskočilo, když Jasmína vší silou bodla a zabořila dýku až po rukojeť mezi oči zvířete. Ale pak s hrůzou sledoval, jak se ty bledé, prázdné oči otočily v sloup a upřely se na Jasmínu. Jasmína nevěřícně zírala, když jí dýka vystřelila zpátky do ruky, místo aby zůstala zabodnutá v pružném mase.

Pak se zničehonic jedno chapadlo vymrštilo do výšky, obtočilo se Jasmíně kolem pasu a zvedlo ji do vzduchu. Vykřikla.

18. DUHY

Do výšky se vznesla černá silueta. Byl to Krej se soustředěným, zuřivým pohledem ve zlatých očích. Nepokusil se zaútočit na obří záhyb, který držel Jasmínu, ale místo toho neohroženě nalétával na špičku chapadla a zobal a štípal do bílých výhonků s háčky, které se tam kroutily.

Ale tentokrát Strach neuvolnil své sevření. Místo toho se další chapadla stáčela zpátky, jejich konce švihaly vzduchem, vrhaly se na útočícího ptáka a šmátraly po Jasmíniných nohách.

Lief neohroženě vyrazil kupředu. Nedokázal myslet na nic jiného, než že je Jasmína v nebezpečí. Z rozsypané hromádky na skále popadl kost a levou rukou ji hodil tak prudce, jak jen dokázal, do kroutící se spleti chapadel nad svou hlavou.

Kost zasáhla, špičku jednoho z odporných chapadel. To sebou několikrát škublo a konečně se odtáhlo. Lief povzbuzen divoce zařval a zběsile mrštil další kost a pak další.

Zahlédl postavu, která se k němu blížila po zemi. Nemohl však přestat, aby se podíval, kdo to je. Jedno chapadlo se kroutilo přímo proti němu. Mrštil tedy po něm kost a zasáhl ho do špičky. Některá z bílých vláken se prudce smrštila a vytryskl z nich sliz.

Lief vítězoslavně vykřikl. Ale úsměv mu ztuhl na rtech, když se z vířící vody před ním vzepjalo další chapadlo. Ohnalo se po něm takovou rychlostí, že ho stěží zahlédl, a okamžitě se kolem něj omotalo. Hlava se mu zamotala, když ho zvedlo do vzduchu, vzpíral se a kopal.

Špička chapadla, které ho drželo, se mu pohupovala vedle ramene. Kroutily se tu bílé pahýly, ze kterých odkapával sliz. Tohle bylo jedno ze zraněných chapadel. Ale zraněné nebo ne, stejně ho mělo. Cítil, jak se obtáčí čím dál těsněji kolem jeho hrudi, drtí mu žebra a vymačkává z něj život.

Usilovně se snažil nadechnout. Chapadlo ho stáhlo doprostřed spletence ostatních končetin zvířete. A právě v tu chvíli uslyšel pod sebou hlasitý výkřik.

A přímo v místě, odkud chapadla vyrůstala, přímo před rozevírajícím se zobákem nestvůry uviděl mohutnou, kolébající se postavu Gloka.

Glok se vyplazil z úkrytu. Lezl, nevnímal bolest, nevnímal strach, až se dostal do středu celé té hrůzy.

Sehnul se a zakymácel, ale pak se mu přeci jen podařilo zvednout zlomený meč. „Tak ty nás roztrháš na kusy a rozházíš naše kosti?!“ zaburácel. „Máš rád měkké masíčko, co? No, uvidíme, jak ti bude chutnat tohle!“

Vrhl se kupředu, rozmáchl se a vrazil rozeklaný pozůstatek velkého meče přímo do netvorova hrdla.

Jeskyní se rozlehl děsivý, klokotavý řev. Chapadlo, které drželo Liefa, jako by zmrzlo ve vzduchu. Pak se začalo třást a škubat. Lief uslyšel vřískat Kreje, ucítil, jak se záhyb, který ho drží, uvolňuje a jak vyklouzl. Prsty se snažil zachytit slizké, hrbolaté kůže na spodní straně chapadla, ale nakonec prudce sletěl do vody.

Vyplaval na hladinu, vyprskl vodu a horečnatě se rozhlížel kolem. Zoufale se snažil mezi pěnou a kroutícími se záhyby bestie najít Jasmínu.

„Liefe! Tady! Pospěš si!“

Barda se brodil k němu. Popadl ho kolem pasu a neochvějně ho táhl přes svíjející se chapadla ke skále.

Lief se pokusil vzepřít. „Jasmíno!“ zajíkal se.

„Je v bezpečí! Támhle, vidíš? U krunýře!“ zakřičel Barda.

Lief otočil hlavou a zamrkal, aby si vyčistil oči od vody. Uviděl Jasmínu, jak klečí u vzdouvajícího se těla netvora.

Jasmíně z vlasů crčela voda a krev. Ale hlavně byla naživu! Naživu!

V náručí svírala Filliho. Kreje měla na rameni. Zvedla hlavu, pohlédla přímo na Liefa a pak nahoru, nad jeho a Bardovu hlavu.

Její tvář se proměnila. Honem se postavila.

„Liefe!“ zakřičela. Lief se také podíval nahoru a najednou pochopil.

Nad hlavou se mu kroutila obří chapadla a kymácela se jako obrovské stromy, co se právě mají zřítit.

Zřítit!

Lief se vykroutil z Bardova objetí a začal se vodou brodit sám, nedbaje bolesti v paži. Společně se dostali ke skále a vylezli do bezpečí, právě ve chvíli, kdy obří chapadla začala padat dolů a tvořit na vodě mohutné brázdy. Voda se rozstříkla až ke stropu a zase se snesla dolů jako déšť, bubnovala do skály a do roztřeseného těla umírajícího Stracha.

A pak najednou bylo po všem a nastalo ticho.

Lief, Barda a Jasmína se s námahou postavili. V jeskyni se nic ani nepohnulo, až na vodu šplouchající o skálu. Červené světlo slabě zablikalo. Chapadla už zbledla do šedých odstínů, vznášela se ve vodě, napůl ponořená jako kmeny obrovských potopených stromů.

A Glok nehybně ležel rozmáčknutý pod tíhou skvrnitého masa v srdci Stracha. Jen hlava a ramena vystupovaly ven. Oči měl zavřené.

Vyšplhali k němu a poklekli.

„Gloku," řekl Lief potichu.

Glok otevřel oči. Byly skelné, ale hluboko uvnitř ještě hořela malá jiskřička.

„Takže je mrtvý?" zeptal se.

„Ano," řekl klidně Barda. „Porazil jsi ho, Gloku. Úplně sám. Přesně jak jsi to slíbil."

Glok pomalu přikývl. „To je dobře," řekl. „Myslel jsem — je jedno místo, kde netvor není chráněný. Jediné místo. Kdybych se tak k němu dostal. Kéž bych…"

Světlo v jeskyni se pomalu rozjasňovalo. Glokovi dopadl na tvář třpyt jako z drahokamů. „Umírám," zamumlal téměř udiveně. „Ale to je také dobře. Protože k čemu je užitečný Jalis bez svého meče?"

„Budeš zase bojovat, Gloku," řekl Lief.

Glok zkroutil rty do smutného úsměvu. „Ne v tomto životě," řekl. Očima přelétl k Jasmínině tváři. „Ta dívka to ví. Ona mi nelže, ani sobě. Ona ví, že je po mně."

Jasmína mu pohlédla do očí. V očích ji pálily slzy, ale slabě přikývla.

„Nejednou jsem ti řekl padavko, děvče. Ale to — byla jen taková hra," řekl chraplavě umírající muž. „Ty máš srdce Jalise. Vezmi si talisman z mého krku. Teď je tvůj. Ať ti dobře slouží."

Jasmína vyvalila oči, ale ani se nehnula.

Glokovi po tváři přelétl záblesk netrpělivosti. „Vem si ho!" zabručel. „Vem si ho teď, ať ho vidím ve tvých rukou."

Jasmína natáhla ruku a udělala, oč ji žádal.

Glok zíral na malý vybledlý váček a znovu se mu ústa zkroutila do úsměvu. „Možná si myslíš, že mně nesloužil zas tak dobře," řekl. „Ale pamatuj si tohle. Nejvroucnějším přáním každého Jalise je zemřít v boji za velikou věc. A to se mi podařilo."

Světlo v jeskyni se rozjasnilo ještě víc a najedou Liefovi připadalo, jako by uvnitř začaly tančit duhy. Zamrkal oslněný nenadálým jasem a pohlédl vzhůru.

Oči ho neklamaly. Na druhé straně, za pomalu klesajícím tělem Stracha bylo konečně vidět ústí tunelu. A z tunelu sem proudilo duhové světlo, které se mísilo s červenou barvou jeskyně, takže to vypadalo, jako by samotný vzduch jiskřil.

„Třpytivá brána," zašeptala Jasmína.

Vtom zaslechli tlumený zvuk. Divoký jásot Plumů na pobřeží. I oni už spatřili duhové světlo.

„Liefe." Glokův hlas byl velmi tichý. Lief se nad něj naklonil.

Duhy hrály na Glokově zmučené tváři. „Cesta do Země stínů je otevřená," zamumlal. „Teď — můžeš najít můj lid. Můžeš jej přivést domů."

Lief přikývl. Byl tak dojat, že nedokázal promluvit.

„Až je najdeš," řekl umírající muž, „chtěl bych, abys — jim řekl o mně."

Liefovi se vrátil hlas. „Řeknu jim to, Gloku," slíbil. „Přísahám."

Glok spokojeně pokýval hlavou. Pak se jeho oči zavřely a už nepromluvil.

19. RUKA OSUDU

Ostrov byl nelítostně poničený Strachovou zlostí. Ale i tak Plumové zpívali, když vezli na lodích Liefa, Bardu, Jasmínu a Gloka na břeh a klouzali po hladině jako hnědé listy nesené větrem.

A když lodě přistály, jejich radostná píseň sílila, dokud se nezdálo, že zaplnila celou obrovskou jeskyni. Slova se odrážela od zářivých stěn, převalovala se v překrásných vlnách šarlatovým mořem.

Nad naší zemí zmatek duje,
ten boj po věky pokračuje.
Tam neustanou sváry lidu,
však my zde dole žijem v klidu.
Kde věčný příliv paměť smyje,
i bez slunce dost svobody je.
Zde skalní stěny duhou září
a draci naše haly stráží.

„Není to píseň o smrti, ale o životě," řekla nakonec tiše Jasmína, zatímco se čisté tóny nesly vzduchem. „Věděla jsem to."

Lief s Bardou na ni zvědavě pohlédli, ale dál se jí neptali. Upírala zrak na loď, kterou řídila sama Nola — loď, ve které leželo Glokovo tělo, zahalené rudou látkou.

„Takže Glok zůstane tady," povzdechla si Jasmína. „Připadá mi to divné…"

„Vašemu příteli se u nás dostane uctivého odpočinku," řekla Nola, udělala krok vpřed a dotkla se drobnou rukou Jasmíniny paže. „Bude pochován s Pištci Plumů a nikdy na něj nezapomeneme."

Jasmína se na okamžik zamyslela, pak se zlehka usmála. „Glokovi by se to líbilo," řekla. „Rád by zaujal místo mezi náčelníky."

Nola se uklonila. „Náš dluh vůči němu a vůči vám nemůžeme nikdy splatit. Máme toho jen málo, ale vše, co máme, je vaše. Lodě na cestu. Jídlo. Světlo, dokud ho dokážeme udržet…" Odmlčela se a čekala.

Lief se zhluboka nadechl. Tohle byla příležitost, v jakou doufal, ale teď, když přišla, se jí skoro bál využít.

„Je tu jedna jediná věc, kterou nám můžete dát," začal pomalu. „Je to cennost, kterou nesmírně potřebujeme — i když jen na čas. Je to zobec Pirranské píšťaly."

Nola o krok ucouvla a ve tváři se jí zračil raněný výraz. Lidé za ní mumlali a šeptali.

Liefa to vyděsilo a rychle pohlédl na Bardu s Jasmínou. Barda se mračil v nevěřícném hněvu. Jasmína, která dosud neměla ponětí o Pirranské píšťale, byla jednoduše zmatená.

„Vím, že žádáme mnoho," řekl Lief a s obtížemi se mu podařilo udržet svůj hlas klidný. „Ale žádám vás, abyste ještě jednou zvážili naši prosbu. Pokud máme zachránit náš lid před Pánem stínů, musíme znovu složit Pirranskou píšťalu. Je to jediná věc, které se Pán stínů bojí. Jediná věc, která nám může poskytnout nějaký čas, abychom…"

Nola zvedla ruku, aby ho zarazila. „Ty tomu nerozumíš," řekla roztřeseným hlasem. „Není to tak, že ti *nedáme* zobec Píšťaly. My ti ho *nemůžeme* dát. Ztratil se velmi, velmi dávno."

Bylo to, jako by Lief dostal ránu přímo do břicha. Zíral na Nolu, neschopen slova.

„Neztratil — byl ukraden!" ozval se Worronův pronikavý hlas. Udělal krok vpřed, stále ještě v působivém dlouhém rudém hávu a šarlatovém čapci, které dosud neodložil. „Symbol Pištcova vůdcovství lidem ukradlo sedm zrádců — ti buřiči, kteří opustili bezpečí našich moří kvůli světu tam nahoře."

„Bylo to v dávných dobách, když ještě Plumové nežili ve světě pod světem příliš dlouho," řekla Nola trochu klidněji. „Lidé v té době nebyli zvyklí na jeskyně tak jako my. Píše se, že vzbouřenci měli v plánu najít bezpečné místo, pak se vrátit a odvést Plumy zpátky na slunce. Ale nikdy se nevrátili."

Povzdechla si. „Doran Drakomil vyprávěl našim předkům, že přišli o život. Znal jejich příběh. Byl to starý příběh, který se prý často vyprávěl mezi členy divokého rodu Vlasatců jménem Jalisové, jejichž vlastní předci spáchali onu vraždu."

„Ano." Worron zlomyslně přimhouřil oči. „Sedm zrádců bylo zničeno a zobec Píšťaly s nimi, o tom není pochyb. Takže jestli jste sem přišli hledat Píšťalu, Vlasatci, vaše cesta, váš čas a život vašeho přítele přišly vniveč."

Lief si vzpomněl na Gloka, jak se zubí nad džbánkem piva. Gloka, posledního z Jalisů. Oči se mu náhle zalily slzami a rychle odvrátil pohled.

Náhle viděl, že Jasmína si sundala malý plátěný váček z krku a otevírá ho. Zřejmě i ona myslela ve stejné chvíli na Gloka.

Lief se obrátil zpátky k Worronovi. „Určitě je to velká ztráta, že tři díly Píšťaly už se nedají znovu složit dohromady," řekl a usilovně se stále snažil udržet vyrovnaný hlas. „Ale Strach je mrtvý, Worrone. Plumové jsou svobodní. Takže nic nepřišlo vniveč."

„To tedy ne," řekl nahlas Clef. „My…"

Zarazil se a vytřeštil oči. Lief viděl, že i Nola zalapala po dechu. I Worron. A všichni Plumové se shlukli kolem nich.

Ale nezírali na něj. Dívali se na Jasmínu — nebo spíš na zaprášený, nezvykle tvarovaný kousek dřeva, který Jasmína držela v dlani natažené ruky.

Chvíli bylo ohromené ticho. Pak Nola natáhla ruku a uctivě vzala dřevěný předmět. Pomalu si dřepla a ponořila ho do vody. Staletý prach povolil a smyl se v pěkném mraku špíny. A když se znovu postavila, věc v jejích rukou jako by zářila — malý zázrak z lesklého dřeva, pokrytý zvláštními vyřezávanými vzory.

„Zobec Pirranské píšťaly!" zašeptala.

Worronova ústa se otvírala a zavírala jako tlamička ryby. „Kde…? Kde…?" koktal.

„Celou dobu ho měl Glok," řekla klidně Jasmína. „Byla to součást talismanu, který mu předala jeho rodina. Neměl ponětí, že je to něco víc než přívěsek pro štěstí. Ani já. Až před chvílí — a i tak jsem jen tušila pravdu."

Byla dost uvážlivá na to, aby neprozradila víc. Chtěla, aby Gloka pochovali spolu s Pištci Plumů. Věděla příliš dobře, že by nebylo moudré přiznat, jak jeho předci přišli k předmětu, kolem kterého se teď všichni dychtivě tísnili.

Nolina tvář zářila radostí. „To je zázrak!" vykřikla. „Náš poklad se nám vrátil. Teď vám můžeme splatit svůj dluh."

Lief jí pohlédl do usměvavého obličeje a do radostných tváří shromážděných kolem a podivil se, jak si kdy mohl myslet, že jsou tito lidé ošklivíí. Také žasl nad náhodou, která přinesla zobec Pirranské píšťaly zpět jejím právoplatným vlastníkům.

A konečně také uvažoval, zda to vůbec byla náhoda, nebo něco jiného.

Obrátil se k Bardovi, který stále ohromeně hleděl na nablýskaný zobec. „Dospěli jsme k svému prvnímu cíli, Bardo," zamumlal. „A máme otevřenou cestu k druhému. Podle mapy je na řadě ostrov Auronů."

Barda pomalu zavrtěl hlavou. „Nejdřív musíme najít cestu zpátky do Del. Čeká tam na nás Zmar, se zásobami, vojáky…"

„Ne!" zvolala divoce Jasmína. „Nemůžeme to dál odkládat! Čas běží! Musíme…"

Zarazila se, když se k ní Lief s Bardou obrátili s tázavým výrazem.

„Proč to říkáš, Jasmíno?" zeptal se Barda.

Jasmína si olízla rty. „Slyšela jsem, že… že Pán stínů chce zabít vězně. Velmi brzy."

„To ti řekli ptáci?" zeptal se rychle Lief.

Jasmína zaváhala. Neměla ve zvyku lhát. Ale nechtěla, aby se Lief dozvěděl, že vstoupila do zapečetěného pokoje a že mluvila se svou sestrou, kterou se před ní snažil utajit.

Věděla, že neunese pohled na jeho tvář, až se bude snažit popřít nebo vysvětlit svůj klam a ztrátu důvěry. Raději na to nebude myslet, aby se mohla soustředit na nejbližší úkol. Bude se snažit zapomenout na to v boji.

A tak sevřela rty a přikývla.

„Pak musíme pokračovat — my tři," řekl okamžitě Lief.

„Ne!" zavrčel Barda. „Aspoň ty nemůžeš…"

„Můžu," řekl odhodlaně Lief. „A myslím, že tak jsme to vždycky měli v úmyslu."

„Ale ty jsi král Deltory!" vykřikla Jasmína. Lief řekl přesně to, co chtěla. Ale přesto najednou byla plná pochyb.

Lief jí pohlédl přímo do zoufalých očí. „Přemýšlel jsem o tom dlouho a pečlivě," řekl. „Jsem král, ale stále jsem Lief. Musím udělat to, co musím."

„Ne!" protestoval Barda, ale Lief potřásl hlavou.

„Nemohu být vězeň," řekl. „To se přesně stalo králům a královnám v našich dějinách a byla to jejich zkáza. Takhle to Adin nechtěl, když vyrobil Kouzelný pás Deltory. On…"

Ucítil lehký dotek na své paži a otočil se, aby pohlédl Nole do tváře.

„Požádala jsem Azana, aby vám přichystal spaní v horní části vesnice, kde je stále sucho," řekla Nola. „Musíme vám ošetřit rány a musíte si odpočinout. Ach, Azane!" Přivítala úsměvem mladého Pluma, který k ní přiběhl celý zadýchaný. „Je všechno v pořádku?"

Azan zavrtěl hlavou, tvář plnou úzkosti. „Ne! Obávám se — obávám se, že všechno není v pořádku," zajíkal se. „Jediné suché místo na spaní obsadily dvě ohavné příšery, jaké jsem ještě nikdy neviděl."

Nola vypadala vylekaně. Azan úpěnlivě pohlédl na Liefa, Bardu a Jasmínu. „Nahánějí hrůzu — jsou velcí jako má hlava, mají obrovské tesáky, osm nohou a červené oči. A divoce spolu bojují, jako by nechtěli nikdy přestat!"

Společníci se na sebe podívali. „Myslím, že tahle dvě zvířata známe," řekl neochotně Barda. „Nechtě to na nás."

Azan se s úlevou usmál. „Odvedu vás do toho domu!" řekl dychtivě a vyrazil.

„Ach, to je něco, mít mezi sebou hrdiny!" usmála se Nola.

„Skutečně," řekl Lief zachmuřeně, když se on, Barda a Jasmína s Krejem, poletujícím nad hlavou, vlekli za Azanem. „A když jsme mohli porazit Stracha, určitě dokážeme ovládnout i Běsa a Bleska."

„S tím bych tak nepočítal," zabručel Barda.

Jasmína se otočila k Liefovi. „Co jsi nám to říkal, když tě Nola přerušila?" zeptala se.

Lief zaváhal. Znovu zapřemýšlel o tom, co jim chtěl ve svém rozrušení sdělit. „Ať to bylo cokoli, nezáleží na tom," zalhal. „Když jsme my tři přežili hledání ztracených drahokamů Kouzelného pásu, proč bychom neměli přežít tohle?"

„Protože tohle bude končit v Zemi stínů," řekl vážně Barda. „A všechno závisí na Pirranské píšťale. Její první část jsme získali jako zázrakem. Co ta druhá a třetí?"

Lief se ohlédl směrem ke Třpytivé bráně, která zářila přes červené moře. Jaká nebezpečí asi leží za touhle tajemnou branou? To nemůže vědět. Ale jak se tak díval, znovu uslyšel ve své mysli tu čistou, sladkou hudbu, která ho vábí.

„Čekají na nás," řekl jen. „Vím to. Jediné, co musíme udělat, je — najít je."

Poprvé vydalo nakladatelství Scholastic Australia Pty Limited v roce 2002.
(www.scholastic.com.au)
Grafická koncepce Bob Ryan
Ilustrace na obálce Marc McBride
ISBN 1 86504 681-7 (Scholastic Australia)
Text and graphics copyright © Emily Roddaová, 2002
Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2002
Copyright © Scholastic Australia Pty Limited, 2002, 2005

Z anglického originálu *Cavern of the Fear série Deltora Quest 2*
přeložila Olga Machútová.
Grafická úprava obálky Nataša Vaňková
Jazyková úprava Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Jana Pernicová
Odpovědná redaktorka Helena Škodová
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo nakladatelství Fragment,
Humpolecká 1503, Havlíčkův Brod,
jako svou 1201. publikaci.
1. vydání, 2006
Sazbu zhotovil Fragment DTP, s. r. o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, 2006
Translation © Olga Machútová, 2006

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.

Kontaktní adresa: Radiová 1, 102 27 Praha 10 – Hostivař
e-mail: fragment@fragment.cz
http://www.fragment.cz

ISBN 80-253-0291-1 (1. vydání, 2006)